

ਆਧੁਨਿਕ-ਪੰਜਾਬੀ

ਕਾਵਿ-ਝਲਕਾਂ

ਅਤੇ

ਇਤਿਹਾਸ

(ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ)

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਫਤ
ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ

ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਗਰ

© ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ

ਐਡੀਸ਼ਨ 202213,000 ਕਾਪੀਆਂ

All rights, including those of translation, reproduction
and annotation etc., are reserved by the
Punjab Government.

ਚਿਤਾਵਨੀ

1. ਕੋਈ ਵੀ ਏਜੰਸੀ-ਹੋਲਡਰ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਣ ਦੇ ਮੰਤਵ ਨਾਲ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ 'ਤੇ ਜਿਲਦਸਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। (ਏਜੰਸੀ-ਹੋਲਡਰਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨੰ. 7 ਅਨੁਸਾਰ)
2. ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਛਪਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਜਾਲੂ/ਨਕਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ (ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ) ਦੀ ਛਪਾਈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਸਟਾਕ ਕਰਨਾ, ਜਮ੍ਹਾਂਗੋਰੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਆਦਿ ਕਰਨਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜੁਰਮ ਹੈ।
(ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਬੋਰਡ ਦੇ 'ਵਾਟਰ ਮਾਰਕ' ਵਾਲੇ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਪਰ ਹੀ ਛਪਵਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।)

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ, ਵਿੱਦਿਆ ਭਵਨ, ਫੇਜ਼-8 ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਗਰ-160062 ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੰਮਿਊਨੀਕੇਸ਼ਨਜ਼ ਲਿਮਿ. (ਐਕਸਲਿੰਗ ਮਾਸਟਰ ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼) ਜਲੰਧਰ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ।

(ii)

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ, 1969 ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ 'ਚ ਆਉਣ ਉਪਰੰਤ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪਾਠ-ਕ੍ਰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਵਿਆ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਮ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਾਠ-ਕ੍ਰਮਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਕੇ ਲੁੜੀਦੀਆਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਐੱਨ.ਸੀ. ਐੱਫ 2005 ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਐੱਫ 2013 ਦੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਜੀਵਨ ਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਪੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹੁਤਾ ਇਹਨਾਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਸਾਥੀ ਸਿਫਤ ਹੈ।

‘ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਝਲਕਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ’ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਚੋਣਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪਾਠ-ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਮਨੋਰਥ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਵੰਨਗੀਆਂ (ਗੀਤ, ਗਜ਼ਲ, ਨਜ਼ਮ, ਰੁਬਾਈ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ) ਦੇ ਕੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਅਮੀਰ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਾਠ-ਸਮਗਰੀ ਦੇ ਸੰਕਲਨ ਸਮੇਂ, ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਜਨਮ-ਮਿਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤਰਤੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਪਾਠ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਵਲੀ, ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਤੇ ਅੱਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੋਧੇ ਸੰਸਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਪਾਠ-ਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਤੇ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਪੱਤਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਕਵਿਤਾ-ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸੰਖੇਪ ਜੀਵਨ-ਬਿਓਰੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਪਾਠ-ਸਮਗਰੀ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿੱਦਿਅਕ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਦਿਸ਼ਾਵੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਿਤਕ ਸੁਹਜ ਵੀ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਗੌਰਵਮਈ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਵਿਰਸੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਸਕਣਗੇ।

ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਕਵਿਤਾ ਭਾਗ ਉਪ-ਡਾਇਰੈਕਟਰ (ਅਕਾਦਮਿਕ) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਕਾਨਮ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ ਵਿਸ਼ਾ-ਮਾਹਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਕਾਸ ਕੇਂਦਰ ਵੱਲੋਂ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ-ਮਾਹਰਾਂ/ਅਧਿਆਪਕਾਂ

ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾ. ਸਰਬਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ, ਡਾ. ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂਰ, ਸ੍ਰੀ ਜਸਵੀਰ ਸਿੰਘ ਲੰਗੜਿਆ, ਡਾ. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਿੰਦਰਜੀਤ ਵਾਤਿਸ਼, ਡਾ. ਬਲਜੀਤ ਕੌਰ, ਸ. ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਬੁੱਟਰ ਜੀ ਨੇ ਸਹਿਯੋਗ ਪਾਇਆ। ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਮਾਹਰਾਂ/ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਇਸ ਬਹੁਮੁੱਲੇ ਯੋਗਦਾਨ ਲਈ ਹਾਰਦਿਕ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਸੰਬੰਧੀ ਇਸ ਵਰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ।

ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ/ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਬਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਚੇਅਰਮੈਨ

ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ

“ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ, ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਅਤੇ
ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ”

ਵਿਸ਼ਾ-ਸੂਚੀ

ਭਾਗ-I

ਕਵੀ ਦਾ ਨਾਂ	ਕਵਿਤਾ	ਪੰਨਾ
ਭੂਮਿਕਾ		(vii) - (ix)
1. ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ	1. ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ 2. ਵੈਰੀ ਨਾਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ 3. ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਛੁੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ	1-5
2. ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ	ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ	6-9
3. ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ	ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ	10-12
4. ਫੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼	ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ	13-15
5. ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ	ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ	16-18
6. ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ	ਬਾਰਾਂਮਾਹ	19-21
7. ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ	ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ	22-24
8. ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ	ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ	25-27
9. ਸ. ਸ. ਮੀਸ਼ਾ	ਪਰਾਹੁਣੀ	28-31
10. ਡਾ. ਜਗਤਾਰ	ਹਰ ਮੌੜ 'ਤੇ ਸਲੀਬਾਂ	32-34
11. ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ	ਆਰਤੀ	35-39
12. ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ	ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ	40-43
13. ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਉਂ	ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ	44-46
14. ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ	ਰੁੱਖ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ	47-49
15. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ	ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੇਗਾ ਕਿਵੇਂ	50-52
16. ਪ੍ਰਮਿੰਦਰਜੀਤ	ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ	53-55
17. ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ	ਲੰਗਰ	56-58
18. ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ	ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ	59-61
19. ਪਾਸ਼	ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ	62-65
20. ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ	ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ	66-68
21. ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ	ਬਾਰਿਸ਼	69-72
22. ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ	ਜੰਗ ਤੇ ਅਮਨ	73-76
23. ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ	ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ	77-80
24. ਡਾ. ਸਰਬਜੀਤ ਸੋਹਲ	ਮਾਂ-ਬੋਲੀ	81-84
25. ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ	ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ	85-88

ਭਾਗ-II ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ

1. ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਚੇਤਨਾ	89-91
2. ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੇ ਵਸੀਲੇ	92-94
3. ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ-ਭੁਕਾਅ	94-100
4. ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ	101-129

ਭੂਮਿਕਾ

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਲਈ ਭਾਗ-1 (ਗਿਆਰਵੀਂ) ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਰੰਭ 19 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਮਤਿ-ਕਾਵਿ, ਸੂਫੀ-ਕਾਵਿ, ਕਿੱਸਾ-ਕਾਵਿ ਅਤੇ ਬੀਰ-ਕਾਵਿ ਆਦਿ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਹਨ। ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ-ਕਾਵਿ ਉਸ ਕਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਬਰਤਾਨਵੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਗਦਰ-ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਹੋਂਦ ਹੈ।

ਅਜੋਕੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨੋਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਵਾਦ ਰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਸੰਵੇਦਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਸਮੁੱਚੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਕਲਾਵੇ 'ਚ ਲੈਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜਾਬੀ-ਕਵਿਤਾ ਲੋਕ-ਮੁਖੀ ਤੇ ਲੋਕ-ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਭਰਦੀ ਹੋਈ, ਸਮਕਾਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੁਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਤੇ ਸਰਬ-ਕਾਲ ਦੀ ਸੁੱਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਬੜਾ ਹੀ ਗੌਰਵਮਈ ਹੈ।

ਆਧੁਨਿਕ-ਕਾਲ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਰੰਭ 19ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ-ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੋਢੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ 1905 ਈ: ਵਿੱਚ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਰਾਣਾ 'ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ' ਲਿਖ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ (ਨਿੱਕੀਆਂ) ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪਿਛਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪ ਗਜ਼ਲ ਤੇ ਰੁਬਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਪਰੰਤੂ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਲਤਾ ਨਾਲ ਸੰਜੋੜਿਆ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵੀ ਪ੍ਰੋ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਹਨ। ਪ੍ਰੋ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਉੱਤੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਪ੍ਰੋ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬੱਝ ਕੇ ਸਗੋਂ ਸਿੱਖ-ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ-ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰ ਕੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਚਾਰ-ਜਗਤ ਦਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਪ੍ਰੋ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਲਪਨਾ ਵਾਲਾ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਤੋਲ-ਤੁਕਾਂਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਗ ਨਾਨਾਂ ਮਾਰਦੇ ਦਰਿਆ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨਾਲ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਪੇਸ਼ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੇ ਵੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਸ਼ੈਲੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ-ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਦਾਇਕ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਉੱਤੇ ਵੀ ਪਿਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ, ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਰਦ, ਵਿਧਾਤਾ ਸਿੰਘ ਤੀਰ, ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼ ਆਦਿ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਗੁਣ-ਗਾਇਨ ਕਰ ਕੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ। ਲੋਕ-ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇ ਇਸ ਦੌਰ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦ ਕਵੀ ਦੀਵਾਨ

ਸਿੰਘ ਕਾਲੋਪਾਣੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੋ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗ ਛੰਦ-ਮੁਕਤ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਯਥਾਰਥ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਨੇੜੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਮੋਢੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਚੇਤਨ ਕਵੀ ਪ੍ਰੋ: ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਪ੍ਰੋ: ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਲੋਕ-ਕਵੀ ਵਾਂਗ ਚਰਚਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ। ਦੇਸ-ਪਿਆਰ ਤੇ ਦੇਸ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਜਜ਼ਬੇ ਨਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭੰਜੋੜਿਆ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਰ ਕਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸਫੀਰ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਸਹਿਰਾਈ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਜ਼ਾਦ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ, ਦਵਿੰਦਰ ਸਤਿਆਰਥੀ, ਗੁਰਚਰਨ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਸੁਰਜੀਤ ਰਾਮਪੁਰੀ ਆਦਿ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਵਲਗਣ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਨਿੱਜੀ ਪੀੜ ਅਤੇ ਲੋਕ-ਪੀੜ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੇ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ।

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ੀਲ ਲਹਿਰ ਉਭਰ ਕੇ ਆਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ। ਸੁਤੰਤਰ ਭਾਰਤ 'ਚ ਲੋਕ-ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਨਵੇਂ ਦਿਸ਼ਾਵੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਾਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੇ ਅਕਾਂਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਲਏ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਸ.ਸ. ਮੀਸ਼ਾ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇਕੀ, ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਰਵਿੰਦਰ ਰਵੀ, ਅਜਾਇਬ ਕਮਲ, ਸੁਖਪਾਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਹਸਰਤ ਤੇ ਜਗਤਾਰ ਦੇ ਨਾਂ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ। ਸ.ਸ. ਮੀਸ਼ਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਉਲਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਪਣਾਈ। ਉਸ ਨੇ ਸਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਬੁਲੰਦੀ ਛੂਹੀ ਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅਤਿ ਸੂਖਮ ਮਨੋਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੀ ਉਭਾਰਿਆ।

ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ ਜੋ ਕਿ ਬਿਰਹਾ ਅਤੇ ਗ਼ਮ ਦੇ ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਿਆ, ਇਹਨਾਂ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕ-ਮਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕ-ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇਕੀ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਤੇ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਅਨੂਠੀ-ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਰਾਹੀਂ ਸਰਬਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰਿਨਾਮ, ਸਤੀ ਕੁਮਾਰ, ਦੇਵ, ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਿੰਦਰ ਦੇ ਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਜੁਝਾਰੂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਦੌਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਲ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਨਕਸਲਬਾਜ਼ੀ ਲਹਿਰ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਕਵੀ ਭਾਵੇਂ ਪਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਲਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਗਤਾਰ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ, ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਹੁੰਦਲ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦਿਲ, ਹਰਭਜਨ ਹਲਵਾਰਵੀ, ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ, ਲੋਕ ਨਾਥ, ਸੰਤ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਇਸ ਨਵ-ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਗਜ਼ਲ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਸਥਾਪਿਤ

ਹੋਇਆ ਤੇ ਲੋਕ-ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰਮਨ-ਪਿਆਰਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਗਜ਼ਲ ਨੂੰ ਉਰਦੂ-ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੀ ਗਜ਼ਲ ਤੋਂ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਤੇ ਚਿੰਤਨ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਗਜ਼ਲ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪਛਾਣ ਬਣਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੱਤਰ-ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵੀਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਸਮਾਜਿਕ-ਸਰੋਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਾਰੀ ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਮਾਨਵੀ-ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਖੰਡਿਤ ਸੰਤਾਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ-ਸਮੱਸਿਆ, ਭਰੂਣ-ਹੱਤਿਆ, ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਚਿਤ ਹੋਈ। ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਰਾਹੀਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵੇਦਨਾ ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਬੀਤ ਰਹੇ ਕਾਲ-ਖੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਿੰਦਰਜੀਤ, ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ, ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਉਂ, ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ, ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ, ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ, ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ, ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਸੋਹਲ, ਮੋਹਨਜੀਤ, ਦਰਬਨ ਬੁੱਟਰ, ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਂ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ।

ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ 25 ਕਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਤਾ ਦੇਣੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਕੁ ਕਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕੀਆਂ ਹਨ। ਕਵਿਤਾ, ਗੀਤ, ਗਜ਼ਲ ਦੇ ਰੁਝਾਈ ਤੇ ਰੂਪਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹਰ ਵੰਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਪਰਵਾਸੀ ਕਵੀਆਂ ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ (ਜਪਾਨ) ਅਤੇ ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ (ਇੰਗਲੈਂਡ) ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਤਾਂਜੋ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਣ ਸਕਣ ਕਿ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਲੇਖਕ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਕਵੀ ਦੀ ਜਨਮ-ਮਿਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਰ ਪਾਠ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਵੀ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੂਲ-ਪਾਠ (ਕਵਿਤਾ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰੀਖਿਆ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਇਸ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ 'ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਝਲਕਾਂ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਭਾਗ-2' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀਆਂ, ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਾਸ਼ ਤੱਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਧਿਆਪਕ ਜਦੋਂ ਅਪਣੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੋਂ-ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ ਤਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਵੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਸਮਨਵੇਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸੌਖ ਰਹੇਗੀ ਤੇ ਉਹ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਰਚਨਾਕਾਰ ਅਤੇ ਰਚਨਾਕਾਰ ਤੋਂ ਰਚਨਾ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਰਾਬਤਾ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕੇਗਾ।

ਪੂਰੀ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਪਕ ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸਾਹਿਤ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਂਗ ਮਾਣਨਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤਿ ਲੁਝੀਦਾ ਗਿਆਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁੰਗਾਰੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਗੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਉਡੀਕ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਹੁੰਗਾਰੇ ਸਦਕਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾ ਸਕਾਂਗੇ।

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਉਂ

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

(1872-1957 ਈ.)

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਪਿਤਾਮਾ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਇੱਕ ਸਰਬਾਂਗੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਸਨ। ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਡਾ. ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਦਸਵੀਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਕਿਸੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਸ਼੍ਰੋ-ਅਧਿਐਨ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਿਆ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਵਿਤਾ ਰਵਾਇਤੀ ਛੰਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੋਲ-ਤੁਕਾਂਤ ਅਤੇ ਛੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਖਾਰ ਲਿਆਂਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਰਹੱਸਵਾਦ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਅ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ-ਚਿਤਰਨ, ਦੇਸ-ਪਿਆਰ ਦਾ ਜਜ਼ਬਾ, ਵਲਵਲੇ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਅ ਆਦਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੋਹਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਲੀਹਾਂ ਉੱਤੇ ਭੇਰਿਆ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ‘ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ’, ‘ਵੈਰੀ ਨਾਗ ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ’, ‘ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਭੁੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ’ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

“ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ” ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤਿ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ‘ਵੈਰੀ ਨਾਗ ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ’ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਝਰਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ‘ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਭੁੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ’ ਵਿੱਚ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਮੱਹਤਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ।

ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ ਪਿੰਜਰੇ ਦੀ ਸਲਾਹੁਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ

ਜ਼ਾਲਮ ਖੜ੍ਹਾ ਹਵਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਵਿਚ
ਆਖੇ, 'ਪਿੰਜਰਾ ਸੁਹਣਾ',
ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਾਂ:
'ਕਿੰਨਾ ਹੈ ਮਨ-ਮੁਹਣਾ ?'
ਪਰ ਤੋਂ ਹੀਨ, ਧਰਾ ਦੇ ਕੈਦੀ,
ਓ ਮੁਰਖ ਦਿਲ ਕਰੜੇ !
ਉੱਡਣਹਾਰੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਇਹ
ਸੁਹਣਾ ਹੈ ਜਿੰਦ ਕੁਹਣਾ ॥ ੨੦ ॥

ਜ਼ਾਲਮ ਨੂੰ ਰੰਗ ਸੁਹਣਾ ਲੱਗਾ,
ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ ਬਾਣੀ,
ਵਾਹਵਾ ਕਦਰ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਾਈ !
ਛਹਕੇ ਜਾਲੀ ਤਾਣੀ ।
ਪਕੜ ਪਿੰਜਰੇ ਪਾਇ ਵਿਛੋੜਿਆ
ਸਾਕ-ਸਨੇਹੀਆਂ ਨਾਲੋਂ,
ਭੱਠ ਪਏ ਇਹ ਕਦਰ ਤੁਹਾਡੀ,
ਖੋਹ ਇਸ ਯਾਰੀ ਲਾਣੀ ॥ ੨੧ ॥

ਵੈਰੀ ਨਾਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ

ਵੈਰੀ ਨਾਗ ! ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ
ਜਦ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਜਦਾ
ਕੁਦਰਤ ਦੇ 'ਕਾਦਰ' ਦਾ ਜਲਵਾ
ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਇਕ ਸਿਜਦਾ,
ਰੰਗ ਫੀਰੋਜ਼ੀ, ਝਲਕ ਬਲੈਰੀ,
ਡਲੁਕ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਲੀ
ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਆ ਆ ਜਜ਼ਬ ਹੋਇ,
ਜੀਅ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਰੱਜਦਾ ।

ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਦ ਸਰੋਦ ਸੁਣੀਵੇ
 ਫਿਰ 'ਸੰਗੀਤ-ਰਸ' ਛਾਇਆ,
 'ਚੁੱਪ ਚਾਨ' ਫਿਰ ਰੂਪ ਤਿਰੇ ਵਿੱਚ
 ਕਵਿਤਾ ਰੰਗ ਜਮਾਇਆ,
 ਸਰਦ-ਸਰਦ ਪਰ ਛੂਹਿਆਂ ਤੈਨੂੰ
 ਰੂਹ ਸਰੂਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ:
 ਗਹਿਰ, ਗੰਭੀਰ, ਅਭੋਲ ਸੁਹਾਵੇ।
 ਤੈਂ ਕਿਹਾ ਜੋਗ ਕਮਾਇਆ।

ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ—

ਸੋਚ ਹੋਈ ਪਰਛਾਵੇਂ ਛੁਪ ਗਏ
 ਕਿਉਂ ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੂੰ ਜਾਰੀ ?
 ਨੈਂ ਸਰੋਦ ਕਰ ਰਹੀ ਉਵੇਂ ਹੀ
 ਤੇ ਟੁਰਨੋਂ ਬੀ ਨਹਿ ਹਾਰੀ,
 ਸੈਲਾਨੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਮਾਲੀ
 ਹਨ ਸਭ ਅਰਾਮ ਵਿਚ ਆਏ,
 ਸਹਿਮ ਸਵਾਦਲਾ ਛਾ ਰਿਹਾ ਸਾਰੇ
 ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਟਿਕ ਗਈ ਸਾਰੀ।

ਚਸ਼ਮੇ ਦਾ ਉੱਤਰ—

ਸੀਨੇ ਖਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਧੀ
 ਓ ਕਰ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦੇ।
 ਨਿਹੁੰ ਵਾਲੇ ਨੈਣਾਂ ਕੀ ਨੀਂਦਰ ?
 ਓ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਪਏ ਵਹਿੰਦੇ।
 ਇੱਕੋ ਲਗਨ ਲਗੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ
 ਹੈ ਟੋਰ ਅਨੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ—
 ਵਸਲੋਂ ਉਰੇ ਮੁਕਾਮ ਨਾ ਕੋਈ,
 ਸੋ ਚਾਲ ਪਏ ਨਿਤ ਰਹਿੰਦੇ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਜ਼ਾਲਮ	- ਅਤਿਆਚਾਰੀ	ਕਾਦਰ	- ਪਰਮਾਤਮਾ
ਝਲਕ	- ਦ੍ਰਿਸ਼	ਅਡੋਲ	- ਟਿਕਿਆ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ
ਸੰਝ	- ਸ਼ਾਮ	ਸੈਲਾਨੀ	- ਯਾਤਰੀ
ਮੁਕਾਮ	- ਮੰਜ਼ਲ	ਜਜ਼ਬ	- ਸਮਾ ਲੈਣਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਜ਼ਾਲਮ ਨੂੰ ਰੰਗ ਸੁਹਣਾ ਲੱਗਾ,
ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ ਬਾਣੀ,
ਵਾਹਵਾ ਕਦਰ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਾਈ!
ਛਹਕੇ ਜਾਲੀ ਤਾਣੀ।
ਪਕੜ ਪਿੰਜਰੇ ਪਾਇ ਵਿਛੋੜਿਆ
ਸਾਕ-ਸਨੇਹੀਆ ਨਾਲੋਂ,
ਭੱਠ ਪਏ ਇਹ ਕਦਰ ਤੁਹਾਡੀ,
ਖੋਹ ਇਸ ਯਾਰੀ ਲਾਣੀ।
2. 'ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਪਿੰਜਰੇ ਪਿਆ ਪੰਛੀ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਲਮ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ?
(ਅ) ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ?
(ੲ) ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ?
4. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ-ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਵੇਰੀ ਨਾਗ। ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ
ਜਦ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਜਦਾ
ਕੁਦਰਤ ਦੇ 'ਕਾਦਰ' ਦਾ ਜਲਵਾ
ਲੇ ਲੈਂਦਾ ਇੱਕ ਸਿਜਦਾ,
ਰੰਗ ਫੀਰੋਜ਼ੀ, ਝਲਕ ਬਲੋਰੀ,
ਡਲੁਕ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਲੀ
ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਆ ਆ ਜਜ਼ਬ ਹੋਇ,
ਜੀਅ ਵੱਖ-ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਰੱਜਦਾ।

5. 'ਵੇਰੀ ਨਾਗ ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?

6. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

(ੳ) 'ਵੇਰੀ ਨਾਗ' ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ?

(ਅ) 'ਵੇਰੀ ਨਾਗ' ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਵੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਿਜਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ?

(ੲ) ਵੇਰੀ-ਨਾਗ ਚਸ਼ਮੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ?

7. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ।

ਸੰਝ ਹੋਈ ਪਰਛਾਵੇਂ ਛੁਪ ਗਏ
ਕਿਉਂ ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੂੰ ਜਾਰੀ ?
ਨੈਂ ਸਰੋਦ ਕਰ ਰਹੀ ਉਵੇਂ ਹੀ
ਤੇ ਟੁਰਨੋਂ ਥੀ ਨਹਿ ਹਾਰੀ,
ਸੈਲਾਨੀ ਤੇ ਪੰਛੀ ਮਾਲੀ
ਹਨ ਸਭ ਅਰਾਮ ਵਿੱਚ ਆਏ,
ਸਹਿਮ ਸਵਾਦਲਾ ਛਾ ਰਿਹਾ ਸਾਰੇ
ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਟਿਕ ਗਈ ਸਾਰੀ।

8. 'ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਛੁੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

9. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

(ੳ) 'ਇੱਛਾ ਬਲ ਤੇ ਛੁੰਘੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ' ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹੈ ?

(ਅ) 'ਸੈਲਾਨੀ, ਪੰਛੀ ਤੇ ਮਾਲੀ' ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ?

(ੲ) ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਏ 'ਮੁਕਾਮ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ?

ਜਿਹੜੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਜ਼ਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਲਿਖੋ ਜਾਂ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਓ।

ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ

(1876-1954 ਈ:)

ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਪਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਬਚਪਨ ਲੋਪੋਕੇ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਬੀਤਿਆ। ਮੁਢਲੀ ਵਿੱਦਿਆ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਸੀਕਾ-ਨਵੀਸੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। 1891 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਕੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ 'ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈਸ' ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ।

ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ 'ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਦੇ ਕਵੀ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ। ਆਪ ਪੰਜਾਬੀ ਜੀਵਨ, ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੁਦਈ ਸਨ। ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੁੱਢ ਪਰੰਪਰਾਵਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ਼ ਬੱਝਾ। ਸ਼ੁਰੂ-ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੇ ਦੋ ਕਿੱਸੇ 'ਭਰਥਰੀ ਹਰੀ' ਅਤੇ 'ਨਲ ਦਮਯੰਤੀ' ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਛੋਟੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਚੰਦਨਵਾੜੀ' ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ 'ਕੇਸਰ ਕਿਆਰੀ', 'ਨਵਾਂ ਜਹਾਨ', 'ਸੂਫੀ ਖ਼ਾਨਾ', 'ਨੂਰਜਹਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੇਗਮ' ਆਦਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ।

ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਰਸਾਣੀ ਜੀਵਨ, ਰੁੱਤਾਂ, ਮੇਲਿਆਂ, ਸਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ। ਆਪ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਚਰਨ-ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼-ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸੰਪਰਦਾਇਕ ਏਕਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ' ਅੰਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ, ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਦਾਤਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ

ਨਾਮ ਦੇ ਜਹਾਜ਼, ਪੰਥ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਜਿੰਦ-ਜਾਨ,
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾਂ ਜਸ ਕੀ ਬਿਆਨ ਤੇਰਾ।
ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਸਹਾਈ ਤੂੰਏਂ ਜਾਪਨਾ ਏ,
ਧਰਤ ਉੱਤੇ ਅੰਗਿਆ ਏ ਗਿਆਨ ਅਸਮਾਨ ਤੇਰਾ।
ਰੋਸ਼ਨ ਜਹਾਨ ਜਾਪੇ, ਤੇਰੀ ਰੋਸ਼ਨਾਈ ਨਾਲ਼,
ਜ਼ੋਰਿਆਂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਕਦਾ ਏ ਭਾਨ ਤੇਰਾ।
ਉਚ-ਨੀਚ ਰਾਉ-ਰੰਕ ਖਾ ਰਿਹਾ ਏ ਦਾਨ ਤੇਰਾ,
ਦੇਸ-ਪਰਦੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੇਰਾ।
ਚਾਨਣੇ ਮੁਨਾਰੇ। ਤੇਰੇ ਪੰਜਵੇਂ ਸਰੂਪ ਜਦੋਂ,
ਰਾਮਸਰ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਾਰੀ ਤੇਰੀ ਲਾਈ ਸੀ।
ਤੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਲਾਮੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਣ ਲਈ,
ਸਾਰੇ ਨੇਕ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਰੂਹ ਤੁਰ ਆਈ ਸੀ।
ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਟ ਧਰੀ ਆਪ ਗੁਰਾਂ,
ਛੇਕੜੇ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਸੀ।
ਜੁਗੋ-ਜੁਗ ਜਾਗਣੀ, ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਜਗਾਣ ਵਾਲੀ,
ਸਚਖੰਡ ਜੋਤ ਗਈ ਜੱਗ 'ਤੇ ਜਗਾਈ ਸੀ।
ਰੱਬੀ ਤਰਜਮਾਨ ਸੁੱਚੇ ਹੀਰਿਆਂ ਦੀ ਖਾਨ ਤੇਰੀ
ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਏ।
ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਰੰਗੀ ਹੋਈ, ਖੂਨ ਨਾਲ਼ ਸਿੰਜੀ ਹੋਈ,
ਕੰਟਕ ਵਹੀਨ ਤੇਰੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਕਿਆਰੀ ਏ।
ਨਾਮ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਦੀਨ-ਦੁਨੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਰੂਪ,
ਜੀਵਨ ਦੀ ਜੋਤ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਏ।
ਸੀਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਤੇਰਾ, ਬਾਂਹੀਂ ਬਲਕਾਰ ਤੇਰਾ,
ਜੀਭਾਂ 'ਤੇ ਉਚਾਰ ਤੇਰਾ ਜਾਨ ਤੇਥੋਂ ਵਾਰੀ ਏ।

ਸੋਢੀ ਸੁਲਤਾਨ ਦਿਆਂ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੇਰਾ,
 ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਦਾਨ ਨਾਲ਼ ਰੂਹਾਂ ਸਰਸਾਰ ਹੋਣ।
 ਸੰਗਤਾਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਣ ਚੌਣੇ ਇਕਬਾਲ ਹੋਣ,
 ਅਰਬ-ਖ਼ਰਬ ਤੇਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋਣ।
 ਘਰ-ਘਰ ਅੰਦਰ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ ਹੋਵੇ,
 ਨਾਮ-ਉਪਦੇਸ਼ ਹਰ ਸੀਨਿਓਂ ਉਚਾਰ ਹੋਣ।
 ਜੁਗੋ-ਜੁਗ ਹੋਤ ਤੇਰੀ ਖਰੀ ਟਕਸਾਲ ਚੱਲੇ,
 ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਬੇੜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਠ ਨਾਲ਼ ਪਾਰ ਹੋਣ
 ਦਾਤਾ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਤ ਮੰਗਦੇ ਨੇ,
 ਤੇਰੀ ਸ਼ੁੱਧ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸਦੀਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਵੇ।
 ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਨਾਲ਼ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਅਡੋਲ ਰਹੇ,
 ਮੇਰੇ ਦਿਲਦਾਰ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਵੇ।
 ਸੂਬਾ ਨਿੱਤ ਖਿੜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਬਹਾਰ ਨਾਲ਼,
 ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ ਸੰਚਾਰ ਹੋਵੇ।
 ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇ,
 'ਚਾਤ੍ਰਕ' ਦਾ ਚਿੱਤ ਤੇਰਾ ਝਾੜੂ-ਬਰਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਪੰਥ	- ਸੁੱਚਾ ਮਾਰਗ	ਮੁੰਦਾਵਣੀ	- ਬੁੱਭਤਾ ਸਹਿਤ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ
ਜੱਸ	- ਵਡਿਆਈ	ਰਾਉ-ਰੰਕ	- ਅਮੀਰ-ਗਰੀਬ
ਤਰਜਮਾਨ	- ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ	ਸਚਖੰਡ	- ਸਾਧਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਰਬੋਤਮ ਅਵਸਥਾ 'ਤੇ ਸਥਾਨ
ਬਲਕਾਰ	- ਤਾਕਤ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ	ਖੁਮਾਰੀ	- ਮਸਤੀ
ਇਕਬਾਲ	- ਸ਼ਾਨ	ਟਕਸਾਲ	- ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਕੇ ਘੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
ਸਦੀਵੀ	- ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ	ਸਰਸਾਰ	- ਭਰਪੂਰ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਨਾਮ ਦੇ ਜਹਾਜ਼, ਪੰਥ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਜਿੰਦ-ਜਾਨ,
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾਂ ਜਸ ਕੀ ਬਿਆਨ ਤੇਰਾ।
ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਸਹਾਈ ਤੂੰਏਂ ਜਾਪਨਾ ਏ,
ਧਰਤ ਉੱਤੇ ਅੰਗਿਆ ਏ ਗਿਆਨ ਅਸਮਾਨ ਤੇਰਾ।
2. 'ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪੁਸ਼ਨ :
(ੳ) ਕਵਿਤਾ 'ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ' ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਕੋਈ ਤਿੰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੱਸੋ ?
(ਅ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ?
(ੲ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਗਤਾਂ 'ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ' ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ?

'ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਗ੍ਰੰਥ' ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਬਦਲ ਕੇ ਭਾਸ਼ਣੀ-ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ/ਸਾਥਣਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ ?

ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ (1881-1931 ਈ.)

ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਛੰਦ-ਮੁਕਤ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਸਲਹੱਡ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਐਬਟਾਬਾਦ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਵਿੱਚ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਟੋਕੀਓ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜਪਾਨ ਤੋਂ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਵਿੱਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜਪਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਅਤੇ ਬੋਧੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪ ਬੋਧੀ ਬਣ ਗਏ। ਫਿਰ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਆਪ ਵੇਦਾਂਤੀ ਬਣੇ ਪਰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸਦਕਾ ਆਪ ਨੇ ਫਿਰ ਸਿੱਖ-ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੀ ਆਪ ਦੀ ਰਚਨਾ ਉੱਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੁੱਧ-ਮਤ ਅਤੇ ਵੇਦਾਂਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਮੂਲ ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਬੜਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇਰਾ ਹੈ। ਖੁੱਲ੍ਹੇ-ਭੁੱਲ੍ਹੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤੋਲ-ਤੁਕਾਂਤ ਅਤੇ ਛੰਦ ਦੀ ਬੰਦਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਨੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੈਲਾਨੀ ਛੰਦ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾ ਰਚੀ। ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲੈਅ ਅਤੇ ਵਲਵਲੇ ਦਾ ਵੇਗ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਬੜਾ ਸੁਚੱਜਾ ਅਤੇ ਭਰਪੂਰ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਣ-ਕਣ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਅਤੇ ਅਤੁੱਟ ਪਿਆਰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਮਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਆਪ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 'ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਜਨ-ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ

ਵੱਸਣ ਤੇਰੇ ਮਹਿਲ ਤੇ ਮਾੜੀਆਂ,
ਵੱਸਣ ਹੋਰ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਤੇਰੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ-ਨਿੱਕੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ।
ਵੱਸਣ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਪ੍ਰਦੇਸ ਸਾਰੇ,
ਸੁਖੀ-ਸੁਖੀ ਤੇਰੇ ਜਾਏ ਤੇ ਜਾਈਆਂ।
ਵੱਸਣ ਤੇਰੇ ਬਾਗ, ਤੇਰੀਆਂ ਬਹਾਰਾਂ,
ਫੁੱਲਣ ਤੇ ਫਲਣ ਤੇਰੀ ਪੈਲੀਆਂ।
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਪਿੱਪਲ ਤੇ ਅੰਬ ਪਿਆਰੇ,
ਜੀਣ ਤੇਰੀਆਂ ਸਦਾ ਸਾਵੀਆਂ ਬੋਹੜਾਂ,
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ,
ਜੀਣ ਤੇਰੀਆਂ ਬੇਰੀਆਂ,
ਫਲਾਹੀਆਂ ਜੀਣ, ਕਿੱਕਰ ਜੀਣ, ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਝਾੜ ਤੇ ਝਾੜੀਆਂ।
ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੋਰ ਤੇਰੇ,
ਮਿੱਠੇ ਤੇਰੇ ਚਸ਼ਮਿਆਂ ਦੇ ਹੀਰੇ ਡਲ੍ਹਕਦੇ ਪਾਣੀ,
ਉੱਚੇ-ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਤੇਰੇ,
ਤੇਰੇ ਜੰਗਲ ਦਿਓਦਾਰ ਦੇ ਸੁਹਾਵਣੇ।
ਜੀਣ ਲੱਖਾਂ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਧਰਤ - ਅਕਾਸ਼ ਦੇ,
ਜੀਣ ਤੇਰੀਆਂ ਸੁਆਣੀਆਂ।
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਮਾਲ-ਭੰਗਰ,
ਜੀਣ ਜੱਟੀਆਂ ਦੁੱਧ ਚੌਣ ਵਾਲੀਆਂ,
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਬਾਲ ਸਾਰੇ, ਮੁਸ-ਮੁਸ ਰੋਣ ਵਾਲੇ;
ਭਰੀਆਂ ਰਹਿਣ ਤੇਰੀਆਂ ਲੱਸੀ ਦੀਆਂ ਚਾਟੀਆਂ,
ਉੱਪਰ ਤਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੱਖਣਾਂ ਦੇ ਪਿੰਨੇ;
ਫਿਰਨ ਘੁੰਮ-ਘੁੰਮ, ਸਵੇਰ-ਸਾਰ, ਲਾਲ-ਲਾਲ ਮਧਾਣੀਆਂ,
ਦੁੱਧ-ਦਹੀਂ ਆਮ ਹੋਵੇ, ਠੰਢ-ਠੰਢ ਪਾਂਦੀਆਂ।
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਮਜ਼ਰ ਤੇ ਮਜ਼ਰਨੀਆਂ,
ਜੀਣ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ,
ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲੇ,
ਨਾਲੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਇੱਟਾਂ ਫੜਾਨ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰੱਖ ਕੇ,

ਗਾਰਾ ਉਲਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਗੋਹਾਂ 'ਤੇ।
 ਥੀਣ ਲੰਮੇ, ਹੋਰ ਲੰਮੇ, ਤੇਰੇ ਸੁਹਣੇ-ਸੁਹਣੇ ਸੁਫਨੇ,
 ਤੇ ਲੰਮੀਆਂ ਸਿਆਲ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਪਿਆਰ ਵਾਲੀਆਂ।
 ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕਰੀਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ,
 ਬਾਨ੍ਹਣੂੰ ਬੰਨ੍ਹੀਂ ਅਸਰਾਰ ਵਾਲੇ,
 ਚੰਦ ਈਦ ਦਾ ਹੋਵੇ ਸਦਕੇ, ਇੱਕ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਾਸਤੇ।
 ਕਦਮ-ਕਦਮ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਤੈਨੂੰ
 ਓ ਦੇਸ ਪਿਆਰੇ ! ਲੱਖ-ਲੱਖ ਮੁਬਾਰਕਾਂ।

ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਰਥ :

ਝੁੰਗੀਆਂ - ਗਰੀਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪੈਲੀਆਂ - ਫੁਸਲਾਂ
 ਸਾਵੀਆਂ - ਹਰੀਆਂ ਕਚੂਰ ਫਲਾਹੀਆਂ - ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸਮ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

- ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
 ਜੀਣ ਤੇਰੇ ਬਾਲ ਸਾਰੇ, ਮੁਸ-ਮੁਸ ਰੋਣ ਵਾਲੇ
 ਭਰੀਆਂ ਰਹਿਣ ਤੇਰੀਆਂ ਲੱਸੀ ਦੀਆਂ ਚਾਟੀਆਂ,
 ਉਪਰ ਤਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੱਖਣਾਂ ਦੇ ਪਿੰਨੇ,
 ਫਿਰਨ ਘੁੰਮ-ਘੁੰਮ, ਸਵੇਰ-ਸਾਰ, ਲਾਲ-ਲਾਲ ਮਧਾਣੀਆਂ,
 ਦੁੱਧ-ਦਹੀਂ ਆਮ ਹੋਵੇ, ਠੰਢ-ਠੰਢ ਪਾਂਦੀਆਂ।
- 'ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ?
- ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
 (ਉ) 'ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਏ ਕਿਸੇ ਦੋ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖੋ?
 (ਅ) ਲੱਸੀ ਦੀਆਂ ਚਾਟੀਆਂ ਉੱਪਰ ਕੀ ਤਰਦਾ ਹੈ?
 (ੲ) ਕਵੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ—

ਅਧਿਆਪਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ।

ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼

(1898-1955 ਈ:)

ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਤੋਲਾ ਨੰਗਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਵੀਰੂ ਮਾਨ (ਮਾਨ ਬੀਰੂ) ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦਾ ਬਚਪਨ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰਿਆ। ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਆਪ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਛੱਡਣੀ ਪਈ। ਪਰ ਆਪ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਚੌਦਾਂ-ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪ ਨੇ ਬੈਤਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੋਹਾਂ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਨਰੋਈ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ, ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਤੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਉਸਤਤੀ, ਦੇਸ-ਪਿਆਰ, ਕਿਰਤੀਆਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਿਮ ਏਕਤਾ ਆਦਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਉੱਪਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ।

ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਛੰਦਾਂ ਅਤੇ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਵਿਧਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਬੈਂਤ, ਕਬਿੱਤ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਛੰਦ ਅਤੇ ਉਪਮਾ, ਰੂਪਕ, ਯਮਨ, ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਆਦਿ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਦੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਲੀਆਂ', 'ਨੂਰੀ ਦਰਸ਼ਨ' ਤੇ 'ਜੋਗਨ' ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮਿਲੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪ ਦੇ 'ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੀਰਨੇ', 'ਲਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ', 'ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਲੀਆਂ', 'ਹੀਰ ਸਿਆਲ', 'ਦਿਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ', 'ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਲਾਰੇ', 'ਸ਼ਰਫ਼ ਹੁਲਾਰੇ', 'ਸ਼ਰਫ਼ ਨਜ਼ਾਰੇ', 'ਸ਼ਰਫ਼ ਨਿਸ਼ਾਨੀ', 'ਸ਼ਰਫ਼ ਸੁਨੇਹੇ' ਆਦਿ ਲਗ-ਪਗ 31 ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ। 1953 ਈ: ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਮਾਤ-ਭਾਸ਼ਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ

ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ,
ਹਾਂ ਮੈਂ ਪੈਂਡੂ ਪਰ ਸ਼ਹਿਰੀਏ ਢੰਗ ਦਾ ਹਾਂ।
ਸਮਝਾਂ ਫਾਰਸੀ, ਉਰਦੂ ਵੀ ਖੂਬ ਬੋਲਾਂ,
ਬੋੜੀ ਬਹੁਤ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੀ ਅੰਗਦਾ ਹਾਂ।
ਬੋਲੀ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਾਂ,
ਇਹ ਗੱਲ ਆਖਣੋਂ ਕਦੀ ਨਾ ਸੰਗਦਾ ਹਾਂ।
ਮੌਤੀ ਕਿਸੇ ਸੁਹਾਗਣ ਦੀ ਨੱਥ ਦਾ ਮੈਂ,
ਟੁਕੜਾ ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਬਣ ਦੀ ਵੰਗ ਦਾ ਹਾਂ।
ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਦੇਸ ਅੰਦਰ,
ਆਸ਼ਕ ਮੁੱਢੋਂ ਮੈਂ ਏਸ ਉਮੰਗ ਦਾ ਹਾਂ।
ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰੰਗ ਅੰਦਰ,
ਡੋਬ-ਡੋਬ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੰਗਦਾ ਹਾਂ।
ਰਵਾਂ ਇੱਥੇ ਤੇ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਕਰਾਂ ਗੱਲਾਂ?
ਐਸੀ ਅਕਲ ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ 'ਤੇ ਟੰਗਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਸੇਵਕ,
ਸਦਾ ਖ਼ੈਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਅੰਗਦਾ	- ਜਾਣਦਾ/ਬੋਲਦਾ	ਸੁਹਾਗਣ	- ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪਤੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇ
ਖ਼ੈਰ	- ਦੁਆ		

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਦੇਸ ਅੰਦਰ,
ਆਸ਼ਕ ਮੁੱਢੋਂ ਮੈਂ ਏਸ ਉਮੰਗ ਦਾ ਹਾਂ।
ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਤੇ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰੰਗ ਅੰਦਰ,
ਡੋਬ-ਡੋਬ ਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੰਗਦਾ ਹਾਂ।

2. 'ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
 - (ੳ) 'ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਕਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ?
 - (ਅ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਕਵੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ?
 - (ੲ) ਕਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ?

ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ-ਕਿੱਥੇ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਵੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ

(1905-1978 ਈ:)

ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਮਰਦਾਨ (ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਵਿਖੇ ਡਾ. ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦਾ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਧਮਿਆਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਸੀ। ਆਪ ਨੇ ਐੱਮ. ਏ., ਐੱਮ. ਓ. ਐੱਲ ਤੱਕ ਵਿੱਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਕਈ ਕਿੱਤੇ ਅਪਣਾਏ। ਆਪ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਸਿੱਖ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ ਲਾਹੌਰ ਅਤੇ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਆਪ ਨੇ 'ਪੰਜ ਦਰਿਆ' ਨਾਂ ਦਾ ਮਾਸਿਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮੇਰਿਟਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹੇ।

ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਵਿ-ਸਫ਼ਰ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। 'ਸਾਵੇ ਪੱਤਰ' ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰੁਮਾਂਚਿਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਆਪ ਨੇ ਲੋਕ-ਪੀੜ ਅਤੇ ਲੋਕ-ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ।

ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਕਲਾ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਸਾਨੀ ਕਲਾ-ਕੰਸ਼ਲਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ-ਚੋਣ ਬੜੀ ਸੂਚੱਜੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਔਖੇ ਤੋਂ ਔਖੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਜਜ਼ਬੇ ਨੂੰ ਸਹਿਜ, ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਰਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਵੀ ਸਨ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 'ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ' ਕਵਿਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦਾ ਦੇਸ-ਪਿਆਰ, ਬਹਾਦਰੀ ਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਜੀਵਨ ਜਿਊਣ ਦਾ ਜਜ਼ਬਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ

ਵਾਗਾਂ ਛੱਡ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਾਲੀਏ ਨੀ, ਪੈਰ ਧਰਨ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਰਕਾਬ ਉੱਤੇ।
ਸਾਡੇ ਦੇਸ 'ਤੇ ਬਣੀ ਏ ਭੀੜ ਭਾਰੀ, ਟੁੱਟ ਪਏ ਨੇ ਵੈਰੀ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ।
ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਨਾ ਵੇਰ ਐਵੇਂ, ਮੇਰੇ ਸੋਹਣੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਆਬ ਉੱਤੇ।
ਸਰੂ ਵਰਗੀ ਜਵਾਨੀ ਮੈਂ ਫੂਕਣੀ ਏਂ, ਬਹਿ ਗਏ ਭੂੰਡ ਜੇ ਆ ਕੇ ਗੁਲਾਬ ਉੱਤੇ ?
ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਤੂੰ ਹਉਕੇ ਤੇ ਲਏਂ ਹਉਕਾ, ਕਿਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਤੂੰ ਅੱਖਾਂ ਸੁਜਾਈਆਂ ਨੇ ?
ਲਾਂਘੇ ਪੰਜ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸਨ ਥੋਹੜੇ, ਜੋ ਤੂੰ ਹੋਰ ਦੋ ਨਦੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਨੇ।

ਫੂਹੀ-ਫੂਹੀ ਨੂੰ ਸਹਿਕਦੇ ਵੀਰ ਮੇਰੇ, ਕੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਦੁੱਖਾਂ, ਫੁਹਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਸਾਥੀ ਤੜਫਦੇ ਪਏ ਨੇ ਖਾਕ ਅੰਦਰ, ਪੱਛੀ ਲਾਵਾਂ ਮੈਂ ਮਹਿਲਾਂ ਚੁਬਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਫੌਜੀ ਵਾਜਿਆਂ ਆਣ ਘਨਘੋਰ ਪਾਈ, ਲੱਗ ਗਿਆ ਏ ਡੱਗਾ ਨਗਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਵੀ ਚੁੱਕ ਲਵੇ ਕੰਨ ਦੋਵੇਂ, ਦੇਖ ਇਹਦਿਆਂ ਖੁਰਾਂ-ਫੁੱਕਾਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਡੌਲੇ ਫਰਕਦੇ ਪਏ ਨੇ ਅੱਜ ਮੇਰੇ, ਜੱਸ ਨਾਲ ਪਈ ਕੰਬਦੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ।
ਜੀਭਾਂ ਕੱਢਦੇ ਪਏ ਨੇ ਤੀਰ ਗਿੱਠ-ਗਿੱਠ, ਪਈ ਆਕੜਾਂ ਭੰਨਦੀ ਕਮਾਨ ਮੇਰੀ।

ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਦੇ ਮਸਤ-ਮਲੰਗ ਹੋ ਕੇ, ਲਾਈਏ ਤਾਰੀਆਂ ਅਸੀਂ ਝਨਾਂ ਅੰਦਰ।
ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਤਲੀ 'ਤੇ ਜਾਨ ਧਰ ਕੇ, ਲੜੀਏ ਅਸੀਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਅੰਦਰ।
ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਦੇ ਛਿੱਤਾਂ ਤੇ ਘੋਲ ਪਾਈਏ, ਢੋਲੇ ਗਾਈਏ ਹਲਾਂ ਤੇ ਗਾਹ ਅੰਦਰ।
ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਖੂਨ ਦੀ ਲਾ ਮਹਿੰਦੀ, ਪਾਈਏ ਬਾਹ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਬਾਹ ਅੰਦਰ।
ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਦੂਲੇ, ਦੋਹਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਸਾਡੀ।
ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਦੇ ਦੇਵੀ ਹੋ ਨਾਰ ਸਾਡੀ, ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਦੇਵੀ ਕਟਾਰ ਸਾਡੀ।

ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਰੱਖਸਾਂ ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਖਿਆਲ ਪਿਆਰੀ।
ਬੁੰਦੇ ਸਮਝ ਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਛੱਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਲਾਸਾਂ ਘੁੱਟ ਕਲੋਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰੀ।
ਧੂਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਤੋਪਾਂ 'ਚੋਂ ਪੈਚ ਖਾਂਦਾ; ਤੇਰੇ ਸਮਝਸਾਂ ਘੁੰਗਰੇ ਵਾਲ ਪਿਆਰੀ।
ਤੇਰੇ ਪਲਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤੀਰ ਖਾਸਾਂ, ਹਾਥੀ ਵੇਖ ਚਿਤਾਰਸਾਂ ਚਾਲ ਪਿਆਰੀ।
ਜੇ ਮੈਂ ਜਿਊਂਦਾ-ਜਾਗਦਾ ਪਰਤ ਆਇਆ, ਰੱਖ ਸਾਂਈਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਛੱਡੀ।
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੱਤ ਜਦ ਮੇਰਾ ਜਵਾਨ ਹੋਇਆ, ਤੇਗ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਫੜਾ ਛੱਡੀ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਰਕਾਬ	- ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ	ਆਬ	- ਪਾਣੀ
	ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ	ਭੁੰਡ	- ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਉੱਡਦਾ ਕੀੜਾ
ਲਾਘੇ	- ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਮਾਰਗ	ਫੂਹੀ-ਫੂਹੀ	- ਬੋੜੀ-ਬੋੜੀ
ਸਹਿਕਦੇ	- ਤਰਸਦੇ	ਖਾਕ	- ਮਿੱਟੀ
ਖੁਰਾਂ	- ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਪੈਰ	ਛਿੱਬਾਂ	- ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਘੋਲ-ਕਬੱਡੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ
ਚਿਤਾਰਸਾਂ - ਵਿਚਾਰਨਾ			

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਦੇ ਮਸਤ-ਮਲੰਗ ਹੋ ਕੇ,
ਲਾਈਏ ਤਾਰੀਆਂ ਅਸੀਂ ਝਨਾਂ ਅੰਦਰ,
ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਤਲੀ 'ਤੇ ਜਾਨ ਧਰ ਕੇ,
ਲੜੀਏ ਅਸੀਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਅੰਦਰ।
2. 'ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ' ਕਵਿਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਡੀੜ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ?
(ਅ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੋ ਦੇਵੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ?
(ੲ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਯੋਗਦਾਨ ਬਾਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ

(1919-2005 ਈ:)

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਜਨਮ 31 ਅਗਸਤ, 1919 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਹਿਤਕਾਰੀ ਦੇ ਘਰ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ (ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ) ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਵਿੱਦਿਅਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਸਵੀਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਸਾਹਿਤਕਾਰੀ ਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਰੇਡੀਓ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਅਨਾਊਂਸਰ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵੀ ਕੀਤੀ। 31 ਅਕਤੂਬਰ, 2005 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਿਤਕਾਰਾ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੇ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਨਾਵਲ, ਸ਼੍ਰੇਣੀਵਨੀ, ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ ਅਤੇ ਵਾਰਤਕ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਕਵਿਤਰੀ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ: 'ਓ ਗੀਤਾਂ ਵਾਲਿਆਂ', 'ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ਵਿੱਚ', 'ਸੰਝ ਦੀ ਲਾਲੀ', 'ਲੋਕ-ਪੀੜਾਂ', 'ਪੱਥਰ ਗੀਟੇ', 'ਲੰਮੀਆਂ ਵਾਟਾਂ', 'ਮੈਂ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਹਾਂ ਹਿੰਦ ਦੀ', 'ਸਰਘੀ ਵੇਲਾ', 'ਸੁਨਹੜਾ', 'ਅਸ਼ੋਕਾ ਚੇਤੀ', 'ਕਸਤੂਰੀ', 'ਨਾਗਮਣੀ', 'ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ', 'ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ'।

ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਵਿ - ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਸੁਨਹੜੇ' ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ ਲਈ ਗਿਆਨ ਪੀਠ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ। ਪੰਜਾਬੀ ਅਕਾਦਮੀ, ਦਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪ ਨੂੰ 'ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ' (ਸੰਨ 2009) ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 'ਪਦਮ ਭੂਸ਼ਣ' (ਸੰਨ 2004) ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਾਮਾਹ' ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇਸੀ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਵਿਤਰੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਨਵੀਂ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਅਜੋਕੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਉਭਾਰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਰਾਂਮਾਹ

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਉਤੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤ,
ਜਾਗ ਪਈਆਂ ਅੱਜ ਪੈਲੀਆਂ ਜਾਗ ਪਏ ਅੱਜ ਖੇਤ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਚੜ੍ਹਿਆ ਅੱਜ ਵਸਾਖ,
ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਉੱਡ-ਉੱਡ ਪੈਂਦੀ ਰਾਖ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਉਤੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜੇਠ,
ਉੱਸਲਵੱਟੇ ਭੰਨਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇਰੇ ਹੇਠ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਉਤੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹਾੜ੍ਹ,
ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਹੰਢਦੀ, ਕੱਖ-ਕਾਣ ਦੀ ਆੜ੍ਹ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਅਗੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੌਣ,
ਦਾਵਾਨਲ ਹੈ ਸਮੇਂ ਦੀ, ਰੋਕ ਸਕੇ ਅੱਜ ਕੌਣ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਭਾਦੋਂ ਹੈ ਇਸ ਵੇਰ,
ਵੇਲਣ ਵਿੱਚ ਨਪੀੜੀਆਂ, ਛਿੱਲਾਂ ਉਗੀਆਂ ਫੇਰ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਅੱਸੂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅੱਜ,
ਅੱਜ ਨਾ ਲਾਰੇ ਲੱਗਦੇ, ਅੱਜ ਨਾ ਪੈਂਦੇ ਪੱਜ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਕੱਤਕ ਬਦਲੇ ਤੋਰ,
ਨਵੇਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਬੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਨਵੇਂ ਲਹੂ ਦਾ ਦੌਰ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਮੱਘਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆਣ,
ਕੋਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰੀ ਲੋਹੇ ਦੀ, ਜੀਕਣ ਚੜ੍ਹਦੀ ਸਾਣ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਉਤੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪੋਹ,
ਹੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ, ਆਪ ਲੈਣਗੇ ਖੋਹ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਉਤੋਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਾਘ,
ਕਰਨ ਸਵਾਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਫੜਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਾਗ।

ਕਿੱਕਰਾ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ! ਵੱਗਣ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆਣ,
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਸ ਜੁਗ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਚੜ੍ਹਨ ਪਰਵਾਨ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਬਾਰਾਂਮਾਹ	- ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ	ਸਾਮਰਾਜ	- ਰਾਜਵਾੜਾਸ਼ਾਹੀ
ਦਾਵਾਨਲ	- ਜੰਗਲ ਦੀ ਉਹ ਅੱਗ ਜੋ ਨਾ ਬੁਝੇ ਪਰ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ-ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵਹਿਸ਼ੀਪੁਣਾ।	ਪੱਜ	- ਬਹਾਨਾ
ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਾਗ	- ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਸੀਲਾ	ਰਾਖ	- ਸੁਆਹ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਕਿੱਕਰਾਂ ਵੇ ਕੰਡਿਆਲਿਆ। ਕੱਤਕ ਬਦਲੇ ਤੌਰ,
ਨਵੇਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਬੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਨਵੇਂ ਲਹੂ ਦਾ ਦੌਰ।
2. 'ਬਾਰਾਂਮਾਹ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਬਾਰਾਂਮਾਹ' ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ?
(ਅ) ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਾਂਮਾਹ' ਵਿੱਚ ਚੇਤ ਚੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ?
(ੲ) ਹੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ, ਆਪ ਲੈਣਗੇ ਖੋਹ' ਕਾਵਿ-ਸਤਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸੀ ਮਹੀਨੇ ਨਾਲ ਹੈ ?
ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ—

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸੀ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ਼ ਰੁੱਤਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਚੱਕਰ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ

(1920-2002 ਈ:)

ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਆਲੋਚਕ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਕਵੀ ਸਨ। ਆਪ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧੁਰ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਜਾ ਕੇ ਚਿਤਰਿਆ ਹੈ।

ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ 18 ਅਗਸਤ, 1920 ਈ: ਨੂੰ ਲਮਡਿੰਗ 'ਅਸਾਮ' ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐੱਮ. ਏ. ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੈਕਚਰਾਰ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਆਪ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਅਕਸ਼ ਪਦ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਆਪ ਨੂੰ ਆਪ ਦੀ ਰਚਨਾ 'ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਕੈਡਮੀ ਐਵਾਰਡ (1969), 'ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਇਨਾਮ' (1963) 'ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਐਵਾਰਡ' (1975) ਗਿਆਨ ਪੀਠ-ਸਨਮਾਨ, ਕਬੀਰ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਮਿਲੇ।

ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਭਾਵ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਰੰਗ ਵਧੇਰੇ ਹੈ ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਬੌਧਿਕ ਰੰਗਣ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਆਪ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ, ਕਰਮਹੀਣਤਾ, ਸਮਾਜਿਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਿਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਖਮਤਾ ਅਤੇ ਗਹਿਰਾਈ ਨੂੰ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਚਿਤਰਿਆ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਨੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਗੁਆਚ ਰਹੀ 'ਪਵਿੱਤਰਤਾ' ਤੇ ਅਜੋਕੇ ਮਾਨਵੀ ਵਿਹਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ

ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ

ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਮਾਂਵਾਂ ?

ਥਲ ਵਿੱਚ ਸੱਸੀਆਂ ਝੱਲ ਵਿੱਚ ਹੀਰਾਂ

ਸੋਹਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਿਆਵਾਂ।

ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਗਲੀਆਂ ਉਹ ਭਲੀਆਂ-ਭਲੀਆਂ

ਜਿਸ ਘਰ ਚਾਹਾਂ ਆਵਾਂ-ਜਾਵਾਂ।

ਹਰ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਹਰ ਇੱਕ ਜੀਅ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਾਂਵਾਂ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਇੱਕੋ-ਜਿਹੀਆਂ ਕੰਧਾਂ

ਪਤਾ ਨਾ ਕਿਹੜੇ ਨਾਉਂ ਬੁਲਾਵਾਂ।

ਭੈਣ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਦੱਸਣਾ ਪੈਂਦੈ,

ਆਪਣੀ ਨੀਅਤ ਦਾ ਸਰਨਾਂਵਾਂ।

ਸਭ ਜੱਗ ਹੋਇਆ ਮਰਦ ਜ਼ਨਾਨੀ

ਬਾਕੀ ਸਭ ਛਾਵਾਂ ਪਰਛਾਵਾਂ।

ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ

ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਮਾਂਵਾਂ ?

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਝੱਲ - ਜੰਗਲ਼

ਨੀਅਤ - ਇੱਛਾ।

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਭੈਣ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਦੋਸਣਾ ਪੈਂਦੇ
ਆਪਣੀ ਨੀਅਤ ਦਾ ਸਰਨਾਵਾਂ।
ਸਭ ਜੱਗ ਹੋਇਆ ਮਰਦ ਜਨਾਨੀ
ਬਾਕੀ ਸਭ ਛਾਵਾਂ ਪਰਛਾਵਾਂ।
2. 'ਕਿੱਥੇ ਗਈਆਂ ਭੈਣਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤ-ਕਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨਾਇਕਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਆਇਆ ਹੈ?
(ਅ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
(ੲ) ਕੀ ਹੁਣ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਮਾਂਵਾਂ-ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਸੁੱਚੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਗੁਆਚ ਗਏ ਹਨ?

ਭੈਣ-ਭਰਾ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਨਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤਿਉਹਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਪੈਰਾ ਲਿਖੋ।

ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ

(1929-1993 ਈ:)

ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿਤਾ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਧੰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ-ਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਪਿੰਡ ਹੂਕੜਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ 15 ਅਗਸਤ, 1929 ਈ: ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਮੂਲ ਰੂਪ 'ਚ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਤੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਭਾਵੇਂ ਵਾਰਤਕ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੰਪਾਦਨ ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਵੀ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ 'ਸ਼ਿਮਦੇ ਪੱਥਰ', 'ਮੇਘਲੇ', 'ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ', 'ਸੂਰਜ ਦਾ ਲੈਟਰ ਬਾਕਸ', 'ਨਾਥ ਬਾਣੀ', 'ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ' ਤੇ 'ਡੋਲਦੇ ਪਾਣੀ' ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ 'ਚੋਂ 'ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਬਖ਼ੂਬੀ ਵਰਨਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਉਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੋਝੇ ਯਥਾਰਥ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਛੋਟੀ ਪਰ ਚਿੰਤਾਵਾਂ-ਮੁਕਤ ਸੁਖਮਈ ਚਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ

ਬੱਦਲਾਂ, ਵੇ ਬੱਦਲਾਂ
ਦੋ ਪਲ ਤੂੰ ਵਰ੍ਹ ਜਾਣਾ
ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਉਮਰਾਂ, ਝੋੜਾ ਨਾ ਝਾਂਜਾ
ਕਿਣ-ਮਿਣ ਕਰ ਤੁਰ ਜਾਣਾ।

ਪੌਣੇ, ਨੀ ਪੌਣੇ,
ਸੁਨੇਹੜੇ ਵੰਡ ਤੁਰ ਜਾਣਾ
ਦੋ ਪਲ ਰੁਮਕੀ,
ਫੇਰ ਦੇਸ ਨੂੰ ਪੌਣ-ਹੀਣ ਕਰ ਜਾਣਾ।

ਫੁੱਲਾਂ ਵੇ ਫੁੱਲਾਂ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਦੋ ਪਲ ਮਹਿਕ ਬਿੰਡਾ ਕੇ
ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਤੁਰ ਜਾਣਾ,
ਰੂਪ, ਰੰਗ, ਰਸ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ,
ਧੁੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਰ ਜਾਣਾ।

ਨਿੱਕੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਦਾ ਜਿਊਣ ਸੁਖਾਲਾ
ਹੁਣ ਮਹਿਕੇ, ਹੁਣ ਮੋਏ।
ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਲ, ਨਾ ਸਾਂਗ ਕਲੋਜੇ,
ਨਾ ਤੜਫੇ, ਨਾ ਰੋਏ।

ਵੱਡੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਡੇਰੇ
ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਜਲੰਦੇ।
ਆਵਾਗੋਣ ਦੇ ਚੱਕਰਵਿਊ ਵਿੱਚ
ਧਰਤੀ ਵਾਂਗ ਚਲੰਦੇ।

ਵੱਡੀਆਂ ਉਮਰਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ,
ਕੋਈ ਚੁਕਾਏ, ਤਾਂ ਚੁੱਕੀਏ।
ਨਿੱਕੀ ਉਮਰ ਪੌਣ ਦਾ ਝੋਂਕਾ,
ਝੋੜੀਉਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਕੀਏ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਝੇੜਾ	-	ਝਗੜਾ	ਸੱਲ	-	ਜਖਮ
ਸੁਨੇਹੜੇ	-	ਸੁਨੇਹੇ ਜਾਂ ਸੰਦੇਸ਼	ਚੱਕਰਵਿਊ	-	ਘੁੰਮਣ-ਘੇਰੀ
ਰੁਮਕੀ	-	ਚੱਲੀ/ਵਗੀ			

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਫੁੱਲਾਂ ਵੇ ਫੁੱਲਾਂ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਦੇ ਪਲ ਮਹਿਕ ਖਿੰਡਾ ਕੇ
ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਝੂਰ ਜਾਣਾ,
ਰੂਪ, ਰੰਗ, ਰਸ ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ,
ਧੁੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਰ ਜਾਣਾ।
2. 'ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ :
(ੳ) ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸ-ਕਿਸ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਉਮਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ?
(ਅ) ਭਾਰੀਆਂ ਪੰਡਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ?
(ੲ) ਕਵਿਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਡੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ?

ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ (ਬਚਪਨ, ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਬੁਢੇਪਾ) ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਿਖੋ।

ਸ. ਸ. ਮੀਸ਼ਾ (1934-1986 ਈ:)

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਮੀਸ਼ਾ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਭੇਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿੱਚ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਾਲਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਤੋਂ 1957 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀ ਐੱਮ. ਏ. ਪਾਸ ਕੀਤੀ। 1957 ਈ: ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1966 ਈ: ਤੱਕ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ, ਸਠਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਲੈਕਚਰਾਰ ਰਹੇ ਅਤੇ 1966 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਮੀਸ਼ਾ ਦੇ ਰਚਨਾ-ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਦੌਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਧਾਰਨ ਮੱਧ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਅਸਮਰਥਤਾ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਿਅੰਗ-ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਸਧਾਰਨ ਮੱਧ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਪਾਤਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਪਰਾਹੁਣੀ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 'ਪਰਾਹੁਣੀ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੜਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਘਰ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਨ, ਬੱਚੀ ਦੀ ਮਸ਼ੂਮੀਅਤ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਪਰਾਹੁਣੀ

ਸਾਡੇ ਘਰ ਅੱਜ
ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਪਰਾਹੁਣੀ ਆਈ।
ਬਿਟ-ਬਿਟ ਤੱਕੇ
ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ
ਨਾ ਸਾਡੀ ਸਮਝੇ
ਨਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੇ।
ਤਿੱਖਾ-ਤਿੱਖਾ ਰੋਵੇ
ਨਿੱਕਾ-ਨਿੱਕਾ ਹੱਸੇ
ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵੇਖ ਜਿਵੇਂ ਘਬਰਾਈ।
ਔਖੀਆਂ ਵਾਟਾਂ ਕੱਟ ਕੇ
ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ
ਰੱਬ ਦੀ ਘੱਲੀ
ਸਾਡੇ ਘਰ ਅੱਜ
ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਪਰਾਹੁਣੀ ਆਈ।
ਪੀੜਾਂ ਭੰਨੀ ਮਾਂ ਇਸ ਦੀ
ਸ਼ਰਮਿੰਦੀ ਜਾਪੇ
ਦਿਸੇ ਉਦਾਸ,
ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ-ਹੋਰ ਦੀ ਆਸ
ਉਸ ਦੀ ਸਬਰ ਭਰੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮਜ਼ਬੂਰ
'ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ
ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕਸੂਰ'।
ਦਾਦੀ ਕਹੇ
ਇਹ ਧਨ ਪਰਾਇਆ।
ਇਸ ਨੇ ਲੈਣਾ
ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਈ ਉਧਾਰ;

ਹੁਣ ਤੋਂ ਫਿਕਰ ਕਰੇ ਪਰਿਵਾਰ
 ਕੁੜੀਆਂ ਵਧਣ ਕੌੜੀ ਵੇਲ ਦੇ ਵਾਂਗੂੰ
 ਜੰਮੀ ਅੱਜ-ਭਲਕੇ ਮੁਟਿਆਰ।
 ਢੂੰਡੋ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣੇ ਪਰਾਹੁਣਾ,
 ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜਾਣੋ ਸਿਰ 'ਤੇ ਭਾਰ।
 ਜੀ ਕਹਿੰਦਾ ਏ
 ਕਹਿ ਦਿਆਂ ਇਸ ਦੇ ਕੰਨੀ,
 'ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਜ਼ਤ ਸਾਡੀ
 ਬੀਬੀ ਬਣ ਕੇ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ
 ਵੇਖੀ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ।
 ਸਮਝਾ ਦੇਵਾਂ
 ਬੱਚੀਏ ਹੋ ਹੁਸਿਆਰ
 ਜੱਗ ਦੀਆਂ ਊਂਜਾਂ ਹੁਣੇ ਤਿਆਰ,
 ਪਰ ਇਹ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸਮਝੇ
 ਨਾ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੇ,
 ਤਿੱਖਾ-ਤਿੱਖਾ ਰੋਵੇ
 ਨਿੱਕਾ-ਨਿੱਕਾ ਹੱਸੇ,
 ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵੇਖ ਜਿਵੇਂ ਘਬਰਾਈ।
 ਰੱਬ ਦੀ ਘੱਲੀ
 ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਹੜੇ ਦੇਸ਼ੋਂ,
 ਸਾਡੇ ਘਰ ਅੱਜ
 ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਪਰਾਹੁਣੀ ਆਈ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਮਜ਼ਬੂਰ - ਬੇਵੱਸ

ਢੂੰਡੋ - ਲੱਭੋ

ਮਨਜ਼ੂਰ - ਸੁੰਕਾਰ

ਊਂਜਾਂ - ਤੁਹਮਤਾਂ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਜੀ ਕਹਿੰਦਾ ਏ
ਕਹਿ ਦਿਆਂ ਇਸ ਦੇ ਕੰਨੀ,
ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਜ਼ਤ ਸਾਡੀ
ਬੀਬੀ ਬਣ ਕੇ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ
ਵੇਖੀਂ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨੀ।
2. 'ਪਰਾਹੁਣੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ 'ਪਰਾਹੁਣੀ' ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ?
(ਅ) ਨਵ-ਜੀਮੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪਰਾਇਆ ਧਨ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ?
(ੲ) ਨਵ-ਜੀਮੀ ਧੀ ਕਿਉਂ ਘਬਰਾਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ?

ਅਜੋਕੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਭਾਰਤੀ ਲੋਕਾਂ 'ਚ ਧੀ ਦੇ ਜਨਮ ਪ੍ਰਤਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਹੈ ? ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਲੀਕੋ।

ਡਾ: ਜਗਤਾਰ **(1935-2010 ਈ:)**

ਡਾ. ਜਗਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 23 ਮਾਰਚ, 1935 ਈ: ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਰਾਜਗੋਮਾਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਸ. ਨੱਥਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਆਪ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਲੱਗ ਗਏ। ਪਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੱਲ ਵਿਰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਐੱਮ.ਏ. ਪੰਜਾਬੀ, ਪਰਸ਼ੀਅਨ ਅਤੇ ਐੱਮ. ਏ. ਉਰਦੂ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀ-ਐਚ. ਡੀ. ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਾਲਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਲੱਗੇ ਰਹੇ।

ਆਪ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਗਤਾਰ ਪਪੀਹਾ ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਜਗਤਾਰ ਹੀ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਗਤਾਰ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬੜਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਆਪ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ, ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਅਤੇ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ।

ਆਪ ਦੇ 'ਰੁੱਤਾਂ ਰਾਂਗਲੀਆਂ' (ਗੀਤ), 'ਤਲਖੀਆਂ ਰੰਗੀਨੀਆਂ', 'ਦੁੱਧ ਪੱਥਰੀ', 'ਅਧੂਰਾ ਆਦਮੀ', 'ਲਹੂ ਦੇ ਨਕਸ਼', 'ਛਾਂਗਿਆ ਰੁੱਖ', 'ਬੀਬੇ ਦਾ ਜੰਗਲ', 'ਜਜ਼ੀਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਸਮੁੰਦਰ', 'ਚਨੁਕਰੀਸ਼ਮ', 'ਜੁਗਨੂੰ', 'ਦੀਵਾ ਤੇ ਦਰਿਆ' ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਡਾ. ਜਗਤਾਰ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 'ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਵੀ', ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ (1991), ਪੰਜਾਬੀ ਅਕਾਦਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਪੁਰਸਕਾਰ (1993), ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਪੁਰਸਕਾਰ (1995) ਆਦਿ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਗ਼ਜ਼ਲ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦਰਪੇਸ਼ ਔਕੜਾਂ ਦਾ ਹਿੰਮਤ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਲੀਬਾਂ

ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਲੀਬਾਂ, ਹਰ ਪੈਰ 'ਤੇ ਹਨੇਰਾ।
ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਰੁਕੇ ਨਾ, ਸਾਡਾ ਵੀ ਦੇਖ ਜੇਰਾ।
ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਨਕਸ਼ ਹਾਂ ਮੈਂ, ਮਿੱਟੀ 'ਤੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ,
ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿਟਾਇਆ, ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਫੁੱਘੇਰਾ।
ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਦੇਰ ਆਖ਼ਰ, ਧਰਤੀ ਹਨੇਰਾ ਜਰਦੀ,
ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਦੇਰ ਰਹਿੰਦਾ, ਖਾਮੋਸ਼ ਖੂਨ ਮੇਰਾ।
ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਫ਼ੇ 'ਤੇ, ਤੇ ਵਕਤ ਦੇ ਪਰਾਂ 'ਤੇ
ਉਂਗਲਾਂ ਭੁਬੋ ਲਹੂ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇਰਾ।
ਹਰ ਕਾਲ-ਕੱਠੜੀ ਵਿੱਚ, ਤੇਰਾ ਹੈ ਜ਼ਿਕਰ ਏਦਾਂ,
ਗਾਰਾਂ 'ਚ ਚਾਂਦਨੀ ਦਾ, ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਬਸ਼ੇਰਾ।
ਆ-ਆ ਕੇ ਯਾਦ ਤੇਰੀ, ਜੰਗਲ਼ ਫ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਚੀਰੇ,
ਜੁਗਨੂੰ ਹੈ ਚੀਰ ਜਾਂਦਾ, ਜਿਉਂ ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ।
ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਬੇੜੀਆਂ ਨੇ, ਨੱਚਦੇ ਨੇ ਲੋਕ ਫਿਰ ਵੀ,
ਕਿਉਂ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਉੱਡਦੇ, ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਤੇਰਾ।
ਮੇਰੇ ਵੀ ਪੈਰ ਚੁੰਮ ਕੇ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਹੇਗੀ ਬੇੜੀ,
ਸਦ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਆਇਐ, ਮਹਿਬੂਬ ਅੰਤ ਮੇਰਾ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਸਲੀਬਾਂ -	ਸੂਲੀ	ਜੇਰਾ -	ਹੌਸਲਾ
ਨਕਸ਼ -	ਨਿਸ਼ਾਨ	ਖਾਮੋਸ਼ -	ਚੁੱਪ
ਸਫ਼ਾ -	ਪੰਨਾ	ਗਮ -	ਦੁੱਖ
ਮਹਿਬੂਬ -	ਪ੍ਰੇਮੀ		

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਲੀਬਾਂ, ਹਰ ਪੈਰ 'ਤੇ ਹਨੇਰਾ।
ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਰੁਕੇ ਨਾ, ਸਾਡਾ ਵੀ ਦੇਖ ਜੇਰਾ।
ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਨਕਸ਼ ਹਾਂ ਮੈਂ, ਮਿੱਟੀ 'ਤੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ,
ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿਟਾਇਆ, ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਡੁੰਘੇਰਾ।
2. 'ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਲੀਬਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਅਤੇ ਹਰ ਪੈਰ 'ਤੇ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ?
(ਅ) ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਨਕਸ਼ ਹਾਂ 'ਮੈਂ', ਸ਼ਬਦ ਕਿਹੋ-ਜਿਹੇ ਇਨਸਾਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ?
(ੲ) ਨੱਚਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ?

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਉਪਰੰਤ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ-ਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹੋ ?

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ

(1937- 1973 ਈ:)

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ ਨੂੰ ਬਿਰਹਾ ਦਾ ਕਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗ਼ਮ, ਦਰਦ ਅਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਲੋਹਟੀਆਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਵਿੱਚ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1937 ਈ: ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਮੁਢਲੀ ਵਿੱਦਿਆ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਸਾਲਵੇਸ਼ਨ ਆਰਮੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਬਟਾਲੇ ਤੋਂ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਕਾਲਜ ਦਾਖਲ ਤਾਂ ਹੋਏ ਪਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਆਪ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਟਵਾਰੀ ਲੱਗੇ ਰਹੇ ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਲੱਗ ਗਏ।

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਰਦ, ਵਿਛੋੜੇ, ਗ਼ਮ ਅਤੇ ਪੀੜ ਨਾਲ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਬਿਰਹਾ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਮਾ ਅਲੰਕਾਰ ਲੋਕ-ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਹਨ। ਆਪ ਦਾ ਬੋਲੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਬੂ ਸੀ। ਲੋਕ-ਬੋਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਨਵੇਕਲੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਨੇ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਪੁਰਸਕਾਰ (1962) ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਪੁਰਸਕਾਰ 'ਲੂਣਾ' ਲਈ, 1967 ਈਸਵੀ ਆਦਿ ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਸਕਾਰ ਤੇ ਸਨਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਆਰਤੀ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ 'ਚ ਕਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਨੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਅੱਗੇ ਨਤਮਸਤਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਰਤੀ

ਮੈਂ ਕਿਸ ਹੰਝੂ ਦਾ ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਕੇ
ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਗਾਵਾਂ
ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ
ਮੰਗਣ ਗੀਤ ਅੱਜ ਜਾਵਾਂ

ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਟਾ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਆਵਾਂ
ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਐਸਾ
ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੋਚ ਆ ਜਾਵੇ

ਭਰੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ
ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਕਟਾ ਆਵੇ
ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੁਹਲ ਛਿੰਦੇ ਬੋਲ
ਨੀਂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿਣਾ ਆਵੇ

ਤਿਹਾਏ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਦਾ
ਪਾਣੀ ਪਿਆ ਆਵੇ
ਜੋ ਲੁਟ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੁੜ ਵੀ
ਯਾਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸੱਥਰੀਂ ਗਾਵੇ

ਚਿੜੀ ਦੇ ਖੰਡ ਦੀ ਲਲਕਾਰ
ਸੈਂ ਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਵੇ
ਮੈਂ ਕਿੰਜ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਗਾਨੀ
ਅੱਜ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਗਲ ਪਾਵਾਂ

ਮੇਰਾ ਹਰ ਗੀਤ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਹੈ
ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਅੱਜ ਗਾਵਾਂ
ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਬੋਲ ਦੀ ਭੇਟਾ
ਲੈ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਆਵਾਂ!

ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਮਹਿਫਲ 'ਚੋਂ
ਕੋਈ ਉਹ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ
ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਮੰਗਣ 'ਤੇ
ਤੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ

ਜੇ ਮੈਲੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਲੋਹੇ ਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਧੋਵੇ
ਕਿ ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੋਂ
ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਰੋਵੇ

ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀੜ ਤਾਂ ਕੀਹ
ਪੀੜ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਛੋਹਵੇ
ਜੇ ਲੋਹਾ ਪੀ ਸਕੇ ਉਹ ਗੀਤ
ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂ

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੀੜ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਕੋਲੋਂ
ਦੂਰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂ !
ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਦਾ ਗੀਤ
ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੋਵੇ

ਜਿਦ੍ਹੇ ਹੱਥ ਸੱਚ ਦੀ ਤਲਵਾਰ
ਤੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚ ਰੋਹ ਹੋਵੇ
ਜਿਦ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਤਨ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਲਈ
ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਹੋਵੇ

ਜਿਦ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲਹੂ ਤੇਰੇ ਦੀ
ਰਲੀ ਲਾਲੀ ਤੇ ਲੋਅ ਹੋਵੇ
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਦਾ
ਕਿਸੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਟਿੱਕਾ ਕਿਵੇਂ ਲਾਵਾਂ

ਮੈਂ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਗੀਤ ਲੈ ਕੇ
ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਆਵਾਂ
ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਕਿ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਗਾਵਾਂ

ਮੈਂ ਮੈਲੇ ਸ਼ਬਦ ਧੋ ਕੇ
ਜੀਭ ਦੀ ਕਿੱਲੀ 'ਤੇ ਪਾ ਆਵਾਂ
ਤੇ ਮੈਲੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁੱਕਣ ਤੀਕ
ਤੇਰੀ ਹਰ ਪੈੜ ਚੁੰਮ ਆਵਾਂ

ਤੇਰੀ ਹਰ ਪੈੜ 'ਤੇ
 ਹੰਝੂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੂਰਜ ਜਗਾ ਆਵਾਂ
 ਮੈਂ ਲੋਹਾ ਪੀਣ ਦੀ ਆਦਤ
 ਜ਼ਰਾ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਆਵਾਂ
 ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਫੇਰ ਕੁਝ
 ਭੋਟਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵਾਂ
 ਮੈਂ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਗੀਤ ਲੈ ਕੇ
 ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ ਆਵਾਂ
 ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ
 ਮੰਗਣ ਗੀਤ ਅੱਜ ਜਾਵਾਂ
 ਮੇਰਾ ਹਰ ਗੀਤ ਬੁਜ਼ਦਿਲ ਹੈ
 ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਗੀਤ ਅੱਜ ਗਾਵਾਂ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਹੰਝੂ	- ਅੱਥਰੂ	ਸੁਹਲ	- ਕੌਮਲ ਜਾਂ ਨਾਜ਼ਕ
ਤਿਹਾਏ	- ਪਿਆਸੇ	ਬੁਜ਼ਦਿਲ	- ਡਰਾਕਲ
ਅਹਿਸਾਸ	- ਸੋਝੀ	ਉਸਤਤੀ	- ਵਡਿਆਈ
ਵਤਨ	- ਦੇਸ	ਆਰਤੀ	- ਪੂਜਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

- ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
 ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਦਾ ਗੀਤ
 ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੋਵੇ
 ਜਿਥੇ ਹੱਥ ਸੱਚ ਦੀ ਤਲਵਾਰ
 ਤੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚ ਰੋਹ ਹੋਵੇ।
- 'ਆਰਤੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

- (ੳ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਦੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦੀ ਗਾਨੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ?
- (ਅ) ਕਵੀ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਮੇਚ ਦਾ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ ?
- (ੲ) ਕਵੀ ਆਪਣੇ ਮੈਲੇ ਸ਼ਬਦ ਧੋ ਕੇ ਕਿੱਥੇ ਸੁੱਕਣੇ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ?

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਗੱਲਬਾਤਿਰੇ 'ਚ ਖਲੋ ਕੇ ਜਾਂ ਆਪੋ-ਸਾਪੋਣੇ ਖਲੋ ਕੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ਼ ਸਰੀਰਿਕ ਅਦਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ-ਕਮਰੇ 'ਚ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ।

ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ

(1939-1986 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ: 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1939 ਈਸਵੀ। ਉਹ ਬਰਨਾਲੇ ਨੇੜੇ ਰਾਏਸਰ ਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 'ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ' ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ 1961 ਈ: ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਰਨਾਲਾ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਤੇ ਨਕਸਲਬਾੜੀ ਸਿਆਸਤ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 1986 ਈ: ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਿਆਂ, ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : 'ਲਹੂ ਭਿੱਜੇ ਬੋਲ', 'ਸੈਨਤਾਂ', 'ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ', 'ਚੋਨ੍ਹਕਰੀਆਂ ਸੀਖਾਂ' ਆਦਿ।

ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ ਇੱਕ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੇ ਦਲਿਤ ਵਰਗ ਦੀਆਂ ਮਾਇਕ ਔਕੜਾਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੀਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਲੋਕ-ਕਵੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ 'ਚ ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਲੋਕ-ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਲੋਕ-ਗੀਤ ਰੂਪ 'ਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਦੂਰ-ਵਰਗ ਤੇ ਨਿਮਨ-ਕਿਰਸਾਣੀ ਦੀ ਬਦਹਾਲੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਵਕਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ "ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ" ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਨੇ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਨਿਜ਼ਾਮ ਵਿੱਚ 'ਮਜ਼ਦੂਰ-ਵਰਗ ਦੀ ਹਾਲਤ' ਬਿਆਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨਿਜ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਇੱਛੁਕ ਹੈ।

ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ

ਮਾਂ ਧਰਤੀਏ ! ਤੇਰੀ ਗੋਦ ਨੂੰ ਚੰਨ ਹੋਰ ਬਥੇਰੇ।
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ ਸੂਰਜਾ ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਵੇਹੜੇ।

ਜਿੱਥੇ ਤੰਗ ਨਾ ਸਮਝਣ ਤੰਗੀਆਂ ਨੂੰ
ਜਿੱਥੇ ਮਿਲਣ ਅੰਗੂਠੇ ਸੰਘੀਆਂ ਨੂੰ
ਜਿੱਥੇ ਵਾਲ਼ ਤਰਸਦੇ ਕੰਘੀਆਂ ਨੂੰ
ਨੱਕ ਵਗਦੇ, ਅੱਖਾਂ ਚੁੰਨੀਆਂ ਤੇ ਦੰਦ ਕਰੇੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਜਿੱਥੇ ਰੂਹ ਬਣਗੀ ਇੱਕ ਹਾਵਾ ਹੈ
ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ
ਜਿੱਥੇ ਕੈਦ ਅਣਖ ਦਾ ਲਾਵਾ ਹੈ
ਜਿੱਥੇ ਅਕਲ ਮਸੋਸੀ ਮੁੜ ਪਈ, ਖਾ ਰੋਜ਼ ਥਪੇੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਬੜੇ ਮਜ਼ਬੂਰ ਜਿਹੇ
ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਿਹੇ
ਤੇ ਭੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਿਹੇ
ਜਿੱਥੇ ਮਰ ਕੇ ਚਾਂਡਲ ਜਾਂਵਦੇ, ਹਨ ਭੂਤ ਜਠੇਰੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਜਿੱਥੇ ਬੰਦਾ ਜੰਮਦਾ ਸੀਰੀ ਹੈ
ਟਕਿਆਂ ਦੀ ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਹੈ
ਜਿੱਥੇ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਪੰਜੀਰੀ ਹੈ
ਬਾਪੂ ਦੇ ਕਰਜ਼ ਦਾ ਸੂਦ ਨੇ, ਪੁੱਤ ਜੰਮਦੇ ਜੇਹੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਜੇ ਸੋਕਾ ਇਹ ਹੀ ਸੜਦੇ ਨੇ
ਜੇ ਡੋਬਾ ਇਹ ਹੀ ਮਰਦੇ ਨੇ
ਸਭ ਕਹਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰ ਵਰ੍ਹਦੇ ਨੇ
ਜਿੱਥੇ ਫਸਲਾਂ ਨੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਅਰਮਾਨ ਤ੍ਰੇੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਜਿੱਥੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ ਚਾਵਾਂ ਨੇ
ਜਿੱਥੇ ਕੂੜ ਘੇਰ ਲਈ ਕਾਵਾਂ ਨੇ
ਜਿੱਥੇ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਹੀ ਮਾਂਵਾਂ ਨੇ
ਜਿੱਥੇ ਧੀਆਂ ਹੋਕੇ ਲੈਂਦੀਆਂ, ਅਸਮਾਨ ਜਡੇਰੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਤੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪ ਮਚਾਂਦਾ ਹੈਂ
ਪਰ ਆਪਾ ਹੀ ਰੁਸ਼ਨਾਂਦਾ ਹੈਂ
ਕਿਉਂ ਕੰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਂਦਾ ਹੈਂ
ਇਹ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਨਾ ਰਹਿਣਗੇ, ਮੰਦਹਾਲ ਮਰੇੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਰਲ ਕੇ ਗਾਓ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਕੰਮੀਆਂ - ਕਿਰਤੀ ਲੋਕਾਂ	ਮਘਦਾ - ਨਿੱਘ ਦਿੰਦਾ
ਸੰਘੀ - ਗਲ਼ ਜਾਂ ਰਗਾਂ	ਦੰਦ ਕਰੇੜੇ - ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਕੇ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਪੀਲੋਂ ਹੋ ਜਾਣਾ
ਮਸ਼ੋਸ਼ੀ - ਨਿਰਾਸ਼	ਸੀਰੀ - ਕਾਮਾ, ਪੈਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸੇਦਾਰ
ਸੂਦ - ਵਿਆਜ਼	ਮੰਦਹਾਲ - ਬੁਰੇ ਹਾਲ
ਚਾਂਡਲ - ਮਸਤੀ	

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :

ਜਿੱਥੇ ਬੰਦਾ ਜੰਮਦਾ ਸੀਰੀ ਹੈ
ਟਕਿਆਂ ਦੀ ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਹੈ
ਜਿੱਥੇ ਕਰਜ਼ੇ ਹੇਠ ਪੰਜੀਰੀ ਹੈ
ਬਾਪੂ ਦੇ ਕਰਜ਼ ਦਾ ਸੂਦ ਨੇ, ਪੁੱਤ ਜੰਮਦੇ ਜੇਹੜੇ
ਤੂੰ ਮਘਦਾ ਰਹੀਂ ਵੇ.....

2. 'ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੋਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

(ੳ) ਕਵੀ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਕਿਸ ਥਾਂ ਮਘਦਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?

(ਅ) ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ?

(ੲ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨ ਜਿੱਭੇ ਹੋਕੇ ਕਿਸ ਦੇ ਹਨ?

ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ :

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਜੀਵਾਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੇ ਕਿਰਤੀ-ਵਰਗ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਊਂ

(22-9-1941 ਈ.)

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਊਂ ਦਾ ਜਨਮ 22 ਸਤੰਬਰ, 1941 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਰਨਾਮ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰ ਪਿੰਡ ਦਾਊਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾ ਨੇ ਐੱਮ.ਏ. ਪੰਜਾਬੀ, ਬੀ. ਐੱਡ. ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਤੌਰ ਪੰਜਾਬੀ ਲੈਕਚਰਾਰ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤ ਹੋਏ।

ਉਹਨਾ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ 'ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਚਸ਼ਮਾ', 'ਦਰਦ ਸੰਗ ਦੋਸਤੀ', 'ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਰੁਦਨ', 'ਰਾਤਾਂ-ਪ੍ਰਭਾਤਾਂ', 'ਅਗੰਮ-ਅਗੋਚਰ', 'ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਸਰਵਰ' ਤੇ 'ਸ਼ਾਇਰੀ ਸਾਗਰ' (ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿ. ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ-2012 ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ) ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ-ਜਗਤ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ। ਦਾਊਂ ਨੇ ਕੁਝ ਵਾਰਤਕ ਰਚਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਲਗ-ਪਗ 30 ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ 6 ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੁਰਸਕਾਰ ਹਾਸਲ ਹੋਏ।

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਦਾਊਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਲੇਖਕ ਪੁਰਸਕਾਰ (1998) ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਲੇਖਕ ਪੁਰਸਕਾਰ (2012) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਊਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੂਖਮ-ਭਾਵੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲੋਕ-ਦਰਦ ਦੀ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਦਮਾਨ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਾਂ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਕਵੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ਼-ਨਾਲ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮਾਨਵੀਕਰਨ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੈ।

ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ਼ ਗੱਲਾਂ

ਮੈਂ ਪੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕੋਈ ਗੱਲ ਸੁਣਾ,
ਉਸ ਕਿਹਾ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ
ਰੁਮਕਣ ਤੋਂ ਸਿਵਾ।

ਮੈਂ ਬਿਰਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕੋਈ ਨਜ਼ਮ ਸੁਣਾ,
ਮੈਂ ਹਰਿਆਲੀ ਵੰਡਣੀ
ਰਹਿਣ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਹਰਾ।

ਮੈਂ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਝੋਲੀ ਫੋਲ੍ਹ ਦੇ ਰੰਗ,
ਖੂਬ ਹੱਸਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ
ਮਹਿਕ ਨਾ ਲੋੜੇ ਜੰਗ।

ਮੈਂ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕੋਈ ਗੀਤ ਸੁਣਾ,
ਮੇਰੀ ਉਡਾਰੀ ਗੂੰਜਦੀ
ਕੰਨੀਂ ਸੁਣ ਲੈ ਬੰਦਿਆ।

ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਨੇਕੀ ਦੀ ਦੱਸ ਗੱਲ,
ਵਗ ਤੁਰਿਆ ਨਿਵਾਣ ਨੂੰ
ਨਾ ਕੋਈ ਵਲ, ਨਾ ਛਲ।

ਮੈਂ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਖੇਤੀਂ ਮੀਂਹ ਵਰ੍ਹਾ,
ਹੱਸ ਕੇ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ
ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾ।

ਮੈਂ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਕਰ ਲੈ ਕੁਝ ਅਰਾਮ,
ਉਗਮਣੋਂ-ਵਿਗਸਣੋਂ ਵਿਹਲ ਨਾ
ਰਾਤ, ਦਿਨੋਂ ਨਾ ਸ਼ਾਮ।

ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੀ ਪੱਲੇ ਪਾ,
ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਚਮਕ ਕੇ
ਚਾਨਣ ਜੱਗ ਖਿੰਡਾ।

ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ
ਕੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪਤਾ ?
ਤੁਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਪੰਥ ਮੁਕਾ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਪੈਣ	- ਹਵਾ	ਰੁਮਕਣ	- ਵਗਣਾ ਜਾਂ ਹਵਾ ਦਾ ਚੱਲਣਾ
ਨਿਵਾਣ	- ਨੀਵੇਂ ਪਾਸੇ ਨੂੰ	ਉਗਮਣੋਂ-ਵਿਗਸਣੋਂ	- ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਣਾ, ਵਧਣਾ-
ਪੰਥ	- ਰਸਤਾ ਜਾਂ ਮਾਰਗ		ਫੁੱਲਣਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :

ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੀ ਪੱਲੇ ਪਾ,
ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਚਮਕ ਕੇ
ਚਾਨਣ ਜੱਗ ਖਿੰਡਾ।

2. 'ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?

3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

(ੳ) 'ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਵਜੋਂ ਪੇਂਟ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ?

(ਅ) ਕਵਿਤਾ 'ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ' ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਬਿਰਖ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ?

(ੲ) 'ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ 'ਕੰਨੀਂ ਸੁਣ ਲੈ ਬੰਦਿਆ' ਸ਼ਬਦ ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੇ ?

ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਨਜ਼ਾਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ

(1942-1999 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ ਦੇ ਪਿੰਡ, ਕਾਨ੍ਹਕੇ ਵਿਖੇ 1942 ਈ. ਨੂੰ ਸ੍ਰ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐਮ. ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ) ਸੀ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 20 ਜਨਵਰੀ, 1999 ਈ. ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : 'ਅਲਵਿਦਾ ਖੁਸ਼ਆਮਦੀਦ', 'ਆਪਣੀ ਮਿੱਟੀ', 'ਹੁਣ ਉਹ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇ', 'ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿਰ', 'ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ'।

ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ, ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਜਿਕ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੇਤਨ ਬੁਧੀਜੀਵੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਜੋਕੇ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਆਰਥਿਕ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਤੇ ਮਾਨਵੀ ਸੰਕਟਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆਂ, ਬਘਿਆੜਾਂ, ਸ਼ੇਰਾਂ ਤੇ ਕੀੜਿਆਂ-ਮਕੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਰੁੱਖ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦਰਿਆ-ਦਿਲੀ ਅਤੇ ਸੌੜੀ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਰੁੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਜ਼ਾਲਮਾਨਾ ਵਤੀਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰੁੱਖ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ

ਸਾਡਾ ਸਭ ਦੁੱਖ ਜਾਣਦੇ।

ਰੁੱਖ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।

ਇਹ ਭਲੀ-ਭਾਂਤ ਪਹਿਚਾਣਦੇ

ਪਰ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।

ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਗਲ ਘੱਤ ਕੇ ਬਾਂਹੀਂ।

ਰੋਵਣ ਵੇਲਾਂ, ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਂ।

ਇਹ ਵੀ ਰੋਵਣ ਉਹਨਾਂ ਵਾਂਗਰ,

ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਾਣ ਦੇ।

ਪਰ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।

ਬੰਦਾ ਛਾਂਵੇਂ ਬੈਠਣ ਆਵੇ।

ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਛਾਂਗੀ ਜਾਵੇ।

ਨਾ ਬੋਲਣ ਨਾ ਕੂਕਣ ਫਿਰ ਵੀ,

ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ।

ਪਰ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।

ਇਹਨਾਂ ਪੁਰੋਂ ਫਕੀਰੀ ਪਾਈ।

ਅੰਤਾਂ ਦੀ ਦਿਲਗੀਰੀ ਪਾਈ।

ਰੱਬ ਦੇ ਫੱਕਰ ਖੜ੍ਹੇ-ਖੜ੍ਹੇ,

ਮੁਹਤਾਜੀ ਨਾ ਮਾਣਦੇ।

ਪਰ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਧਾਹੀਂ - ਉੱਚੀ ਰੋਣਾ

ਛਾਂਗੀ - ਕਟਾਈ ਕਰਨਾ

ਫਕੀਰੀ - ਗ਼ਰੀਬੀ ਜਾਂ ਦਰਵੇਸ਼ੀ

ਦਿਲਗੀਰੀ - ਉਦਾਸੀ, ਗ਼ਮਗੀਨੀ

ਮੁਹਤਾਜੀ - ਅਧੀਨਗੀ।

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਬੰਦਾ ਛਾਵੇਂ ਬੈਠਣ ਆਵੇ।
ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਛਾਂਗੀ ਜਾਵੇ।
ਨਾ ਬੋਲਣ ਨਾ ਕੂਕਣ ਫਿਰ ਵੀ,
ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ।
ਪਰ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ।
2. 'ਰੁੱਖ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕਦੇ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਗਲ ਬਾਹਾਂ ਪਾ ਕੇ ਕੌਣ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ?
(ਅ) ਛਾਵੇਂ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਰੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਕੀ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ?
(ੲ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਰੱਬ ਦੇ ਡੱਕਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ?

ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਵਿਤਾ ਖੁਦ ਲਿਖੋ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੇਖਕ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਲੱਭੋ ਅਤੇ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਓ।

ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ

(1945 ਈ:)

ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਪੱਤੜ ਕਲਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਸ. ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਖ਼ਾਲਸਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਖਹਿਰਾ ਮੱਝਾ ਤੋਂ ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਰਣਧੀਰ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਾਲਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਤੋਂ ਬੀ.ਏ. ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਐੱਮ. ਏ. ਪਾਸ ਕੀਤੀ। 1969 ਈ: ਵਿੱਚ ਆਪ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਕਾਲਜ, ਬੀੜ ਸਾਹਿਬ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਵਿੱਚ ਲੈਕਚਰਾਰ ਲੱਗ ਗਏ। ਲਗ-ਪਗ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਆਪ ਖੇਤੀ-ਬਾੜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਰਿਸਰਚ-ਫੈਲੋ ਬਣ ਗਏ।

ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਸਫਲ ਗ਼ਜ਼ਲਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਈ। ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਨੂੰ ਬੌਧਿਕ ਅਤੇ ਯਥਾਰਥਿਕ ਮਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੋੜ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਨਾਲੋਂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਆਪ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਨਜ਼ਮਾਂ 'ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹਰਫ਼' ਗ਼ਜ਼ਲ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਕੋਲਾਜ਼ ਕਿਤਾਬ' ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੇ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਰਾਜਸੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਤਿੱਖਾ ਵਿਅੰਗ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਰਾਜਸੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸਥਾਪਤੀ ਦਾ ਵਿਅੰਗਮਈ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਐਵਾਰਡ (1993), ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਪੁਰਸਕਾਰ (1970), ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਪੁਰਸਕਾਰ (1985) 'ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਅਕਾਦਮੀ ਦਿੱਲੀ (1993), ਕਬੀਰ ਸਨਮਾਨ ਆਦਿ ਸਾਹਿਤਕ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਆਪ ਦੀ ਇੱਕ ਗ਼ਜ਼ਲ 'ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੇਗਾ ਕਿਵੇਂ', ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਕਾਲੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਬਹੁਦਿਸ਼ਾਵੀ ਵਿਅੰਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੇਗਾ ਕਿਵੇਂ

ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੇਗਾ ਕਿਵੇਂ,
ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਸ਼ਮ੍ਹਾਦਾਨ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ।
ਗੀਤ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਰਾਤ ਜੇ ਹੋ ਗਈ,
ਮੇਰਾ ਜੀਣਾ ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਕਿੰਝ ਸਹਿਣਗੇ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਬੰਦੇ ਬਿਰਖ ਹੋ ਗਏ,
ਫੈਸਲੇ ਸੁਣਾਇਆਂ-ਸੁਣਾਇਆਂ ਸੁੱਕ ਗਏ।
ਆਖੋਂ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਜੜੇ ਘਰੀਂ ਜਾਣ ਹੁਣ,
ਇਹ ਕਦੋਂ ਤੀਕ ਏਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਯਾਰ ਮੇਰੇ ਜੁ ਇਸ ਆਸ 'ਤੇ ਮਰ ਗਏ,
ਕਿ ਮੈਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁੱਖ ਦਾ ਬਣਾਵਾਂਗਾ ਗੀਤ।
ਜੇ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਾ ਕਿਹਾ,
ਬਣ ਕੇ ਰੂਹਾਂ ਸਦਾ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਜੋ ਬਦੇਸ਼ਾਂ 'ਚ ਰੁਲਦੇ ਨੇ ਰੋਜ਼ੀ ਲਈ,
ਉਹ ਜਦੋਂ ਦੇਸ ਪਰਤਣਗੇ ਆਪਣੇ ਕਦੀ।
ਕੁਛ ਤਾਂ ਸੋਕਣਗੇ ਮਾਂ ਦੇ ਸਿਵੇ ਦੀ ਅਗਨ,
ਬਾਕੀ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਜਾ ਬਹਿਣਗੇ।

ਕੀ ਇਹ ਇਨਸਾਫ਼ ਹਉਮੈ ਦੇ ਪੁੱਤ ਕਰਨਗੇ,
ਕੀ ਇਹ ਖਾਮੋਸ਼ ਪੱਥਰ ਦੇ ਬੁੱਤ ਕਰਨਗੇ।
ਜੋ ਸਲੀਬਾਂ 'ਤੇ ਟੰਗੇ ਨੇ ਲੱਥਣੇ ਨਹੀਂ,
ਰਾਜ ਬਦਲਣਗੇ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ-ਲਹਿਣਗੇ।

ਇਹ ਜੁ ਰੰਗਾਂ 'ਚ ਚਿਤਰੇ ਨੇ ਖੁਰ ਜਾਣਗੇ,
ਇਹ ਜੁ ਮਰਮਰ 'ਚ ਉੱਕਰੇ ਨੇ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ।
ਬਲਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ,
ਹਰਫ਼ ਓਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਿਖੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਵਹਿਮ ਹੈ,
ਕੋਈ ਦੀਵਾ ਜਗੇਗਾ ਮੇਰੀ ਕਬਰ 'ਤੇ।
ਜੇ ਹਵਾ ਇਹ ਰਹੀ ਕਬਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤਾਂ ਕੀ,
ਸਭ ਘਰਾਂ 'ਚ ਵੀ ਦੀਵੇ ਬੁਝੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਸ਼ਮਾਦਾਨ	- ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਲ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ਼ ਰੇਸ਼ਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ	ਬਿਰਖ	- ਰੁੱਖ
ਰੋਜ਼ੀ	- ਰੋਟੀ	ਇਨਸਾਫ਼	- ਨਿਆਂ
ਖਾਮੋਸ਼	- ਚੁੱਪ	ਹਰਫ਼	- ਅੱਖਰ

ਅਭਿਆਸ

- ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਇਹ ਜੁ ਰੰਗਾਂ 'ਚ ਚਿਤਰੇ ਨੇ ਖੁਰ ਜਾਣਗੇ,
ਇਹ ਜੁ ਮਰਮਰ 'ਚ ਉੱਕਰੇ ਨੇ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ।
ਬਲਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ,
ਹਰਫ਼ ਓਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਿਖੇ ਰਹਿਣਗੇ।
- ‘ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੇਗਾ ਕਿਵੇਂ’ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
- ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵੀ ਦੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਰੂਹਾਂ ਬਣ ਕੇ ਕੌਣ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ?
(ਅ) ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ 'ਚੋਂ ਵਾਪਸ ਪਰਤਣ ਵਾਲੇ ਕਿਹੋ-ਜਿਹੀ ਅੱਗ ਸੇਕਣਗੇ ?
(ੲ) ਕਿਹੜੇ ਹਰਫ਼ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਿਖੇ ਰਹਿਣਗੇ ?

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਓ।

ਪ੍ਰਮਿਦਰਜੀਤ

(1-1-1946 ਈ.)

ਪ੍ਰਮਿਦਰਜੀਤ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿਤਾ ਸ: ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੁਰਚਰਨ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ-ਸਥਾਨ ਜੋੜਾ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ 1 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਈ: ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਨਰਜ਼ ਇਨ ਪੰਜਾਬੀ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਿੱਤਾ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਨ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ 'ਕੋਲਾਜ਼ ਕਿਤਾਬ', 'ਲਿਖਤਮ ਪ੍ਰਮਿਦਰਜੀਤ', 'ਮੇਰੀ ਮਾਰਫ਼ਤ', 'ਬਚਪਨ, ਘਰ ਤੇ ਮੈਂ', 'ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਹਾਸਿਲ', 'ਦੇਹੇ, ਗਜ਼ਲ, ਗੀਤ', 'ਚੌਖੀਆਂ' ਆਦਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਭੇਂਟ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਾਟਕ 'ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਮੰਟੇ', 'ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ' ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ (ਜਪਾਨ ਯਾਤਰਾ) ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਤੇ ਖੋਜ-ਕਾਰਜ, ਸੰਪਾਦਨ, ਅਨੁਵਾਦ ਆਦਿ ਦਾ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤਕ ਦੇਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ 'ਚੋਂ ਅਨੇਕਾਂ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਮਿਦਰਜੀਤ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਅਹਿਮ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ-ਚਿਤਰਨ ਆਦਿ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥਿਕ ਰੂਪ 'ਚ ਚਿਤਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਅਣਭੋਲਤਾ ਤੇ ਉਹਦੀ ਨਿਰਫਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਜਿਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਾਲਪਣ ਨਾਲ ਖਿਲਵਾੜ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਚ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਚਪਨ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ

ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਲੁੱਟੀ ਹੋਈ ਪਤੰਗ ਬੋਹਣੀ

ਜੁਰਮ ਹੈ

ਲੁੱਟੀ ਹੋਈ ਡੋਰ ਬੋਹਣੀ ਵੀ

ਜੁਰਮ ਹੈ

ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਖੇਡ ਦੇ ਪਲ ਬੋਹ ਲੈਣੇ

ਜੁਰਮ ਹੈ

ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਣਤੱਕੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ

ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਣਾ ਵੀ ਜੁਰਮ ਹੈ

ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੈੜੀ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ

ਅਗਲਾ ਡੰਡਾ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ

ਜੁਰਮ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੇਸਬੱਬ ਹਾਸੇ

ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅਣਭੋਲ ਕਿਲਕਾਰੀ ਨੂੰ

ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਤੋੜ ਦੇਣਾ ਜੁਰਮ ਹੈ

ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ

ਜੁਰਮ ਹੈ

ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ ਹੈ

ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਉਹਦਾ ਬਚਪਨ ਬੋਹ ਲੈਣਾ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ ਹੈ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਜੁਰਮ - ਅਪਰਾਧ

ਅਣਤੱਕੇ - ਨਾ ਵੇਖੇ ਹੋਏ।

ਕਿਲਕਾਰੀ - ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਾਰਥਕ ਅਵਾਜ਼ਾਂ
ਰਾਹੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ।

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਣਤੱਕੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ
ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਣਾ ਵੀ ਜੁਰਮ ਹੈ
ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੈੜੀ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ
ਅਗਲਾ ਡੰਡਾ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ, ਡਰਾਉਣਾ
ਜੁਰਮ ਹੈ।
2. 'ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਤੰਗ ਬੋਹਣੀ ਜੁਰਮ ਹੈ ?
(ਅ) ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਕਿਹੜੇ ਪਲ ਨਹੀਂ ਬੋਹੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ?
(ੲ) ਕਵਿਤਾ 'ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ' ਅਨੁਸਾਰ ਕਵੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ 'ਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੁਰਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?

ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਲਿਖੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰੋ।

ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ (ਨਵੰਬਰ 1946 ਈ:)

ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ ਦਾ ਜਨਮ ਨਵੰਬਰ, 1946 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਸ. ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰ ਨੈਰੋਬੀ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਲੰਦਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਠ ਕਾਵਿ-ਪੁਸਤਕਾਂ, ਦੋ ਵਾਰਤਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਗੁਰਮੁਖੀ 'ਚ ਅਤੇ ਦੋ ਵਾਰਤਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਫ਼ਾਰਸੀ (ਲਾਹੌਰ 'ਚ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਗ੍ਰੀਕ, ਤੁਰਕਿਸ਼, ਹੰਗੇਰੀਅਨ, ਰੋਮਾਨੀਅਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਛਪ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ ਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਦੀਆਂ ਸਾਹਿਤਕ ਉਪਲਬਧੀਆਂ ਲਈ ਸੰਨ 2004 ਈਸਵੀ 'ਚ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਸੰਨ 2006 ਈਸਵੀ 'ਚ ਸਰਬ ਪਾਰਟੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟਰੀ ਗ੍ਰੁੱਪ, ਲੰਡਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਸੰਨ 2009 ਈਸਵੀ 'ਚ ਆਨੰਦ ਕਵਿਤਾ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਨਿਵਾਜਿਆ ਗਿਆ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਲੰਗਰ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ 'ਲੰਗਰ' ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੌਰਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾ-ਭਾਵ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਰੀਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਚਿਤਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਲੰਗਰ

ਲੰਗਰ ਪੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਹਰ ਮਾਈ-ਭਾਈ ਆਹਰੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਕੋਈ ਸੁਪਨੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ
ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਅੱਗ 'ਚ ਡਾਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਲੋਹ 'ਤੇ ਮੰਡੇ ਲਾਹੁੰਦੀ ਬੀਬੀ ਹੋਰ ਬੀਬੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ
ਹਰ ਕੋਈ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਰਿਜ਼ਕ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੇ ਕਿਰਤੀ ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ
ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦਾ ਨਾਂ
ਬਾਬੇ ਦਾ ਨਾਂ
ਰੋਟੀ 'ਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨੁੱਚੜ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਲੰਗਰ ਪੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਭਰਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੈ
ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹੈ
ਉਡੀਕ ਮੁੱਕ ਰਹੀ ਹੈ
ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਪਰਸ਼ਾਦੇ ਛਕਣਗੇ
ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਾਉਣਗੇ
ਲੰਗਰ ਪੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਤੁੱਟ ਲੰਗਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਆਹਰੇ - ਕੰਮ
ਲੋਹ - ਤਵੀ
ਕਿਰਤੀ - ਕਾਮੇ

ਰਿਜ਼ਕ - ਰੋਟੀ
ਛਕਣਗੇ - ਖਾਣਗੇ।

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਦਸਾਂ ਨਹੁੰਆਂ ਦੇ ਕਿਰਤੀ ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ
ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦਾ ਨਾਂ
ਬਾਬੇ ਦਾ ਨਾਂ
ਰੋਟੀ 'ਚੋਂ ਦੁੱਧ ਨੁੱਚੜ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਲੰਗਰ ਪੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ।
2. 'ਲੰਗਰ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ :
(ੳ) ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕੌਣ ਆਹਰੇ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ?
(ਅ) ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਡਾਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ?
(ੲ) ਕਿਰਤੀ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ?

‘ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਅਤੇ ਮਲਿਕ ਭਾਗੋ’ ਵਾਲੀ ਸਾਖੀ ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਾਨੀ ਸੁਣਾਓ।

ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ

(24-2-1950 ਈ.)

ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ ਦਾ ਜਨਮ 24 ਫਰਵਰੀ, 1950 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਸ. ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨਰਿੰਜਨ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐੱਮ. ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ), ਐੱਮ. ਫਿਲ. ਹੈ। ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਸਕੂਲ/ਕਾਲਜ ਅਧਿਆਪਨ ਉਪਰੰਤ ਆਪ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਡਾਇਰੈਕਟਰ (ਕਾਲਜਾਂ) ਵਜੋਂ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਏ।

ਆਪ ਨੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅੰਤਹਿਕਰਨ, 'ਕਾਲਾ ਬਾਗ਼', 'ਚੰਦਰੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ', 'ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਛੱਜ', 'ਪੂਰਤੀ ਅਪੂਰਤੀ', 'ਤੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਹੈਂ', 'ਅਲਖ' ਤੇ ਵਾਰਤਕ ਪੁਸਤਕ 'ਤੀਆਂ ਤੀਜ ਦੀਆਂ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਤਯ ਅਕੈਡਮੀ ਦੁਆਰਾ ਸਟੇਟ ਅਵਾਰਡ (ਸੰਨ 2012) ਪੰਜਾਬ ਆਰਟਸ ਕੌਂਸਲ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵੱਲੋਂ ਸਰਬੋਤਮ ਨਾਰੀ ਕਵਿਤਰੀ (ਸੰਨ 2011) ਵਜੋਂ ਸਨਮਾਨਿਆ ਗਿਆ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਚੰਦਰੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਕਵਿਤਰੀ ਨੇ ਸੰਬੋਧਨੀ ਖ਼ੈਲੀ 'ਚ 1984 ਈਸਵੀ 'ਚ ਵਾਪਰੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ 'ਚ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਖੇਡ ਦੇ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਲਲਕਾਰ ਵੀ।

ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ

ਸਾਡਾ ਸੂਰਜ ਵੀ ਮੋੜੇ
ਸਾਡਾ ਚਾਨਣ ਵੀ ਮੋੜੇ
ਕਿਤੇ ਖਾ ਨਾ ਜਾਣ ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ

ਕੱਟ ਬੇੜੀਆਂ, ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਅਸਾਂ
ਬਿਜਲੀ ਸੀ ਬੱਧੀ
ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ 'ਚੋਂ ਹਟਾਓ
ਕਾਲੇ ਪੰਧ ਇਹ ਲੰਮੇਰੇ

ਸਾਡਾ ਚਾਨਣ ਚੁਰਾ ਕੇ
ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਭੱਜ ਚੱਲੇ
ਅਸੀਂ ਜੁਲਮਾਂ ਦੇ ਵੈਰੀ
ਅਸਾਂ ਵੰਡਣੇ ਸਵੇਰੇ

ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਭਖਦੇ ਨੇ
ਰੋਹ ਦੇ ਚਿੰਗਾੜੇ
ਅਸੀਂ ਹਿੰਮਤਾਂ ਦੇ ਜਾਏ
ਸਾਡੇ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਜੋਰੇ।

ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਕਾਲ
ਜਿਹੜਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਤੁਸਾਂ ਨੇ
ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਕੂਕੂ
ਜਦੋਂ ਹੋਣਗੇ ਨਿਬੇੜੇ।

ਸਾਡਾ ਸੂਰਜ ਵੀ ਮੋੜੇ
ਸਾਡਾ ਚਾਨਣ ਵੀ ਮੋੜੇ
ਕਿਤੇ ਖਾ ਨਾ ਜਾਣ ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਬੱਧੀ	- ਬੰਨ੍ਹੀ	ਪੰਧ	- ਰਸਤਾ/ਮਾਰਗ
ਭਖਦੇ	- ਬਲਦੇ ਜਾਂ ਉੱਡਰ ਰਹੇ ਜਾਂ ਭੜਕ ਰਹੇ	ਰੋਹ ਦੇ	- ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਜਜ਼ਬਾਤ
ਜੇਰੇ	- ਹੌਸਲੇ ਜਾਂ ਹਿੰਮਤ	ਚਿੰਗਾੜੇ	
ਕਾਲ਼	- ਮੌਤ	ਕੁਝ	- ਬੋਲੇਗਾ ਜਾਂ ਮੰਡਲਾਏਗਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

- ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਭਖਦੇ ਨੇ
ਰੋਹ ਦੇ ਚਿੰਗਾੜੇ
ਅਸੀਂ ਹਿੰਮਤਾਂ ਦੇ ਜਾਏ
ਸਾਡੇ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਜੇਰੇ।
- ‘ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ’ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
- ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵਿਤਾ ‘ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ’ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਰੀ ਕੀ-ਕੀ ਮੁੜਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ?
(ਅ) ਕਵਿਤਾ ‘ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ’ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਰੀ ਨੇ ‘ਨੈਣਾਂ’ ਤੇ ‘ਪਰਬਤਾਂ’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਕੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ?
(ੲ) ਕਵਿਤਾ ‘ਚੰਦਰੇ ਹਨੇਰੇ’ ਵਿੱਚ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ?

ਆਪਣੇ ਚੁਗਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀਆਂ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਯਤਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ?

ਪਾਸ਼ (1950-1988 ਈ:)

ਪਾਸ਼ ਦਾ ਜਨਮ ਤਲਵੰਡੀ ਸਲੇਮ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਸ. ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਆਪ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਕਾਲੀ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਿਆਂਦਾ।

ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕਾਵਿ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੇ ਸੁਹਜ-ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਜਮਾਤੀ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਸਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ।

ਆਪ ਦੇ 'ਲੌਹ ਕਥਾ', 'ਉਡਦੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਮਗਰ', 'ਸਾਡੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ', 'ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਵਰਕੇ' ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਹਥਲੇ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਸਮਕਾਲੀ ਯਥਾਰਥ ਪ੍ਰਤਿ ਸੰਵੇਦਨਾ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ

ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੁੱਟ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਪੁਲਸ ਦੀ ਕੁੱਟ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਗੱਦਾਰੀ...ਲੋਭ ਦੀ ਮੁੱਠ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ

ਬੈਠੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਫੜੇ ਜਾਣਾ...ਬੁਰਾ ਤਾਂ ਹੈ
ਡਰੂ ਜਿਹੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਮੜ੍ਹੇ ਜਾਣਾ...ਬੁਰਾ ਤਾਂ ਹੈ
ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ

ਕਪਟ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਵਿੱਚ
ਸਹੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਦਬ ਜਾਣਾ, ਬੁਰਾ ਤਾਂ ਹੈ
ਕਿਸੇ ਜੁਗਨੂੰ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ...ਬੁਰਾ ਤਾਂ ਹੈ
ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਮੁਰਦਾ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣਾ,
ਨਾ ਹੋਣਾ ਤੜਪ ਦਾ, ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰ ਜਾਣਾ
ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਕੰਮ 'ਤੇ
ਤੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਜਾਣਾ,
ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਸਾਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਘੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਤੁਹਾਡੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਹੋਈ ਵੀ ਜੋ
ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਅੱਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਜੋ ਸਭ ਦੇਖਦੀ ਹੋਈ ਵੀ ਨੰਦੀ ਯਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਮੁਹੱਬਤ ਨਾਲ ਚੁੰਮਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਚੋਂ ਉੱਠਦੀ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਦੀ ਭਾਫ਼ ਉੱਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਜੋ ਨਿੱਤ ਦਿਸਦੇ ਦੀ ਸਧਾਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪੀਂਦੀ ਹੋਈ
ਇੱਕ ਮੰਤਕਹੀਣ ਦੁਹਰਾਅ ਦੇ ਗਧੀ-ਗੋੜ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੁਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਚੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਜੋ ਹਰ ਕਤਲ-ਕਾਂਡ ਦੇ ਬਾਅਦ
ਸੁੰਨ ਹੋਏ ਵਿਹੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ
ਪਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਲੜਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਗੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ
ਜਿਹੜਾ ਕੀਰਨਾ ਉਲੰਘਦਾ ਹੈ
ਫਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਰ ਮੂਹਰੇ—
ਜੋ ਵੈਲੀ ਦੀ ਖੰਘ ਖੰਘਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਜੋ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਉਂਦੀ ਰੂਹ ਦਿਆਂ ਅਕਾਸ਼ਾਂ 'ਤੇ
ਜਿਹਦੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉੱਲੂ ਬੋਲਦੇ, ਗਿੱਦੜ ਹਵਾਕਦੇ
ਚਿਮਟ ਜਾਂਦੇ ਸਦੀਵੀ ਨੇਰੂ ਬੰਦ ਬੂਹਿਆਂ, ਚੁਗਾਠਾਂ 'ਤੇ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਉਹ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਜਿਹਦੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ
ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਰੀ ਹੋਈ ਧੁੱਪ ਦੀ ਕੋਈ ਛਿਲਤਰ
ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਪੂਰਬ 'ਚ ਖੁੱਭ ਜਾਵੇ।
ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੁੱਟ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਕੁੱਟ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਗੱਦਾਰੀ...ਲੋਡ ਦੀ ਮੁੱਠ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

- ਕਪਟ - ਧੋਖਾ ਜਾਂ ਛਲ
- ਨੰਢੀ ਯਸ਼ - ਬਹੁਤ ਠੰਢੀ
- ਮੰਤਕਹੀਣ - ਤਰਕਹੀਣ, ਦਲੀਲ-ਰਹਿਤ
- ਕੀਰਨਾ - ਮਰਨ 'ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨਾ
- ਹਵਾਕਦੇ - ਗਿੱਦੜਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਅਵਾਜ਼

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਮੁਰਦਾ-ਸਾਂਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਣਾ,
ਨਾ ਹੋਣਾ ਤੜਪ ਦਾ, ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰ ਜਾਣਾ
ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਕੰਮ 'ਤੇ
ਤੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਜਾਣਾ,
ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਸਾਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ।
2. 'ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਕਿਹੜੀ ਘੜੀ' ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ?
(ਅ) ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ 'ਕੀਰਨਾ ਉਲੰਘਣਾ' ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ?
(ੲ) ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਕਿਹੜੀ ਦਿਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ?

ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ (11-3-1954 ਈ:)

ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ ਦਾ ਜਨਮ 11 ਮਾਰਚ, 1954 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹਕੋਟ (ਜਲੰਧਰ) ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਐੱਮ. ਏ., ਐੱਮ. ਫਿਲ. ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪੀ-ਐਚ. ਡੀ. ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੂਰ-ਦਰਸ਼ਨ ਕੇਂਦਰਾਂ 'ਤੇ ਉੱਚ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਈਆਂ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚਾਰ ਕਾਵਿ-ਪੁਸਤਕਾਂ, ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕਾਂ (ਅਨੁਵਾਦ ਤੇ ਸੰਪਾਦਨ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਕਮੰਡਲ' ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ ਕਾਵਿ-ਚਿੰਤਨ ਦੀ ਉਰਜਾ ਰਾਹੀਂ ਕਾਵਿ-ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਭੇੜ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਜਦਾ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਜਸਵੰਤ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਕਵੀ ਨੇ ਅਜੋਕੇ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਯੁੱਗ 'ਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗ਼ੈਰਹਾਜ਼ਰੀ 'ਚ ਇਕੱਲਤਾ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਹੰਢਾ ਰਹੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ

ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਨੇ
ਕਦੋਂ ਆਈਏ ?

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ. ! ?

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ?
ਮੈਥੋਂ ਮੇਰੀ ਚੁੱਪ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ

ਇਸ ਵਾਰੀ
ਮੈਂ ਫੇਰ ਕਹਿਣ ਹੀ ਲੱਗਾ ਸਾਂ ..
'ਅਜੇ ਨਹੀਂ.. ਅਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪੇਪਰ ਨੇ'
ਕਿ ਮਾਂ ਨੇ ਬਾਪੂ ਕੋਲੋਂ ਫੋਨ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ
ਤੇ ਹੌਲੀ ਜੇਹੇ 'ਪੁੱਤ' ਕਹਿਕੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਹੈ
ਰੋ ਪਈ ਹੈ... ..
ਹੌਕਾ ਉੱਠਿਆ ਹੈ
ਬਾਪੂ ਨੇ ਫੋਨ ਫੜਿਆ ਹੈ
ਗਲੇ 'ਚ ਫਸੀ ਭੁੱਬ ਖੰਘੂਰੇ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ...
ਕਾਕਾ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ...
ਅਸੀਂ ਤਾਂ...
ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭੂਬਕੀ ਉੱਠੀ ਹੈ
ਬਾਪੂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ
ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ...
ਫੋਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ
ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਫੋਨ ਅੰਦਰ ਉੜਦੀਆਂ ਨੇ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਹੌਕਾ - ਦੁੱਖ ਭਰਿਆ ਸਾਹ
ਭੁੱਬ - ਧਾਹਾਂ ਮਾਰਕੇ ਰੋਣ
ਦੀ ਅਵਾਜ਼

ਬਾਪੂ - ਪਿਤਾ
ਖੰਘੂਰਾ - ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ
ਗਲ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਮਾਂ ਦੀ ਭੁਬਕੀ ਉੱਠੀ ਹੈ
ਬਾਪੂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ
ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ
ਡੋਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ
ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਡੋਨ ਅੰਦਰ ਉੜਦੀਆਂ ਨੇ।
2. 'ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਬੰਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵਿਤਾ 'ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ' ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕੌਣ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ?
(ਅ) ਕਵਿਤਾ 'ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ' ਵਿੱਚ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੇਪਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ?
(ੲ) 'ਪਿੰਡੋਂ ਸੁਨੇਹਾ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤ ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਿਹੜੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ?

ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ:

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਪ੍ਰਤਿ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਤੇ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੋ।

ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ

(1957 ਈ:)

ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ ਦਾ ਜਨਮ 22 ਨਵੰਬਰ, 1957 ਈ: ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਪਿਤਾ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ ਦੇ ਘਰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਪੱਖੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐੱਮ. ਏ. ਪੰਜਾਬੀ, ਐੱਮ. ਫਿਲ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਪੀ-ਐਚ. ਡੀ. ਪੰਜਾਬੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ 'ਬਾਹਰ ਦਾ ਬੰਦਾ' ਤੇ 'ਹਰੀ-ਭਰੀ ਉਦਾਸੀ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲੋਕ-ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਵਿਖੇ ਪਿਛਲੇ 35 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਲ-ਰਿਸਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਬੇਦੀ ਨੇ ਬਾਲ-ਸੰਸਾਰ ਲਈ 'ਪਿੰਜਰਾ', 'ਮੇਰੇ ਸਕੂਲੀ ਦਿਨ', 'ਖੇਡਣ ਦੇ ਦਿਨ ਚਾਰ' ਤੇ 'ਤਾਰਾ ਤੁਰਿਆ ਜਾਵੇ' ਪੁਸਤਕਾਂ ਭੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਮਿਆਰੀ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ-ਰਿਸਾਲਿਆਂ 'ਚ ਛਪੀਆਂ ਹਨ। ਸਹਿ-ਸੰਪਾਦਨਾ, ਸਹਿ-ਲੇਖਣ, ਅਨੁਵਾਦ, ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਪੱਖੜੀਆਂ ਦੇ ਸੰਪਾਦਨ ਨੇ ਸਾਹਿਤਕ ਹਲਕਿਆਂ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬੁਲੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੇਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ 2003 ਈਸਵੀ 'ਚ ਡਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਿਰਮਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਲੇਖਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਆ ਗਿਆ।

ਕੁਦਰਤ ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ ਲਈ ਸੁਹਜ, ਸਿਆਣਪ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਿਕਤਾ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਨਵ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਮਾਨਵ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇਖਣੀ ਉਸਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਿਆਂ, ਖਿਆਲਾਂ ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਨਾਲ ਢੂੰਹਦਾ ਹੈ, ਸੰਜਮ ਤੇ ਤਰਲਤਾ, ਬੋਧਿਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗੀਤਿਕਤਾ ਨੂੰ ਬਖ਼ੂਬੀ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਿਸ਼' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ 'ਚ ਮਾਨਵ-ਜੀਵਨ, ਬਚਪਨ ਤੇ ਜੀਵਨ-ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਾਰਿਸ਼

ਲਹੀ ਬਾਰਿਸ਼
ਸਿੱਜਿਆ ਦੁਪੱਟਾ ਹਵਾ ਦਾ
ਕੋਈ ਮਨ ਰੁੱਖਾ ਭਿੱਜਦਾ
ਕੋਈ ਵਣ ਸੁੱਤਾ ਜਾਗਦਾ
ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਦੀ
ਮਹਿਕ ਮਿੱਟੀ ਦੀ
ਨੱਚਦੇ, ਨਹਾਉਂਦੇ
ਸੂਹੇ-ਸੂਹੇ ਗੁਲਮੋਹਰ
ਝੂਮ-ਝੂਮ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਧੀਆਂ-ਧੁੰਕਾਂ ਵੀ।
ਤਨ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਸਾਵੇ ਖਿੜਦੇ
ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਯੋਗ ਦੇ
ਵਿਯੋਗ ਦੇ ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ।
ਉੱਚੜੇ ਹੋਏ ਸੱਕ
ਰੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲੱਥਦੇ
ਸਾਵੇ-ਸਾਵੇ ਮੁੱਖ ਲੈ
ਛੁੱਟਦੀਆਂ ਕਰੂੰਬਲਾਂ।
ਲਵੇ-ਲਵੇ ਘਾਹ 'ਤੇ
ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ
ਡੋਲੇ ਚੀਚ-ਵਹੁਟੀਆਂ ਦੇ ਤੁਰਦੇ
ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੇ ਖ਼ਿਆਲ
ਅੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੇ।
ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਦੀ
ਘਣਘੋਰ ਤਾਂ

ਮੇਰਾ ਵਾਂਗ
ਪੈਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਬਾਲ ਕੋਈ
ਘੁਲਦੇ-ਮਿਲਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ
ਬਣਦੇ-ਮਿਟਦੇ ਆਕਾਰ, ਤਾਂ
ਆਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਖੇਲਦਾ।

ਲਿਖੇ-ਅਣਲਿਖੇ ਸਫ਼ੇ
ਕਾਪੀਆਂ ਦੇ ਪਾੜ ਕੇ
ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ
ਬੇੜੀਆਂ ਉਤਾਰਦਾ
ਆਪੇ ਹੀ ਨਦੀ ਹੁੰਦਾ
ਆਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਬੇੜੀ
ਨਾ ਪੱਤਣ
ਨਾ ਸ਼ੀਹ
ਨਾ ਡਰ ਫੁੰਘੀ ਨੈਂ ਦਾ।

ਹੱਥਾਂ 'ਚ ਫੜਦਾ
ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੁਲਬੁਲੇ
ਮੇਰੇ ਚੇਤੇ 'ਚ
ਉੱਡਰ ਆਉਂਦੇ
ਬੋਲ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ :
“ਇਹ ਆਦਮੀ!
ਇਹ ਵੀ ਬੁਲਬੁਲੇ ਪਾਣੀ ਦੇ”।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਲਹੀ	- ਵਰਖਾ ਦਾ ਪੈਣਾ/ਵਰ੍ਹਨਾ	ਮਹਿਕ	- ਖੁਸ਼ਬੋ ਜਾਂ ਸੁਗੰਧ
ਪ੍ਰੇਕਾਂ	- ਰੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸਮ	ਵਿਯੋਗ	- ਵਿਛੋੜਾ
ਕਰੂੰਬਲਾਂ	- ਰੁੱਖ ਜਾਂ ਪੌਦੇ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਪੱਤੀਆਂ	ਨੈਂ ਦਾ	- ਨਦੀ ਦਾ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਲਹੀ ਬਾਰਿਸ਼
ਸਿੱਜਿਆ ਦੁਪੱਟਾ ਹਵਾ ਦਾ
ਕੋਈ ਮਨ ਰੁੱਖਾ ਡਿੱਜਦਾ
ਕੋਈ ਵਣ ਸੁੱਤਾ ਜਾਗਦਾ
ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਦੀ
ਮਹਿਕ ਮਿੱਟੀ ਦੀ
2. 'ਬਾਰਿਸ਼' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਿਸ਼' ਵਿੱਚ ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਘਣਘੋਰ ਸੁਣਨ 'ਤੇ ਕੌਣ ਪੈਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ?
(ਅ) ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਿਸ਼' ਅਨੁਸਾਰ ਆਦਮੀ ਕਿਸ ਸਮਾਨ ਹੈ ?
(ੲ) ਕਵਿਤਾ 'ਬਾਰਿਸ਼' ਵਿੱਚ ਗੁਲਮੋਹਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ?

ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਰਿਸ਼ ਦਾ ਅਨੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਾਣਦੇ ਸੀ ? ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰੋ।

ਸਮਾਜਿਕ ਨਿਆਂ, ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਅਤੇ
ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ

(27-09-1960 ਈ:)

ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ ਦਾ ਜਨਮ 27 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇ ਘਰ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਐੱਮ. ਏ. ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਤੇ ਜਨ-ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਉਹ ਜਪਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ 'ਉਤਸਵ' 'ਤੇਰੇ ਜਾਣ ਬਾਅਦ', 'ਇੱਕ ਚਿੜੀ ਤੇ ਮਹਾਂਨਗਰ', 'ਧੱਮਪਦ', 'ਰੱਬ ਦੇ ਡਾਕੀਏ', 'ਸਾਂਝੇ ਸਾਹ ਲੈਂਦਿਆਂ', 'ਝੀਲ ਵਾਂਗ ਰੁਕੋ', 'ਪੱਤੇ ਦੀ ਮਹਾਂ ਯਾਤਰਾ', 'ਪਲ-ਛਿਣ ਜੀਣਾ' ਤੇ 'ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਡਾਕੀਏ' ਆਦਿ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆਂ ਹਨ।

ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੁਹੱਪਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸਹਿਜਤਾ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਜੀਵਨ ਜਿਊਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਪਿਆਰ ਤੇ ਮੁਹੱਬਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੇ 'ਸਤਿਅਮ-ਸ਼ਿਵਮ-ਸੁੰਦਰਮ' ਵਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਜੰਗ ਤੇ ਅਮਨ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਜੰਗ ਦੇ ਦੁਰਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਮਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਜੰਗ ਅਤੇ ਅਮਨ

ਬਿਰਖ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਝੜ ਗਏ ਅਚਾਨਕ ਪੱਤੇ ਸਾਰੇ

ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਦੁਆਲੇ ਉੱਸਰ ਰਹੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ

ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਖੁਰ ਗਏ ਹਰਫ਼ ਸਾਰੇ

ਜਾਗ ਗਏ ਡਰ ਕੇ
ਬਿਰਖ, ਪੰਛੀ ਤੇ ਕਿਤਾਬ

ਇਹੋ-ਜਿਹੇ ਹਨ
ਜੰਗ ਵਾਲੇ ਦਿਨ

ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਚੰਨ ਉਸ ਦੀ ਗੋਦੀ 'ਚ ਆਣ ਬੈਠਾ ਹੈ

ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਫੈਲ ਗਈ ਹਰਿਆਲੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੀਕ

ਜਾਗ ਗਏ ਨਸ਼ਿਆਏ
ਦਰਿਆ, ਧਰਤੀ ਤੇ ਮੁੰਡਾ

ਇਹੋ-ਜਿਹੇ ਹਨ
ਅਮਨਾਂ ਭਰੇ ਦਿਨ

ਘਰ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਲਟ-ਲਟ ਬਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਬਦਨ

ਸੜਕ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਦੌੜ ਰਹੇ ਉਸ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ
ਸਹਿਮੇ ਬੇਦਿਸ਼ਾ ਕਾਫ਼ਲੇ

ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
 ਕਿ ਗੁੰਮਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਚਿਹਰਾ
 ਕਾਲੇ ਪੂੰਏ ਦੇ ਗੁਬਾਰ 'ਚ
 ਜਾਗ ਗਏ ਡਰ ਕੇ
 ਘਰ, ਸੜਕ ਅਤੇ ਕੁੜੀ

ਇਹੋ-ਜਿਹੇ ਹਨ
 ਜੰਗ ਵਾਲੇ ਦਿਨ

ਹਵਾ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
 ਕਿ ਘੁਲ ਗਈ ਹੈ ਅਸੰਖ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ

ਮਹਿਕ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ

ਕਿ ਬੁੱਧ ਮੁੜ ਪਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੰਗਲ 'ਚੋਂ
 ਮਹਾਂ-ਗਿਆਨ, ਮਹਾਂ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ
 ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
 ਕਿ ਖੇਡ ਰਹੇ ਗਲੀ ਦੇ ਰੰਗ

ਤੇ ਡਰ ਗਿਆ ਅਕਾਸ਼
 ਗੁਬਾਰਿਆਂ, ਪਤੰਗਾਂ ਨਾਲ

ਜਾਗ ਗਏ ਨਸ਼ਿਆਏ
 ਹਵਾ, ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਬੱਚਾ

ਇਹੋ-ਜਿਹੇ ਹਨ
 ਅਮਨਾਂ ਭਰੇ ਦਿਨ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਬਿਰਖ	- ਰੁੱਖ
ਹਰਫ	- ਅੱਖਰ
ਨਸ਼ਿਆਏ	- ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਸਰੂਰ 'ਚ
ਕਾਫਲੇ	- ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ 'ਚ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ
ਬੇਦਿਸ਼ਾ	- ਦਿਸ਼ਾਹੀਣ
ਅਸੰਖ	- ਅਣਗਿਣਤ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਦੁਆਲੇ ਉੱਸਰ ਰਹੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ
ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ
ਕਿ ਖੁਰ ਗਏ ਹਰਫ਼ ਸਾਰੇ।
2. 'ਜੰਗ ਅਤੇ ਅਮਨ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) ਕਵਿਤਾ 'ਜੰਗ ਅਤੇ ਅਮਨ' ਚ ਬਿਰਖ ਨੂੰ ਕੀ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ?
(ਅ) ਮਹਾਂ-ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਹਾਂ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਨਾਲ਼ ਲੈ ਕੇ ਜੰਗਲ਼ 'ਚ ਕੌਣ ਪਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ?
(ੲ) ਗੁਥਾਰਿਆਂ ਤੇ ਪਤੰਗਾਂ ਨਾਲ਼ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਇਆ ?

ਅਧਿਆਪਕ, ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ 'ਜੰਗ ਅਤੇ ਅਮਨ' ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਹੇ।

ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

(1963 ਈ.)

ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਜਨਮ ਸਦਰਪੁਰਾ (ਲੁਧਿਆਣਾ) ਵਿਖੇ 11 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਪੱਖੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐੱਮ. ਏ. ਪੰਜਾਬੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜ (ਲੜਕੇ), ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਅਧਿਆਪਨ-ਕਾਰਜ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਣ-ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ 'ਸੂਰਜ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼', 'ਚਿਰਾਗ਼ਾਂ ਦੀ ਡਾਰ', 'ਕਣੀਆਂ', 'ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਪੁੰਗਰਦੇ ਪੱਤੇ', 'ਕੇਸਰ ਦੇ ਛਿੱਟੇ', 'ਧੁੱਪ ਦੀ ਚੁੰਨੀ', 'ਹਜ਼ਾਰ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਲਾਟ', 'ਪੁੰਨਿਆ', 'ਨੀਲਿਆ ਮੇਰਾ ਵੇ' ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਹਨ।

ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਧਾਲੀਵਾਲ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਪੁਰਸਕਾਰ ਆਦਿ ਹਾਸਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਦੇ ਪਾਠ-ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।

ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਾਜਿਕ ਸਰੋਕਾਰਾਂ ਦਾ ਬਖ਼ੂਬੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਕਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਤੇ ਬਹੁਦਿਸ਼ਾਵੀ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਨਾਰੀਤਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਸਹਿਤ ਉਭਾਰਿਆ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਕਵਿਤਰੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ 'ਚ ਔਰਤ ਦੀ ਤਰਾਸਦਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ...

ਮਾਂ ਨੇ ਝਿੜਕੀ, ਪਿਓ ਨੇ ਝਿੜਕੀ
ਵੀਰ ਮੇਰੇ ਨੇ ਵਰਜੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ
ਏਧਰ ਕੰਡੇ, ਓਧਰ ਵਾੜਾਂ
ਵਿੰਨ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੋਮਲ ਨਾੜਾਂ
ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਾਹ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਅੜੀਓ
ਸੈਂ-ਸੈਂ ਵਾਰੀ ਮਰਦੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ
ਸਿਰਜਾਂ, ਪਾਲਾਂ, ਗੋਦ ਸੰਭਾਲਾਂ
ਰਾਤ-ਦਿਨੇ ਰੱਤ ਅਪਣੀ ਥਾਲਾਂ
ਕੁੱਲ ਦੇ ਚਾਨਣ ਖ਼ਾਤਰ ਆਪਣੀ
ਖ਼ਾਕ, ਚੋਂ ਦੀਵੇ ਘੜਦੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ
ਚਰਖਾ ਕੱਤਾਂ, ਸੂਤ ਬਣਾਵਾਂ
ਸੂਹੇ, ਸਾਵੇ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ
ਸਭ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਪਹਿਰਨ ਪਾਵਾਂ
ਆਪ ਰਹਾਂ ਮੈਂ ਠਰਦੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ
ਬੂਟੇ ਲਾਵਾਂ, ਪਾਣੀ ਪਾਵਾਂ
ਸਿਹਰੇ ਗੁੰਦਾਂ, ਸੁੱਖ ਮਨਾਵਾਂ
ਜੇ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਪੀਘ ਝੁਟਾਵਾਂ
ਫੇਰ ਨਾ ਦੁਨੀਆ ਜ਼ਰਦੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ

ਜੇ ਅੰਬਰ ਦਾ ਗੀਤ ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ
 ਸ਼ਿਕਰੇ ਰੋਕਣ ਮੇਰੀਆਂ ਰਾਹਵਾਂ
 ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਡਿਗ ਜਾਵਾਂ
 ਰਹਾਂ ਮੈਂ ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੀ
 ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ

 ਅੰਮੜੀ ਕਹੇ ਪਰਾਹੁਣੀ ਆਈ
 ਸੱਸੂ ਕਹੇ ਬੇਗਾਨੀ ਜਾਈ
 ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਿਆ
 ਧੀ ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਘਰ ਦੀ ?
 ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ

 ਗੁੜ, ਪੂਣੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ
 ਨਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਤੇ ਨਾ ਅਰਜ਼ੋਈ
 ਦੱਬਣ ਦੀ ਵੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਖੋਚਲੁ
 ਜੰਮਣੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਦੀ
 ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਝਿੜਕੀ	- ਡਾਂਟ-ਡਾਪਟ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਘੂਰੀ ਵੱਟਣੀ
ਵਿੰਨ੍ਹੀਆਂ	- ਖੋਭੀਆਂ, ਚੋਭੀਆਂ
ਪੁੱਗਦੀ	- ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਜਾਣੀ
ਪਹਿਰਨ	- ਪਹਿਰਾਵਾ
ਸ਼ਿਕਰੇ	- ਪੰਛੀ ਦੀ ਕਿਸਮ
ਸੱਸੂ	- ਸੱਸ
ਅਰਜ਼ੋਈ	- ਬੇਨਤੀ ਜਾਂ ਅਰਦਾਸ
ਖੋਚਲੁ	- ਕੋਸ਼ਲ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :
ਅੰਮੜੀ ਕਹੇ ਪਰਾਹੁਣੀ ਆਈ
ਸੱਸੂ ਕਹੇ ਬੇਗਾਨੀ ਜਾਈ
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਿਆ
ਧੀ ਮੈਂ ਕਿਹੜੇ ਘਰ ਦੀ
ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ ਮਨ-ਮਰਜ਼ੀ
2. 'ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ ?
3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਧੀ ਨੂੰ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਝਿੜਕਦੇ ਹਨ ?
(ਅ) ਕਵਿਤਾ 'ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ' ਵਿੱਚ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਬਰ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ?
(ੲ) 'ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਗਦੀ' ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਅੰਮੜੀ ਅਤੇ ਸੱਸ ਧੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ?

ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ:

ਨਾਰੀ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਣ 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਰੀ-ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੋ।

ਡਾ. ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਸੋਹਲ

(21-1-1964 ਈ.)

ਡਾ. ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਸੋਹਲ ਦਾ ਜਨਮ 21 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਮਨਗਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਸ. ਹਰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਨੀ ਬਲਬੀਰ ਕੌਰ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਨੇ ਬੀ. ਐੱਸ-ਸੀ. ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਪਰੰਤ ਬੀ. ਐੱਡ, ਐੱਮ. ਏ, ਐੱਮ. ਫਿਲ (ਪੰਜਾਬੀ) ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਪੀ-ਐਚ. ਡੀ. ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪ ਨੇ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਵੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ।

ਆਪ ਜੀ ਅਧਿਆਪਨ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਾਲਜ, ਚੁੰਨੀ ਕਲਾਂ ਵਿਖੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵੱਜੋਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹਨ। ਅਧਿਆਪਨ, ਸਾਹਿਤ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਸਮਾਜ-ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੈਸ਼ਨਲ ਐਵਾਰਡ (ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਐਵਾਰਡ) ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਪ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਰਚਨਾਵਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ (ਆਲੋਚਨਾ) ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਸਫ਼ਰ ਦਰ ਸਫ਼ਰ', 'ਐਵੇਂ ਕਿਵੇਂ' ਅਤੇ 'ਗੁੰਨ੍ਹੀ ਮਿੱਟੀ' ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਸੋਹਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰਜਣਾਤਮਿਕ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਮਸਲਿਆਂ ਪ੍ਰਤਿ ਬਹੁਤ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹਨ। ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਰੀ-ਸਿਰਜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲੇਖਕਾ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸਜੀਵਤਾ, ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮਹਾਨਤਰੀਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀ ਦੁਨੀਆ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸੰਬੰਧੀ ਆਸਵੰਦ ਹੈ।

ਮਾਂ-ਬੋਲੀ

ਅਰੋਕ ਅਜੂਨੀ
ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ
ਅੰਤਹੀਣ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਤੱਕ
ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ
ਮੇਰੀ ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਹੈ, ਮਾਧਿਅਮ
ਸੰਚਾਰ ਦਾ
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਹੈ, ਪ੍ਰਵੀਨਤਾ
ਅੰਦਾਜ਼ ਦੀ
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਅਮੁੱਕ ਪ੍ਰਵਾਹ
ਸੱਭਿਅਤਾ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ
ਬੋਲੀ ਮੇਰੀ ਪੁਲ ਬਣੇ
ਸਾਂਝਾਂ ਦਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦਾ,
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਹੈ, ਵੇਦਨਾ,
ਮੁਕ, ਅਹਿਲ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਵੇਗ ਬਣੇ
ਹਾਸੀਆਰ੍ਹਸਤ ਲੁਕਾਈ ਦਾ
ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਬਲ ਬਖਸ਼ੇ
ਅਮਰ, ਅਜਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ
ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ
ਬੋਲੀ ਸੰਗ ਰੋਸ਼ਨ ਕੁੱਲ ਆਲਮ
ਫਰੀਦ ਦੇ ਕੰਧਾਰੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ
ਨਾਨਕ ਵਿਹੜੇ ਆਈ ਜੋ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ
ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਰੁਸਨਾਈ ਜੋ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਸਾਂਝੀਵਾਲਤਾ
 ਕੁੱਲ ਆਲਮ ਲਈ ਲਿਆਈ ਜੋ
 ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਵਰੋਸਾਈ ਬੋਲੀ
 ਇਹ ਮੇਰੀ 'ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ'
 ਮੇਰੀ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਮੇਰੀ ਜਾਨ
 ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਮੇਰੀ ਪਛਾਣ
 ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ
 ਅੰਤਹੀਣ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਤੱਕ
 ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ
 ਮੇਰੀ ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ
 ਜੀਵੇ, ਸ਼ਾਲਾ ! ਜਵਾਨੀਆਂ ਮਾਣੇ
 ਮੇਰੀ ਬੋਲੀ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ ਚਾਹਵੇ ।

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਅਰੋਕ	- ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ
ਅਜੂਨੀ	- ਜੂਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ
ਅੰਤਹੀਣ	- ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ	- ਸ਼ਾਮ
ਹਾਸੀਆਗ੍ਰਸਤ	- ਆਮ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਕੀਤੇ ਲੋਕ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ :

ਅਰੋਕ ਅਜੂਨੀ
 ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ
 ਅੰਤਹੀਣ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਂ ਤੱਕ
 ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ
 ਮੇਰੀ ਬੋਲੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣੀ

2. 'ਮਾਂ-ਬੋਲੀ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।

3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:

(ੳ) 'ਬੋਲੀ' ਸ਼ਾਬਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਪੁਲ ਕਿਵੇਂ ਉਸਾਰਦੀ ਹੈ ?

(ਅ) ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ 'ਗੁਰੂਆਂ' ਦੀ ਵਰੋਸਾਈ ਹੈ' ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ?

(ੲ) ਬੋਲੀ ਹਾਬੀਆਗ੍ਰਸਤ ਲੁਕਾਈ ਦਾ ਵੇਗ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੀ ਹੈ ?

ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ:

ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ-ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਤ-ਭਾਸ਼ਾ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 'ਪੰਜਾਬ ਲਰਨਿੰਗ ਆਫ ਪੰਜਾਬੀ ਐਂਡ ਅਦਰ ਐਕਟ 2008' ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ (07-05-1968 ਈ.)

ਸ਼ਾਇਰ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਜਨਮ 07 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਜੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਪਿਤਾ ਭਰਪੂਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਮਾਨਸਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐੱਮ. ਏ. ਪੰਜਾਬੀ, ਬੀ. ਐੱਡ ਹੈ। ਉਹ ਪੇਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ 'ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ', 'ਅਕਾਰਨ' ਤੇ 'ਸਿਆਹੀ ਘੁਲੀ ਹੈ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸਾਹਿਤ-ਜਗਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਪਾਦਨ ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ-ਕਾਰਜ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਮਾਹਰ ਕਵਿਤਾ ਪੁਰਸਕਾਰ 1996 'ਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਚਿਤਰਨ ਬਖ਼ੂਬੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰ ਨਾਲ ਵੇਖ ਕੇ ਮਾਨਵੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾ ਕੇ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਕਰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੁਣ ਹੈ।

ਹਥਲੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ 'ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ' ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ 'ਚ ਮਾਨਵੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਸੁਹਜ ਤੇ ਮਸ਼ੂਮੀਅਤ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ। ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਨਿੱਕਿਆਂ-ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਫ਼ਾਸਲੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਨਵੇਕਲੀ ਤੇ ਅਨੋਖੀ ਥਾਂ ਸੰਜੀਦਾ ਸੰਵਾਦ ਤੋਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ 'ਚ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ, ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਜਿਗਿਆਸਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਹੈ।

ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ

ਚਾਰ ਕਵੀ ਚਾਰ ਯਾਰ
ਆਪਣੀ ਐਨਕ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ

ਜਾਣਾ
ਦੂਰੋਂ ਸੈਆਂ ਮੀਲਾਂ ਤੋਂ ਆਏ
ਪੰਛੀ ਦੇਖਣ

ਅੰਬਰੀ ਕਾਰ ਹੋਏ ਸਵਾਰ

ਆਇਆ ਸ਼ਿਆਲ
ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫ਼ੋਨ ਘਰ
ਮੁੜਾਂ ਦੇਰ ਰਾਤ

ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਘਰ
ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ

ਜਾਂਦੇ ਤਿੰਨ ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ
ਮੈਂ ਘਰ

ਘਰ ਵੀ ਪੱਤਣ ਹਰੀ ਦਾ
ਪੰਛੀ ਇੱਕ ਬੋਲਿਆ ਅੰਦਰੋਂ

ਉੱਤਰਦੇ ਹਰ ਪਲ
ਪੰਛੀ ਅਨੰਤ
ਅਣਦੇਖੇ ਸਾਇਬੇਰੀਆ ਨੂੰ
ਨਾਲ਼ ਲਈ ਆਉਂਦੇ

ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਵੀ
ਪੱਤਣ ਹਰੀਕੇ

ਦੇਖ-ਮਾਣ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ
ਰੰਗ-ਬਰੰਗੇ ਪੰਛੀ
ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਚਿਤਵਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕੁਝ
ਖਿੱਚਦਾ ਫੋਟੋਆਂ

ਕਵੀ ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਹੈ
ਦੂਜਾ ਕਿਸੇ ਯਾਦ ਨੂੰ
ਪੰਛੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ
ਤੀਜਾ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹਾ
ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੈਰ ਰਿਹਾ
ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦਾ ਪਹੁੰਚਦਾ ਘਰ ਮੈਂ

ਧੁੱਪ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖੇਡਦੀ ਰੂਹ
ਟੈਂਡੀ ਦਾ ਕੰਨ ਛੱਡਦੀ

ਬਾਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਲਾਰਦੀ
ਮੇਰੇ ਗਲ ਚਿੰਬੜਦੀ

ਹੱਠ ਨਿੱਕੇ ਆਪਣੇ
ਮੇਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਧਰਦੀ

ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਮੈਂ

ਚੁੰਮਣ ਨਾਂ ਦਾ
ਇਹ ਚੁੱਪ ਪੰਛੀ
ਕਿੰਨਾ ਅਨੋਖਾ

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਛੋਨ ਕਰਾਂਗਾ
ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣੋਂ ਮੁੜੇ
ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਾਂਗਾ

ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਉੱਥੇ

ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਪੰਛੀ ?

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ :

ਸ਼ੈਆਂ	- ਸੈਂਕੜੇ	ਅਣਦੇਖੇ	- ਅਣਤੱਕੇ
ਚਿਤਵਦਾਂ	- ਚਿਤਾਰਦਾ ਹਾਂ	ਟੈਡੀ	- ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖੇਡਣ
ਚਿੰਬੜਦੀ	- ਲਿਪਟਦੀ		ਲਈ ਖਿਡੌਣੇ ਦੀ ਇੱਕ
			ਕਿਸਮ

ਪਾਠ-ਅਭਿਆਸ

1. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਵਿ-ਬੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਹਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ:
ਕਵੀ ਇੱਕ ਢੁੱਪ ਹੈ
ਦੂਜਾ ਕਿਸੇ ਯਾਦ ਨੂੰ
ਪੰਛੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਿਹਾ
ਤੀਜਾ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹਾ
ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੈਰ ਰਿਹਾ
 2. 'ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ' ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
 3. ਵਸਤੂਨਿਸ਼ਠ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
(ੳ) 'ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ' ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਕਵੀ ਕੀ ਵੇਖਣ ਆਏ ਹਨ ?
(ਅ) 'ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ' ਘੁੰਮਣ ਆਏ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ?
(ੲ) 'ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ' ਕਿਸ ਗੱਲ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ?
- ਅਧਿਆਪਕ ਲਈ :

ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ

ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ

1. ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਚੇਤਨਾ

ਆਧੁਨਿਕ, ਆਧੁਨਿਕਤਾ, ਆਧੁਨਿਕਵਾਦ, ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ-ਬੋਧ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਵਾਦ ਜਾਰੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ 'ਆਧੁਨਿਕ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਦੋ ਅਰਥ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹਨ : 'ਆਧੁਨਿਕ' ਦਾ ਲਫਜ਼ੀ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਅਜੋਕਾ' ਤੇ ਅਜੋਕਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਾਣੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਕਵੀ (ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ) ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਆਧੁਨਿਕ' ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੱਧ-ਕਾਲੀਨ ਨਹੀਂ। ਯਾਨੀ ਮੱਧ-ਕਾਲੀਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਤੇ ਉਦਯੋਗ (ਸਨਅਤ) ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਤੇ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਇਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਅਰੰਭ ਉੱਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਵਿਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ ਦੀ ਹੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਇਸ ਲਈ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਵੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਕਹਿਣ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਹੈ। ਸੋ, ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ 'ਆਧੁਨਿਕ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਤੀਜਾ ਅਰਥ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਜੋ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ 1849 ਈ: ਵਿੱਚ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਕਾਇਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ਼ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਗਿਆਨ-ਵਿਗਿਆਨ, ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਰੇਲਾਂ, ਸੜਕਾਂ, ਵਰਕਸ਼ਾਪਾਂ, ਮਸ਼ੀਨਾਂ, ਕਾਰਖ਼ਾਨੇ ਤੇ ਨਹਿਰਾਂ ਦੇ ਬਣਨ ਨਾਲ਼ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਨਵੇਂ ਦਫ਼ਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲਾਂ-ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਤਬਕਾ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੱਧ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੇਸੀ ਕਾਰਖ਼ਾਨੇਦਾਰ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਤੇ ਵਪਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਲੋਕ ਮਹਾਜਨ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ਼ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਆਰਥਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤੇ ਮਹਾਜਨੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਇਸ ਨਵੀਂ ਸੱਭਿਅਤਾ 'ਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੱਧ-ਯੁਗੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ-ਵਿੱਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਰਵਾਇਤਾਂ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ

ਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਖਿੰਡ ਗਈਆਂ ਤੇ ਇੱਕ ਬੇਯਕੀਨੀ, ਸ਼ਾਰਥ, ਨਿੱਜਵਾਦੀ ਸੋਚ ਤੇ ਮੌਕਾਪ੍ਰਸਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਨਵੇਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਬਜ਼ਾਰ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਤੇ ਛਾਪੇਮਾਨੇ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੀ ਛਪ-ਛਪ ਕੇ, ਬਾਕੀ ਜਿਨਸਾਂ ਵਾਂਗ, ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨਾਲ ਆਧੁਨਿਕ ਪਾਠਕ, ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਸ਼ੇ, ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਵਿ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ-ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ।

ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਮੱਧ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸ੍ਰੋਤਾ, ਪਰੋਖ ਪਾਠਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹਿਕ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲੋਂ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵਧੇਰੇ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਕਾਵਿ-ਰੂਪਾਂ ਤੇ ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਗਈ। ਸੈਲਾਨੀ ਛੰਦ, ਗੱਦ-ਕਾਵਿ, ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਕਾਵਿ-ਨਾਟਕ ਤੇ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਰੋਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਲਨ ਹੋਇਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜਿਹੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਛੰਦ-ਰਹਿਤ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਕਵੀ ਵਾਲਟ ਵਿੱਟਮੈਨ ਦੀ ਰੀਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਰੀਤ ਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਾਜਿਕ-ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਾਰਨ ਹਨ: ਮੱਧ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋਣਾ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਲਿਖੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ, ਮੱਧ-ਯੁਗੀ ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਅੱਡ ਪਛਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਬੋਧ ਤੇ ਮਹਾਜਨੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਮੱਧ-ਯੁਗੀ ਜਾਤ-ਪਾਤ, ਛੂਤ-ਛਾਤ, ਪਾਰਮਿਕ-ਨੈਤਿਕ ਕੀਮਤਾਂ ਤੇ ਸੰਪਰਦਾਇਕਤਾ ਵਰਗੇ ਰੁਝਾਨ ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਇਸ ਲਈ ਰਵਾਇਤੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚਲਨ ਵੀ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ।

ਜਦੋਂ 1947 ਈ: ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ-ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ-ਸਿੱਖ-ਮੁਸਲਿਮ ਫ਼ਸਾਦ ਹੋਏ। ਇਹ ਫ਼ਸਾਦ, ਅੱਗਾਂ, ਬਲਾਤਕਾਰ ਤੇ ਉਜਾੜੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸੂਚਕ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੱਧ-ਯੁਗੀ ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਤੰਗ-ਦਿਲੀ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਭਾਰੂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਿਮ-ਸਿੱਖ ਝਗੜਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਤੇ ਪੀੜ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਝੱਲਣੀ ਪਈ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਰਮ-ਨਿਰਪੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਮੱਧ-ਯੁੱਗ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨਾਲ ਵੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ, ਰੂਪ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰਹੇ। ਇਉਂ ਆਧੁਨਿਕ ਤੇ ਮੱਧ-ਯੁਗੀਨ ਰੁਚੀਆਂ ਦਾ ਭੇਤ ਮੁਢਲੀ ਆਧੁਨਿਕ-ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਵੱਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮੀ-ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਦੀ ਟੱਕਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਦੀ ਬਦੋਲਤ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਚੇਤਨਾ, ਸਨਅਤ, ਤਕਨੀਕ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ-ਸੰਗਰਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ

ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਦਰਾਂ ਦੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲੋਕ-ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਸਦਕਾ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਪੱਛਮੀ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਤੇ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਟੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਲਗ-ਪਗ 1960 ਈ: ਤੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਭਵਿੱਖ-ਮੁਖੀ ਸੀ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ, ਉਹ ਸਨ: ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ, ਸਰਬ-ਸਾਂਝੀਵਾਲਤਾ ਤੇ ਅਮਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਅਤੇ ਸਮਾਜਵਾਦ ਦਾ ਸੁਪਨਾ।

ਉਦਯੋਗੀਕਰਨ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀਕਰਨ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਮਹਾਂਨਗਰੀ ਸੱਭਿਅਤਾ, ਪੱਛਮੀ ਵਿਅਕਤੀਵਾਦ, ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦ, ਹੋਂਦਵਾਦ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ 1960 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਹੈ।

1960-62 ਈ: ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ, ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੰਕਟ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ 'ਵਾਦਾਂ' ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲ-ਭੁੱਲਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਦੇਸ਼, ਰੱਬ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬਦਲ ਗਏ। ਨਵੀਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸ਼ੀਨ-ਕੇਂਦਰਿਤ ਉਦਯੋਗ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ-ਚਾਲਕ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਕਾਸ, ਮਾਊ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਵਾਧੇ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮੰਡੀ, ਜਿਨਸੀ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਂਹ-ਮੁਖੀ ਰੁਝਾਨਾਂ ਨੇ ਅਮਾਨਵੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਸ ਅਮਲ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਰਹੀ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਬੇਖ਼ਬਰ ਵਰਤਮਾਨ ਖਪਤ-ਕਲਚਰ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਉੱਤਰ-ਆਧੁਨਿਕ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।

ਅਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਢਾਂਚਾ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਨਅਤ, ਸਰਮਾਏ ਤੇ ਖਪਤ-ਕਲਚਰ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨਾਲ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਦੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰੇਰਕ-ਸ਼ਕਤੀ ਬਜ਼ਾਰ ਦੀ ਵਿਕਰੀ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਮੱਧ-ਯੁੱਗ ਦਾ ਕਵੀ ਧਾਰਮਿਕ, ਰੂਹਾਨੀ ਅਨੰਦ, ਸਮਾਜਿਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਹਜ-ਸੁਆਦ ਲਈ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵੀ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਿੱਚ ਵਾਰਾਂ, ਸੋਹਲੇ ਤੇ ਮਰਸੀਏ ਲਿਖ ਕੇ ਤੇ ਗਾ ਕੇ ਇਨਾਮ-ਸਨਮਾਨ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਅੱਜ ਦਾ ਕਵੀ ਸਕੂਲਾਂ, ਕਾਲਜਾਂ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਤੇ ਨਵੇਂ ਸੰਚਾਰ-ਸਾਧਨਾਂ (ਰੇਡੀਓ, ਟੀ.ਵੀ. ਆਦਿ) ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ-ਪ੍ਰਚਾਵੇ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਕਣ ਲਈ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਛਾਪੇਖਾਨੇ ਤੇ ਪੁਸਤਕ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਮਸ਼ੀਨੀ ਵਿਕਾਸ ਨੇ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਮੱਧ-ਯੁਗੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਗਿਣਵੇਂ ਕਵੀ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਆਧੁਨਿਕ-ਕਾਵਿ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸੈਂਕੜੇ ਕਵੀਆਂ ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਧੇ ਨਾਲ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਗੁਣਾਤਮਿਕਤਾ ਦੀ ਹਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।

2. ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੇ ਵਸੀਲੇ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਚੇਤਨਾ, ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਚੇਤਨਾ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਚੇਤਨਾ, ਸਿਆਸੀ ਲੋਕ-ਚੇਤਨਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਚੇਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਅਸਮਾਨੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਤਰੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਧੀ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਆਈ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਧਨ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਖ ਵਸੀਲੇ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਫੈਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਹਨ:

(1) ਪੱਛਮੀ ਢੰਗ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ :- ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚੋਂ, ਮਸਜਦਾਂ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਤੇ ਮਦਰੱਸਿਆਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਿੱਖਿਆ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਤੇ ਨਵੀਂ ਸਕੂਲੀ, ਕਾਲਜੀ ਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਬੋਲ-ਬਾਲਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੇ ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ, ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਸੋਚ-ਢੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇ, ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਸਾਹਿਤ-ਰੂਪ, ਨਾਟਕ, ਨਾਵਲ, ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਭੇਦ ਦੇ ਛੰਦ ਪੈਦਾ ਹੋਏ; ਜਿਵੇਂ ਸਿਰਖੰਡੀ (ਬਲੈਕ ਵਰਸ), ਸੰਬੋਧਨੀ ਗੀਤ (ਓਡ), ਸੋਨੇਟ, ਬੈਲਡ (ਕਥਾ-ਗੀਤ) ਤੇ ਕਾਵਿ-ਨਾਟਕ, ਗ਼ਜ਼ਲ, ਰੁਬਾਈ ਆਦਿ।

(2) ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜ-ਸੁਧਾਰਕ ਲਹਿਰਾਂ :- ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜ, ਪੱਛਮੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਤੇ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਕਰਮ ਵਜੋਂ ਉੱਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸੁਧਾਰਕ ਲਹਿਰਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੰਘ-ਸਭਾ ਲਹਿਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ। ਪਹਿਲੀ ਸਿੰਘ-ਸਭਾ 1872 ਈ: ਵਿੱਚ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਬਣੀ। ਫੇਰ ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੰਘ-ਸਭਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ-ਸੁਧਾਰ ਤੇ ਪੁਨਰ-ਜਾਗ੍ਰਤੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਚੱਲ ਪਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ 'ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ' ਬਣੇ ਤੇ 1902 ਈ: ਵਿੱਚ 'ਚੀਫ਼ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦੀਵਾਨ' ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਈਸਾਈ ਮਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਹਿਰ (ਕੂਕਾ-ਲਹਿਰ) ਉੱਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜ਼ਬਰ-ਜ਼ੁਲਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਕਰਮ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਮਾਯੂਸੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਮੂਲ-ਚੇਤਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਗੂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿੱਖ ਸਰਦਾਰਾਂ ਤੇ ਨਵੀਂ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜਿਹੇ ਵੱਡੇ ਕਵੀ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।

(3) ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਚੱਲੇ ਸਿਆਸੀ ਅੰਦੋਲਨ :- ਇਹ ਅੰਦੋਲਨ ਆਧੁਨਿਕ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਵੱਡਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਕਾਰੀ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅੰਦੋਲਨ ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਸਨ :

(ੳ) ਪਗੜੀ ਸੰਭਾਲ ਜੱਟਾ :- ਸ. ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਸ਼ਹੀਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਾਚਾ), ਲਾਲਾ ਲਾਜਪਤ ਰਾਏ ਤੇ ਸੂਫੀ ਅੰਬਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਇਸ ਦੇ ਆਗੂ ਸਨ। ਇਹ ਲਹਿਰ 1907 ਈ:

ਵਿੱਚ ਚੱਲੀ। ਲਾਇਲਪੁਰ ਜਲਸਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਲਾ ਬਾਂਕੇ ਦਿਆਲ ਦਾ ਗੀਤ 'ਪਗੜੀ ਸੰਭਾਲ ਜੱਟਾਂ' ਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ 'ਪਗੜੀ ਸੰਭਾਲ ਜੱਟਾਂ' ਪੈ ਗਿਆ। ਬਾਵਾ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ ਇਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਪੁਲਿਟੀਕਲ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਰੰਭ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।

(ਅ) ਗ਼ਦਰ ਪਾਰਟੀ ਲਹਿਰ :- ਗ਼ਦਰ ਪਾਰਟੀ 1913 ਈ: ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਪਰ ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਕਿਸਾਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਨਵੇਂ ਸਮਾਜ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਇਸ ਲਹਿਰ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਸਾਨਫ਼ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਤੋਂ 'ਗ਼ਦਰ' ਅਖ਼ਬਾਰ ਕੱਢਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਸਿਆਸੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ : ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਟੁੰਡੀਲਾਟ ਤੇ ਮੁਨਸ਼ਾ ਸਿੰਘ ਦੁਖੀ। (ਗ਼ਦਰ ਲਹਿਰ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ)।

(ੲ) ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਤੇ ਬੱਬਰ ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ :- ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸੀ ਪਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਜਬਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਆਸੀ ਰੰਗਣ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਬੱਬਰ ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਆਸੀ ਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਲਹਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਲਹਿਰਾਂ 1920-27 ਈ: ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀਆਂ। ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਸਨ : ਇਸਤਰੀ-ਵਿੱਦਿਆ, ਵਿਧਵਾ-ਵਿਆਹ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਅਤੇ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਤੇ ਛੂਤ-ਛਾਤ ਦਾ ਖੰਡਨ। ਬੱਬਰ ਲਹਿਰ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗ੍ਰਾਮ ਸੀ : ਸਮੁੱਚੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕੱਟਣੇ।

(ਸ) ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਨਾ-ਮਿਲਵਰਤਨ ਲਹਿਰ :- ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਦੀ ਨਾ-ਮਿਲਵਰਤਨ ਲਹਿਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਉੱਤੇ ਵੀ ਸੀ ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਿਹਾ। ਅਕਾਲੀ, ਬੱਬਰ ਅਕਾਲੀ ਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਲਹਿਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉੱਘੇ ਨਾਂ ਹਨ : ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾੜ੍ਹਕ, ਲਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਸਾਗਰ, ਸ. ਸ. ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ (ਸੁਬਰਾ), ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਰਦ, ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਵਾਰਾ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਆਜ਼ਾਦ, ਵਿਧਾਤਾ ਸਿੰਘ ਤੀਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਬਲੱਗਣ, ਬਾਬੂ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼, ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਕੁੰਦਨ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਾਬਰ।

(ਹ) ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨ ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਭਾਰਤ ਸਭਾ :- 1926 ਈ: ਤੋਂ 1931 ਈ: ਤੱਕ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਸ਼ਹੀਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਸੋਚ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਗਠਨ ਬਣਾਏ। 'ਕਿਰਤੀ' ਅਖ਼ਬਾਰ ਕੱਢਿਆ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੇ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਰਦ, ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਜੋਸ਼ ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸੁਤੰਤਰ (ਆਜ਼ਾਦ) ਜਿਹੇ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।

(ਕ) ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ :- 1930-31 ਈ: ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਕਾਇਮ ਹੋਈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ਼ ਗ਼ਦਰ ਤੇ ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਏਕਤਾ ਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਅੰਦੋਲਨ ਚੱਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਸਾਹਿਤਿਕ ਲਹਿਰ, ਅਮਨ ਲਹਿਰ ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਝੁਕਾਅ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਉੱਘੇ ਨਾਂ ਹਨ : ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਸਹਿਰਾਈ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ, ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਗੁੰਦਲ।

(ਖ) ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵੰਡ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਬੇ ਦਾ ਮੋਰਚਾ :- 1947 ਈ: ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵੰਡ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਹਰਮਨ-ਪਿਆਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮੋਰਚੇ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਪੰਜਾਬੀਅਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਕੀਤਾ।

(ਗ) ਨਕਸਲਬਾਜ਼ੀ ਲਹਿਰ :- ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਲਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦੁਰਫੇਜ਼ ਤੇ ਛੋਟੀ ਕਿਸਾਨੀ ਤੇ ਦਲਿਤ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਸੰਕਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਲਹਿਰ 1967-68 ਈ: ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਲਗ-ਪਗ ਇੱਕ ਦਹਾਕਾ ਇਸ ਲਹਿਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਪਾਸ਼, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦਿਲ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ, ਸੰਤ ਸੰਧੂ, ਦਰਸ਼ਨ ਖਟਕੜ, ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ ਤੇ ਗੁਰਦੀਪ ਗਰੇਵਾਲ ਆਦਿ ਕਵੀ ਇਸੇ ਲਹਿਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ।

(4) ਸਾਹਿਤ ਸਭਾਵਾਂ :- ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਤੇ ਨਵਾਂ ਮਾਹੌਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ 1926 ਈ: ਤੋਂ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਭਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਚੱਲ ਪਿਆ ਸੀ। 1950 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਭਾਵਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਹੀ ਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਖਰ 'ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕ ਸਭਾ' ਦਾ ਕਾਇਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਭਾਵਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਕਵੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ।

(5) ਸਰਕਾਰੀ, ਗੈਰਸਰਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਅਕਾਦਮੀਆਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਪੱਤਰਕਾਰੀ, ਗ੍ਰਾਮੋਫੋਨ, ਰੇਡੀਓ, ਟੀ.ਵੀ. ਤੇ ਕੈਸੇਟ ਕੰਪਨੀਆਂ ਆਦਿ ਹੋਰ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਵਸੀਲੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਬਣੇ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਧਨ ਵੀ।

3. ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਝੁਕਾਅ

ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸਿਆਸੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਛੂੰਘਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਰੱਖਣਯੋਗ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਝੁਕਾਅ (ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਛੱਡ

ਕੇ) ਇੱਕ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ (ਕੁਝ ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਕੋਈ ਵੀ ਕਵੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਝੁਕਾਅ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਰਮਤਿ, ਸੂਫੀ ਜਾਂ ਕਿੱਸਾ-ਕਾਵਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਕਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ, ਅੱਡੇ-ਅੱਡ ਝੁਕਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਕਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕਵੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਝੁਕਾਅ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਨ :

(ੳ) **ਰਵਾਇਤੀ ਕਿੱਸਾਕਾਰੀ ਤੇ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ** :- ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿੱਸਾਕਾਰੀ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਕਿੱਸਿਆਂ, ਸਾਕਿਆਂ, ਢਾਡੀ-ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਕਵੀਸ਼ਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੁਹਾਨੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਸਰਬ-ਸਾਂਝੇ ਸਦਾਚਾਰਿਕ ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਪਰਾਸਰੀਰਿਕ ਅੰਸ਼ਾਂ (ਕਰਮਾਤ, ਕਿਸਮਤ, ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤੇ, ਜਿੰਨ-ਭੂਤ, ਆਦਿ) ਅਤੇ ਗੁਰੂਆਂ, ਪੀਰਾਂ, ਦੇਵੀਆਂ, ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਪਾਤਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਇਕ ਰਹੇ ਹਨ (ਸਿੰਘ ਸੂਰਮੇ, ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ, ਪ੍ਰੀਤ-ਨਾਇਕ, ਆਦਿ) ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਗਲ ਤੇ ਅਰੂੜ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਉਸਤਾਦੀ-ਸ਼ਗਿਰਦੀ ਤੇ ਉਪਨਾਮ (ਤਖੱਲਸ) ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਢਾਡੀ-ਵਾਰਾਂ, ਰੂਪ-ਬਸੰਤ, ਹੀਰ-ਰਾਂਝਾ, ਜਾਨੀ ਚੌਰ, ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮਾ, ਦੁੱਲਾ ਭੱਟੀ, ਜਿਊਣਾ ਮੋੜ ਆਦਿ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀਆਂ ਉੱਘੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਉੱਘੇ ਢਾਡੀ ਕਵੀਸ਼ਰ ਹਨ : ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਸੀਤਲ, ਬਾਬੂ ਰਜਬ ਅਲੀ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਲਾਸਵਾਲੀਆ ਆਦਿ। ਸਾਧੂ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਆਰਿਫ਼ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ਾਤਮਿਕ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਇਸੇ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਸੂਚਕ ਹੈ।

ਸਮਾਜ-ਸੁਧਾਰਕ ਤੇ ਸਿਆਸੀ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ੍ਰੋਤਾ-ਮੁਖੀ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰੀਵਾਦੀ-ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਧਾਰਨਤਾ ਅੰਦੋਲਨ ਸਮੇਂ ਗਦਰ ਲਹਿਰ ਦੇ ਕਵੀਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਕੱਟੀਆਂ ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰਾਂ ਤੇ ਸਾਹਿਤ-ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ ਦੀ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੇ ਹਾਸ-ਰਸ ਤੇ ਕਟਾਖਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਸ-ਰਸ ਦੇ ਉੱਘੇ ਕਵੀ ਹਨ : ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ, ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਈਸ਼ਰ (ਭਾਈਆ), ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤੀਰ, ਨੰਦ ਲਾਲ ਨੂਰਪੁਰੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਵਾਰਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਸਿੰਘ ਤੀਰ, ਬਰਕਤ ਰਾਮ ਯੂਮਨ, ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੁਲਸੀ, ਇੰਦਰਜੀਤ ਹਸਨਪੁਰੀ, ਫੀਰੋਜ਼ਦੀਨ 'ਸ਼ਰਫ', ਉਸਤਾਦ ਹਮਦਮ, ਬਲੱਗਣ, ਕੁੰਦਨ, ਸਾਬਰ, ਕਿਦਾਰਨਾਥ ਬਾਗ਼ੀ, ਕਿਦਾਰਨਾਥ ਤਿਵਾੜੀ ਆਦਿ ਹੋਰ ਹਰਦਿਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਸਟੇਜੀ ਕਵੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ : ਇਤਿਹਾਸ, ਦੇਸ-ਪਿਆਰ, ਅਜ਼ਾਦੀ, ਨੈਤਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦਾ ਸੁਧਾਰ। ਕਿੱਸਾ-ਕਾਵਿ ਦੇ ਛੰਦਾਂ ਤੇ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੇਡੀਓ, ਟੀ.ਵੀ. ਤੇ ਕੈਸੇਟ ਕੰਪਨੀਆਂ ਲਈ ਲਿਖੇ ਜਾ ਰਹੇ ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਵੀ ਰਵਾਇਤੀ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

(ਅ) ਨਵ-ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ :- ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਟੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਨਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਨਵ-ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਬੌਧਿਕ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਮੋਢੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਹਨ। ਡਾ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸ਼ਡੀਰ, ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਰਦੀ, ਡਾ. ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋਹਲੀ, ਡਾ. ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇਕੀ, ਡਾ. ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦਿਲ ਤੇ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗੁਲੇਰੀਆ ਆਦਿ ਵੀ ਇਸੇ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਕਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ, ਗ਼ਜ਼ਲ, ਰੁਬਾਈ, ਨਿੱਕੀ ਨਾਟਕੀ ਕਵਿਤਾ, ਗੀਤ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਛੰਦ-ਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਛੰਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ।

(ੲ) ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ :- ਇਸ ਦਾ ਮੋਢੀ ਕਵੀ ਹੈ-ਪ੍ਰੋ. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ। ਕਿਰਪਾ ਸਾਗਰ, ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾੜ੍ਹਕ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ ਇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਭਾਰੂ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ : ਬਚਪਨ ਦੀ ਯਾਦ, ਭੂਤ-ਕਾਲ ਦਾ ਮੋਹ, ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਤੀਬਰ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇ ਮਿਲਾਪ, ਕੁਦਰਤੀ ਨਜ਼ਾਰੇ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਸਲਾਘਾ। ਇਹਨਾਂ ਕਵੀਆਂ ਲਈ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪੀੜ ਵੀ ਸਰੋਦੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਬਣ ਗਈ। ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ। ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਵਿਦਰੋਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਪਿੰਗਲ ਤੇ ਅਰੂੜ ਤੇ ਛੰਦ-ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤੁਕਾਂਤ-ਰਹਿਤ ਸੈਲਾਨੀ ਛੰਦ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਰੂਪਕ ਵੰਨ-ਸਵੰਨਤਾ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਆਈ। ਇਸ ਖੁੱਲ੍ਹ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੇ ਉਰਦੂ ਦੇ ਕਾਵਿ-ਰੂਪਾਂ (ਸੋਨੇਟ, ਬੈਲਡ, ਬਲੈਂਕ ਵਰਸ, ਆਦਿ) ਦਾ ਪ੍ਰਚਲਨ ਵੀ ਹੋਇਆ।

(ਸ) ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ :- 1917 ਈ. ਦੇ ਰੂਸੀ ਇਨਕਲਾਬ, ਮਾਰਕਸੀ ਸਮਾਜਵਾਦ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੇ 1936 ਈ. ਵਿੱਚ ਸਰਬ-ਹਿੰਦ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਲੇਖਕ-ਸੰਘ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਜੋ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਝੁਕਾਅ ਨਾ ਰਹਿ ਕੇ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਰੂਪ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਸਹਿਰਾਈ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਰਸ਼ੀ, ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਚੰਦ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ, ਤੇਰਾ ਸਿੰਘ ਚੰਨ, ਸੁਖਬੀਰ, ਈਸ਼ਵਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰ, ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੁਮੇਰ, ਅਜਾਇਬ ਚਿੱਤਰਕਾਰ, ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ, ਗੁਰਚਰਨ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਮਹਿੰਦਰ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਸੁਰਜੀਤ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ, ਜਗਤਾਰ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਗਿੱਲ, ਡਾ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨਾਜ਼, ਕੁਲਵੰਤ ਨੀਲੋਂ, ਕਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਨੂਰ, ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਹੁੰਦਲ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀ, ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ, ਐੱਸ ਤਰਸੇਮ ਆਦਿ ਅਨੇਕਾਂ ਕਵੀ ਇਸੇ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹਨ। ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਵ-ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਤੇ ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਧੇਰੇ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਤੇ ਸੁਧਾਰਕ, ਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਧੇਰੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ : ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਦੁਖੜੇ, ਫ਼ਾਸ਼ੀਵਾਦੀ ਸਾਮਰਾਜੀ ਜੰਗਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ, ਸੰਸਾਰ-ਅਮਨ ਦੀ ਹਮਾਇਤ, ਧਾਰਮਿਕ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜਾਤ-ਪਾਤ, ਭੂਤ-ਛਾਤ ਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੇ

ਕਾਵਿ-ਪਾਤਰ ਜਨ-ਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ੍ਹੀ: ਕੁੜੀ, ਵਿਧਵਾ, ਕਿਸਾਨ, ਮਜ਼ਦੂਰ, ਮੁਜ਼ਾਰਾ, ਪੋਸਟਮੈਨ, ਨੌਕਰ, ਕੁਲੀ, ਟਾਂਗੇਵਾਲਾ, ਰਿਕਸ਼ੇਵਾਲਾ, ਮਲਾਹ, ਗੁਲੇਲਣ, ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤੇ ਹੋਰ ਆਮ ਲੋਕ।

ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੇ ਭਾਣੇ ਤੇ ਸਬਰ-ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਯਥਾਰਥਵਾਦ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ, ਬਾਹੂਬਲ ਤੇ ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ ਚੰਗੇਰਾ ਸਮਾਜ ਸਿਰਜਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਸਿਆਸਤ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਦੀ, ਸਰਲ ਤੇ ਅਸਰ-ਭਰਪੂਰ ਆਮ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਲੋਕ-ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਤੇ ਛੰਦ ਅਤੇ ਨਾਹਰੇ ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਝੁਕਾਅ 1945 ਈ: ਤੋਂ 1955-56 ਈ: ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾ।

(ਹ) ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ :- 1955 ਈ: ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਕੁਝ ਨਵੇਂ-ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵੀ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰੀ, ਸੁਖਬੀਰ, ਸ. ਸ. ਮੀਸ਼ਾ, ਆਦਿ ਸੁਹਜਵਾਦ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਏ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤੇ। ਸਥਾਪਿਤ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵੀ ਵੀ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ 1956 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ 'ਜੰਦਰੇ', ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ 'ਕਸਤੂਰੀ' ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ ਦੀ 'ਬਿਰਹਜੋ' ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੁਚੇਤ ਪ੍ਰਯੋਗਕਾਰ ਕਵੀ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ 'ਬਿਰਕ' ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਧਰਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ' 1959 ਈ: ਵਿੱਚ ਛਪੀ। ਬਿਰਕ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਰਵਿੰਦਰ ਰਵੀ, ਅਜਾਇਬ ਕਮਲ, ਸੁਖਪਾਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਹਸਰਤ ਆਦਿ ਦੀ ਚੇਤਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦਾ ਨਾਮਕਰਨ ਹੋਇਆ। ਹੋਂਦਵਾਦ, ਆਧੁਨਿਕਵਾਦ ਤੇ ਆਲੋਚਨਾਤਮਿਕ ਯਥਾਰਥਵਾਦ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਿਕ ਆਧਾਰ ਬਣੇ। ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੇ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਪੂਰਕ ਯਥਾਰਥਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣੀ। ਇਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਪਾਤਰ ਇਕਾਗਰ ਨਾਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਖੰਡਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਿਆ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰ ਰੂਪਕ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਇਆ : ਪ੍ਰਭਾਵਵਾਦੀ, ਪੜ-ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ, ਚੇਤਨਾ-ਪ੍ਰਵਾਹੀ ਤੇ ਅਭਿਵਿਅੰਜਨਵਾਦੀ। 1962-63 ਈ: ਵਿੱਚ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਕਵੀ ਅਜੀਤ ਸਤਿ-ਭਵਰਾ, ਸਤੀ ਕੁਮਾਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਮਿੰਦਰ ਤੇ ਤ੍ਰੈਲੋਚਨ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਕਵੀ (ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਮੀਸ਼ਾ, ਜਗਤਾਰ ਆਦਿ) ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ-ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸੇ ਝੁਕਾਅ ਅਧੀਨ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਅਧੀਨ ਲਿਖੀ ਕਵਿਤਾ ਆਧੁਨਿਕ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਦੁਚਿਤੀ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਅਨਿਰਨੇ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭਟਕੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹੋ ਇਸ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ।

(ਕ) ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਝੁਕਾਅ :- 1967-68 ਈ: ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਨਕਸਲਬਾਜ਼ੀ ਸਿਆਸੀ ਲਹਿਰ, ਮਾਰਕਸੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਚਿੰਤਨ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਿਸਾਨੀ ਦੇ ਸੰਕਟ ਇਸ ਝੁਕਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰੇਰਕ ਬਣੇ। ਇਸ ਨੇ ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਲਹਿਰ ਦੀ ਖੜੋਤ ਤੇ

ਦਿਸ਼ਾਹੀਣਤਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸੰਦੇਹ ਤੇ ਘੁਟਣ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸੀ, ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਦਰੋਹ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰਮੁਖਤਾ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ। ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਾਂਗ ਇਹ ਵੀ ਸਿਆਸੀ ਪ੍ਰਤਿਬੱਧਤਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਨਵ-ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸਮੂਹਿਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੇ ਵੋਟ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਾਲ਼ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਗੁਰੀਲਾ ਯੁੱਧ ਨਾਲ਼। ਇਨਕਲਾਬੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੀਲਾ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਜੂਝਦਿਆਂ ਤੇ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਕਟਾਂ ਤੋਂ ਚੇਤਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੀਲਾ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਜੂਝਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਨਾਇਕਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਖ ਹਨ : ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸਰਾਭਾ, ਸ਼ਹੀਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ, ਸ਼ਹੀਦ ਊਧਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਮੁੱਲ ਹੈ : ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ। ਇਸ ਕਾਵਿ-ਬੁਕਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ 1968-69 ਈ: ਤੋਂ 1980-81 ਈ: ਤੱਕ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹਨ : ਪਾਸ਼, ਜਗਤਾਰ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦਿਲ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ, ਹਰਭਜਨ ਹਲਵਾਰਵੀ, ਅਮਰਜੀਤ ਚੰਦਨ, ਸੰਤ ਸੰਧੂ, ਦਰਸ਼ਨ ਖਟਕੜ, ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ, ਫਤਿਹਜੀਤ, ਗੁਰਦੀਪ ਗਰੇਵਾਲ, ਹਮਦਰਦਵੀਰ ਨੌਸ਼ਹਿਰਵੀ, ਬਮਬੇਰ ਨਿਰਮਲ, ਅਜੀਤ ਰਾਹੀ, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ, ਕਰਨੈਲ ਬਾਗੀ, ਸੀ ਮਾਰਕੰਡਾ, ਲੌਕ ਨਾਥ, ਅਮਿਤੋਜ ਆਦਿ।

(ਖ) ਨਵੀਨਤਮ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵਿਤਾ :- ਉਪਰੋਕਤ ਬੁਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਵਿਕਾਸ ਕਰਦੀ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਵੀ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਕਾਅ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਈ ਪਾਸੇ ਝੁਕੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ: ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਜੇਠੂਵਾਲੀਆ, ਦੇਵਿੰਦਰ ਸਤਿਆਰਥੀ, ਡਾ. ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਭਜੋਤ ਕੌਰ, ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ, ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਤਿਵਾੜੀ, ਸੁਰਜੀਤ ਹਾਂਸ, ਸੁਰਜਨ ਸਿੰਘ ਫਰਿਆਦੀ, ਇਲਮਦੀਨ ਬਾਗ਼ਬਾਨ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਪੂਨੀ, ਆਤਮ ਹਮਰਾਹੀ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਨੀਰ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਆਜਿਜ਼, ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਚੰਦ, ਮੋਹਨਜੀਤ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ 'ਕੇਸਰ', ਸਰਦਾਰ ਅੰਜੁਮ, ਨਵਤੇਜ ਭਾਰਤੀ, ਭੂਬਨ ਧਿਆਨਪੁਰੀ, ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਹਿਬੂਬ, ਗੁਲਵੰਤ ਫਾਰਿਗ, ਸੁਤਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂਰ, ਨਿਰਮਲ ਅਰਪਨ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਆਦਿ ਵਰਨਣਯੋਗ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬੁਕਾਅ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਗਜ਼ਲਕਾਰ ਵੀ ਇਸੇ ਕੈਟੇਗਰੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮੌਲਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੁਸ਼ਤਾ, ਗੁਰਦੇਵ ਨਿਰਧਨ, ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਹਮਦਰਦ, ਦੀਪਕ ਜੈਤੋਈ, ਕੰਵਰ ਚੌਹਾਨ, ਸਤਪਾਲ ਅਨੰਦ, ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਅਰਸ਼, ਗੁਰਦੀਪ ਆਦਿ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਨਤਮ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾਮਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਉੱਤਰ-ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਦੀ।

1980 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਭਰੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਬੱਧਤਾ, ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਂਤ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਤੇ ਵਾਦ ਨਾਲ਼ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਸਮਕਾਲੀਨਤਾ ਦੇ ਬੋਧ ਨਾਲ਼ ਗੁਸ਼ਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੱਧ-ਕਾਲੀਨ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕਤਾ, ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਅਤ, ਪਰੰਪਰਾ ਤੇ

ਪ੍ਰਯੋਗ ਅਤੇ ਅਰਥ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਾਂਝ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦਹਾਕੇ (1983-1993 ਈ:) ਦੇ ਪੰਜਾਬ-ਸੰਕਟ ਕਾਰਨ ਇਸ ਨੂੰ ਜੋ ਸੱਜਰੇ ਫੱਟ ਲੱਗੇ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਰੁਦਨ, ਵਿਅੰਗ ਤੇ ਨਵੀਂ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਰੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੇ ਤਜਰਬਿਆਂ, ਨਵੇਂ ਸੰਚਾਰ-ਸਾਧਨਾਂ ਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਤੇ ਵਧਦੀ ਅਥਾਵੀ ਨੇ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਣ ਫੈਲਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮੰਡੀ ਦਾ ਜੰਗਲ ਵੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਦਲਦੇ ਸੰਬੰਧ, ਪਰਵਾਸੀ ਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਚੇਤਨਾ ਵੀ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅੱਜ ਦਾ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਕਵੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੋ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸੰਕਟ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਸੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਏਨਾ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸੱਚ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੋਈ ਸਾਹਸੀ ਕਵੀ ਤੇ ਪਾਠਕ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਕਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਅੰਗ, ਵਿਡੰਬਨਾਂ ਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਕਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਂ ਉੱਤਰ-ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਣ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁੱਲਵਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਸ਼ੈਲੀ ਵਧੇਰੇ ਨਿੱਜੀ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ, ਅਸਪਸ਼ਟ, ਖੰਡਿਤ ਤੇ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸਿਖਰਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ, ਫੈਲਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਣ ਦੀ ਥਾਂ ਗਿਣਤੀ ਭਾਰੂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। 1990 ਈ: ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ, ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬੜੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਦਲੀ ਹੈ। ਕੰਪਿਊਟਰ-ਇੰਟਰਨੈੱਟ, ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ, ਸੈਟੇਲਾਈਟ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਵਰਗੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਚਾਰ-ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਕਾਸ ਨੇ ਸਮੁੱਚੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੰਡੀ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਨੇ ਖਪਤਵਾਦ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਨਵ-ਬਸਤੀਵਾਦ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਰਹੇ ਪਦਾਰਥਿਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗੁਆਚਣ 'ਤੇ ਰੁਦਨ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਅੰਦਰ ਸਮਾਜ ਦੇ ਖਪਤਵਾਦੀ ਰੁਝਾਨ ਉੱਪਰ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪਰਵਾਸੀ, ਦਲਿਤ ਅਤੇ ਨਾਰੀ-ਕਾਵਿ ਦਾ ਉਥਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਅੰਦਰ ਨਸਲੀ ਵਿਤਕਰਾ, ਕੰਮ, ਬੋਲੀ, ਸ਼ੋਸ਼ਣ, ਭੂ-ਹੋਰਵਾ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਪਾੜਾ, ਪੀੜ੍ਹੀ-ਪਾੜਾ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਪਰਵਾਸੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਅੰਦਰ ਦਲਿਤ ਸਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਥਾਨ ਮਿਲਣ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਾਰੀ-ਰਚਿਤ ਕਵਿਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾਰੀ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਪੁਨਰ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਿਕ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਨਵੇਂ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਨਤਮ ਸਮਕਾਲੀ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜੇ ਨਾਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ

ਹੈ ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰਥਕ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਸੂਚੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ :

ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਕੰਵਲ, ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਂਕੇ, ਅੰਬਰੀਸ਼, ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਹੁੰਦਲ, ਆਰਥਰ ਵਿਕਟਰ, ਅਨੂਪ ਵਿਰਕ, ਐਚ. ਐੱਸ. ਧੀਮਾਨ, ਹੰਸਪਾਲ, ਅਮਰਦੀਪ ਗਿੱਲ, ਅਜਮੇਰ ਰੋਡੇ, ਅਵਤਾਰਜੀਤ, ਅਮਰ ਜਿਯੋਤੀ, ਆਸੀ, ਅਮਰਜੀਤ ਘੁੰਮਣ, ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਬੈਨੀਪਾਲ, ਅਮਰਜੀਤ ਚਾਹਲ, ਅਮਨਪਾਲ ਸਾਰਾ, ਅਮਰੀਕ ਪਲਾਹੀ, ਇੰਦਰੇਸ਼, ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ, ਇਕਬਾਲ ਰਾਮਵਾਲੀਆ, ਸੁਰਜੀਤ ਬਰਾੜ, ਸੋਹਣ ਢੰਡ, ਸਰੋਜ ਸੁਦੀਪ, ਸਵੈਰਾਜ ਸੰਧੂ, ਸੰਧੂ ਵਰਿਆਣਵੀ, ਸ਼ਿਵਨਾਥ, ਸੁਲੱਖਣਮੀਤ, ਸ਼ਹਰਯਾਰ, ਸੁਰਜੀਤ ਜੱਜ, ਸ਼ਾਮੀਲ, ਸੋਹੇਸ਼ ਸੇਠੀ, ਸੁਹਿੰਦਰਬੀਰ, ਸੁਖਿੰਦਰ, ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਕੰਬੋਜ, ਸਵਰਾਜਬੀਰ, ਸਵਰਨਜੀਤ ਸਵੀ, ਸਰਬਜੀਤ ਬੇਦੀ, ਸਵਿਤੋਜ, ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਜੀਤ, ਸੰਤੋਖ ਧਾਲੀਵਾਲ, ਸੁਖਵੰਤ ਹੁੰਦਲ, ਸੁਹਿੰਦਰ ਪੰਜਲ, ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਗਾਸੇ, ਸੁਰਜੀਤ ਕਲਸੀ, ਹਰਵਿੰਦਰ ਭੰਡਾਲ, ਹਰਜੀਤ ਦੋਧਰੀਆ, ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਮੋਹੀ, ਕੁਲਦੀਪ ਕਲਪਨਾ, ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ, ਗਿੱਲ ਮੇਰਾਵਾਲੀ, ਗੁਰਮੇਲ ਰਾਏ, ਗੁਰਮੇਲ ਦਿਓਲ, ਗੁਰਭਜਨ ਗਿੱਲ, ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਰਾਏ, ਗੁਲ ਚੌਹਾਨ, ਗੁਰਮੀਤ ਹਯਾਤਪੁਰੀ, ਗੁਰਮੀਤ ਕੱਲਰਮਾਜਰੀ, ਗੁਰਮਿੰਦਰ ਸਿੱਧੂ, ਗੁਰਤੇਜ ਕੋਹਾਰਵਾਲਾ, ਚਰਨਜੀਤ, ਜਗਰੂਪ ਸਿੰਘ ਰੂਪ, ਜੁਗਿੰਦਰ ਅਮਰ, ਜਸਵੰਤ ਦੀਦ, ਜੋਗਿੰਦਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ, ਜਸਵੰਤ ਕੈਲਵੀ, ਜਗਜੀਤ ਗਿੱਲ, ਜਸਪਾਲ ਘਈ, ਤੇਰਾ ਸਿੰਘ ਚੰਨ, ਦਰਸ਼ਨ ਦਰਵੇਸ਼, ਦਰਸ਼ਨ ਗਿੱਲ, ਧਰਮ ਕੰਮੇਆਣਾ, ਧਰਮ ਪਾਲ ਉਪਾਸ਼ਕ, ਨ੍ਰਿਪਇੰਦਰ ਰਤਨ, ਪਵਨ ਸਮੀਰ, ਪ੍ਰਮਿੰਦਰਜੀਤ, ਪਾਲ ਕੌਰ, ਪਰਮਿੰਦਰ ਸੋਢੀ, ਪਰਮਜੀਤ ਸੋਹਲ, ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ (ਮੇਜਰ), ਪਾਰਸਾ, ਬਲਜੀਤ ਚਕੋਰਵੀ, ਬਲਬੀਰ ਪ੍ਰਵਾਨਾ, ਬਲਬੀਰ ਆਤਿਸ਼, ਬਲਬੀਰ ਮਾਧੋਪੁਰੀ, ਬਲਦੇਵ ਚਾਹਲ, ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਚੌਹਾਨ, ਭੁਪਿੰਦਰ ਪੁਰੇਵਾਲ, ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਮੁਹਿੰਦਰ ਸੂਮਲ, ਮੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਮੰਗਾ ਸਿੰਘ ਬਾਸੀ, ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾਊ, ਮੋਹਨ ਗਿੱਲ, ਮੀਤ, ਮੇਜਰ ਰੰਧਾਵਾ, ਮਦਨਵੀਰਾ, ਮਹਿੰਦਰ ਦੁਸਾਂਝ, ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਸਿੰਘ, ਮਨਜੀਤ ਟਿਵਾਣਾ, ਮਨਜੀਤ ਇੰਦਰਾ, ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ, ਰਤਨੀਵ, ਰਮਨ, ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਠਲ ਰਾਜਿੰਦਰ ਰੋਜ਼ੀ, ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਰੂਪ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਚਾਹਲ, ਰਮਣੀਕ ਕੌਰ, ਰਾਜਬੀਰ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਵਿਜੇ ਵਿਵੇਕ ਤੇ ਹੋਰ ਅਣਗਿਣਤ ਕਵੀ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਪੱਤਰ-ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼-ਦਿਹਾੜੀ ਛਪਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ

1. ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ

(1872-1957 ਈ.)

ਜੀਵਨ :- ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 5 ਦਸੰਬਰ, 1872 ਈ. ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਡਾ. ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਉੱਤਮ ਕੌਰ ਸੀ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਾਬਾ ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ, ਨਾਨਾ ਗਿਆਨੀ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਿਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਬ੍ਰਜ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਉਰਦੂ-ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਮੰਨੇ-ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ-ਰਚਨਾ ਬਾਰੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਬੁੱਢੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਰਦੂ-ਫ਼ਾਰਸੀ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਬ੍ਰਜ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਚੰਗੇ ਗਿਆਤ ਸਨ। ਆਪ ਦੀ ਸਕੂਲੀ ਵਿੱਦਿਆ ਕੇਵਲ ਦਸਵੀਂ ਤੱਕ ਸੀ। ਦਸਵੀਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵੱਲ ਰੁਚਿਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਨਵੰਬਰ, 1891 ਈ. ਵਿੱਚ ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈੱਸ ਲਾਇਆ। 1894 ਈ. ਵਿੱਚ ਖ਼ਾਲਸਾ ਟ੍ਰੈੱਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ ਬਣਾ ਕੇ 'ਨਿਰਗੁਣਿਆਰਾ' ਤੇ 1899 ਈ. ਵਿੱਚ 'ਖ਼ਾਲਸਾ ਸਮਾਚਾਰ' ਨਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਤੇ ਫਿਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਹਿਤ-ਸਾਧਨਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਆਪ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 10 ਜੂਨ, 1957 ਈ. ਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਬਹੁ-ਪੱਖੀ ਲੇਖਕ ਹਨ। ਆਪ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਰਾਜਸੀ, ਸਮਾਜਿਕ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲਹਿਰਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਸਰਗਰਮ ਸਮਾਜਿਕ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦੇਣ ਕਵਿਤਾ, ਨਾਵਲ, ਵਾਰਤਕ ਤੇ ਨਾਟਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਏਥੇ ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਕੇਵਲ ਆਪ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ :- ਰਾਣਾ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ (ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ), ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ ਹਾਰ, ਮਟਕ ਹੁਲਾਰੇ, ਬਿਜਲੀਆਂ ਦੇ ਹਾਰ, ਪ੍ਰੀਤ ਵੀਣਾ, ਕੰਬਦੀ ਕਲਾਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ। 'ਮੇਰੇ ਸਾਈਆਂ ਜੀਓ' ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਨੇ 1955 ਈ. ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1949 ਈ. ਵਿੱਚ ਆਪ ਦੀ ਸਾਹਿਤ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਡਾਕਟਰ ਆਫ਼ ਓਰੀਐਂਟਲ ਲਰਨਿੰਗ' ਦੀ ਆਨਰੇਰੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। 1952 ਈ. ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤੇ 25 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਈ. ਨੂੰ ਪਦਮ ਭੂਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਪ ਦੀ ਜਨਮ-ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ (1972 ਈ.) ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ 'ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਤ ਸਦਨ' ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਵੱਲੋਂ

ਆਪ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਣਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਗਜ਼ਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ 1987 ਈ: ਵਿੱਚ 'ਦੀਵਾਨ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ' ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਗਜ਼ਲ ਦੇ ਮੋਢੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਨਵ-ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਮੋਢੀ ਕਵੀ ਹਨ। ਆਪ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਜੀਵਨ, ਕੁਦਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਆਪ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ, ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਆਦਿ ਵਿਸ਼ੇ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਹੇਠ ਕਾਰਨ ਆਪ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਰਤਾਰੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਸ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਰਥਾਤ ਰੱਬ ਦਾ ਹੱਥ ਮੰਨਦੇ ਹਨ :

ਵੇਰੀ ਨਾਗ! ਤੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਝਲਕਾ
ਜਦ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਜਦਾ।
ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਾਦਰ ਦਾ ਜਲਵਾ
ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਇੱਕ ਸਜਦਾ।

ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉੱਪਰ ਅਨੇਕਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੁਸਨ ਉੱਪਰ ਆਪ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। 'ਮਟਕ ਹੁਲਾਰੇ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਲਗ-ਪਗ ਸਾਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਆਪ ਲਈ 'ਖੇੜੇ' ਦਾ ਸਾਧਨ ਸੀ। 'ਖੇੜਾ' ਅਰਥਾਤ 'ਵਿਕਾਸ' ਜੀਵਨ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਤੇ ਅਨੰਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੇੜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਭੇਦ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਖੇੜਾ ਭਰਿਆ ਹਰ ਰੁੱਤੇ ਹੈ, ਹਰ ਹਾਲੇ ਹਰ ਜਾਈ
ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ, ਹਮਜ਼ ਓਸ ਨੇ ਪਾਈ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ :- ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਕਈ ਨਵੀਆਂ ਪਿਰਤਾਂ ਪਾਈਆਂ। ਪਹਿਲਾ ਮਹਾਂਕਾਵਿ (ਗਣਾ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ) ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ। ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪ ਨੇ ਸਿਰਖੰਡੀ ਛੰਦ ਦੀ ਨਵੀਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਛੰਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੁੱਧ-ਕਾਵਿ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰੋਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ-ਵਰਨਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ :

ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਰਾਤ ਪੱਛੋਂ ਦੇਸ ਨੂੰ,
ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਸਮੇਟ ਨੇਰੇ ਵਾਲੜੀ।
ਛਿਪਦੇ ਤਾਰੇ ਨਾਲ ਰੂਪ ਲੁਕਾਵਦੇ।
ਪਹੁ ਫੁਟ ਆਈ ਨਾਂਹ ਅਜੇ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ।

ਨਿੱਕੀ ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪ ਨੇ ਕਈ ਹੋਰ ਨਵੀਨ ਕਾਵਿ-ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਚਿਤ ਕਰਵਾਇਆ। ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੇ ਰੁਬਾਈ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਇੱਕ ਛੰਦ ਘੜਿਆ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ 'ਤੁਰਿਆਈ' ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੀਤ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਸੋਨੇਟ (14 ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ) ਵੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਬਕ ਲਿਖੇ।

ਬੋਲੀ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦੇਣ ਅਮੁੱਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਪ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰਚਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬੀ ਇੱਕ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰੀ ਹੋਈ, ਗਵਾਰ ਭਾਸ਼ਾ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤਿਕ ਠੁੱਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸਰਲ, ਸਾਦੀ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ, ਨਿੱਕੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ। ਸਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਤੇ ਬਿੰਬ-ਚਿੱਤਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਜਮਾਨੀ ਕੀਤੀ:

ਤਿਲਕ ਗਈ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦੀ ਪੂਣੀ
ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਘੁਕੋਂਦੜੀ ਚਰਖੀ।
ਅਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਚੰਨ ਜ਼ਿਮੀਂ ਆ ਖਲੋਤਾ
ਸੂਰਤ ਗਈ ਮੈਥੋਂ ਨਿਰਖੀ ਨਾ ਪਰਖੀ।

ਆਪ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਬਿੰਬਾਂ, ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਤੇ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਵਿਚਾਰ ਉੱਪਰ ਸੂਫ਼ੀ-ਕਾਵਿ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਕਲਾਸਿਕ (ਸਨਾਤਨੀ) ਕਵੀ ਹਨ।

2. ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾੜ੍ਹਕ (1876-1954 ਈ:)

ਜੀਵਨ :- ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾੜ੍ਹਕ ਦਾ ਜਨਮ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1876 ਈ: ਨੂੰ ਪਸੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਚਾੜ੍ਹਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਪੋਹੂ ਮੱਲ ਅਰੋੜਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਲੱਛਮੀ ਦੇਵੀ ਸੀ। ਚਾੜ੍ਹਕ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੰਧਾਵਾਲੀਏ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਨੀਮ ਸਨ ਪਰ ਚਾੜ੍ਹਕ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਤਿ ਦੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 1878 ਈ: ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਪਿੰਡ ਲੋਪੋਕੇ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਇੱਥੇ ਬਾਲਕ ਧਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਨਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਗ਼ਰੀਬੀ ਕਾਰਨ ਧਨੀ ਰਾਮ ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ, ਦੇਵਨਾਗਰੀ ਅਤੇ ਮਹਾਜਨੀ ਅੱਖਰਾਂ (ਲੰਡੇ) ਦਾ ਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਚਾਰ ਜਮਾਤਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਉਰਦੂ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਧਨੀ ਰਾਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕੇਵਲ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਨਿਭ ਨਾ ਸਕੀ। 1906 ਈ: ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਈ ਤੇ ਇਸ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਰ ਲੜਕੇ ਤੇ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ।

1891 ਈ: ਵਿੱਚ ਧਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ 'ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈੱਸ' ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ ਤੇ 18 ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਜਾਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਲਮੀ ਨਾਂ 'ਚਾਤ੍ਰਕ' ਰੱਖ ਲਿਆ। 1911 ਈ: ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਟਾਈਪ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ। 1914 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਕੇ ਸਟੈਂਡਰਡ ਟਾਈਪ ਫਾਊਂਡਰੀ ਤੇ 'ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈੱਸ' ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਧਨੀ ਰਾਮ 'ਚਾਤ੍ਰਕ' ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 18 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਈ: ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ।

ਕਾਵਿ- ਰਚਨਾਵਾਂ :- ਭਰਥਰੀ ਹਰੀ, ਨਲ-ਦਮਯੰਤੀ, ਧਰਮਵੀਰ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਟੋਕਰੀ, ਚੰਦਨਵਾੜੀ, ਕੇਸਰ ਕਿਆਰੀ, ਨਵਾਂ ਜਹਾਨ, ਸੂਫੀ ਮਾਨਾ, ਨੂਰਜਹਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੇਗਮ।

ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਤਕ ਜੀਵਨ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿੱਸਾਕਾਰੀ ਤੇ ਸਟੇਜੀ ਢੰਗ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਾਲ਼ ਅਰੰਭਿਆ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ (ਭਰਥਰੀ ਹਰੀ, ਨਲ-ਦਮਯੰਤੀ, ਧਰਮਵੀਰ) ਇਸੇ ਝੁਕਾਅ ਦੀਆਂ ਸੂਚਕ ਹਨ। ਚੰਦਨਵਾੜੀ (1931) ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ਼ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦੀ ਧਾਰਾ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਉੱਪਰ ਸੂਫੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨਾਲ਼ ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਸੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਉਸ ਲਈ ਮਾਂ ਜਿੰਨੀ ਸਤਿਕਾਰਿਤ ਸੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਸ ਲਈ ਸੁਰਗ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ, ਦਰਿਆਵਾਂ, ਰੁੱਤਾਂ ਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਰਸਮਾਂ-ਰੀਤਾਂ, ਮੇਲਿਆਂ ਆਦਿ 'ਤੇ ਬੜੀਆਂ ਭਾਵਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। 'ਪੰਜਾਬ', 'ਹਿਮਾਲਾ', 'ਵਿਸਾਖੀ', 'ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਜੱਟ', 'ਬਸੰਤ' ਆਦਿ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੰਜਾਬ-ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਜਿਊਂਦੀਆਂ-ਜਾਗਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਰੰਗ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੌਮੀ ਏਕਤਾ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਹੈ ਤੇ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਘਿਰਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਨਾਲ਼ੋਂ, ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਫ਼ਕੀਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ :

ਖੀਰਾਂ ਨਾਲ਼ ਭਰੇ ਕਿਸ ਕਾਰੇ, ਮੁੱਖੜੇ ਦਿਲ ਦਿਲਗੀਰਾਂ ਦੇ।

ਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਨ ਗੋਦੜੇ ਲੀਰਾਂ ਦੇ।

'ਚਾਤ੍ਰਕ' ਇੱਕ ਲੋਕ-ਪੱਖੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਰਮਾਏਦਾਰੀ ਲੁੱਟ ਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ-ਰਾਜ ਦਾ ਹਾਮੀ ਹੈ ਪਰ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ 'ਲੋਕ-ਰਾਜ' ਨੂੰ ਉਹ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹੋਇਆ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੁਨਬਾਪਰਵਰੀ ਤੇ ਰਿਸ਼ਵਤਸ਼ੋਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ :

ਧਨ ਭੀ ਆਪਣਾ, ਪੈਸ਼ ਭੀ ਆਪਣਾ

ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਕਾਮੇ।

ਮੁੱਠ ਗਰਮ ਕਰ ਵੋਟ ਲੈ ਗਿਆ।

ਮੂੰਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੀਤਾ।

ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦ, ਮਾਨਵਵਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨਸਾਨ, ਕੇਵਲ ਇਨਸਾਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਪੂਜਣਯੋਗ ਹੋਵੇ :

ਸਾਂਝੇ ਹੋਣ ਮਸੀਤਾਂ ਮੰਦਰ, ਵੱਸੇ ਰੱਬ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਲੀਡਰ ਹੋਣ ਦਿਆਨਤਦਾਰ, ਮੇਲ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ।

ਮਤਲਬੀਏ ਤੇ ਪਾੜਨ ਵਾਲੇ, ਭੁੱਲ ਜਾਵਣ ਸ਼ਤਰੰਜ ਦੇ ਚਾਲੇ।

ਟੁੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਵੱਢ-ਵੱਢ ਖਾਣ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਾ ਇਨਸਾਨਿਸਤਾਨ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ :- ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬੈਂਤ, ਦੋਹਰਾ, ਕੋਰੜਾ, ਕਬਿੱਤ ਆਦਿ ਛੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਅਪਣਾਈਆਂ ਤੇ ਗੀਤ, ਗਜ਼ਲ, ਰੁਬਾਈ ਆਦਿ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਅਪਣਾਏ। ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ ਬੋਲੀ ਠੋਠ, ਮੁਹਾਵਰੇਦਾਰ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਅਲੰਕਾਰ, ਮੁਹਾਵਰੇ ਤੇ ਅਖਾਣ, ਚਾਤ੍ਰਕ-ਕਾਵਿ ਨੂੰ ਲੋਕ-ਕਾਵਿ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਜਨ-ਸਧਾਰਨ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਰਲ, ਸਾਦੀ ਤੇ ਲੋਕ-ਮੁਖੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਕਾਰਨ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਲੋਕ-ਕਵੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

3. ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ

(1881-1931 ਈ:)

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 17 ਫਰਵਰੀ, 1881 ਈ: ਵਿੱਚ ਸਲਹੱਡ (ਐਥਾਬਾਦ), ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੀਆਂ ਵਿੱਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵਿੱਦਿਆ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਤੇ ਫਿਰ 1900 ਈ: ਵਿੱਚ ਜਪਾਨ ਜਾ ਕੇ ਰਸਾਇਣ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਉਚੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ। ਜਪਾਨ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਅਨੁਯਾਈ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਸਵਾਮੀ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਵੇਦਾਂਤੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ 1911 ਈ: ਵਿੱਚ 'ਸਿੱਖ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਕਾਨਫ੍ਰੰਸ' ਦੇ ਮੌਕੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਈ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਦਕਾ ਉਹ ਮੁੜ ਸਿੱਖ ਸਜ ਗਿਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਤਬੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਇੱਕ ਬੰਧਨ-ਰਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਕਿੱਤੇ ਅਪਣਾਏ ਪਰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਬੱਝ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ 1904 ਈ: ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇਵੀ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 31 ਮਾਰਚ, 1931 ਈ: ਨੂੰ ਤਪਦਿਕ ਨਾਲ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ।

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਿੰਦੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਚਨਾ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਗੱਦ-ਲੇਖਕ, ਆਲੋਚਕ ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਕ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਫਿਲਾਸਫੀਆਂ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ :- ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਘੁੰਡ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਸਮਾਨੀ ਰੰਗ।

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਗੁਮਾਸ਼ਤਾ ਦੀ ਝੁਕਾਅ ਦਾ ਮੋਢੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਲਈ ਬੇਰੋਕ ਤਾਪ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਵੀ-ਆਪਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਤੇ ਬੰਧਨ-ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਜੀਵਨ ਜਿਊਂਣਾ ਲੱਭਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ : ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਵਿੱਚ ਅਭੇਦ ਹੋਣ ਦੀ ਚਾਹ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁੱਕਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਭਾਈਚਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ, ਅੱਜ ਦੀ ਪੈਸਾ-ਪੂਜ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ, ਨਿਰਸੰਕੋਚ ਤੇ ਸਰਲ ਜੀਵਨ ਜਿਊਂਣ ਦੀ ਇੱਛਾ, 'ਦਰਿਆ ਕਿਨਾਰੇ', 'ਬਸੰਤ', 'ਦੇਸ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਸਾਡੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ', 'ਪਸ਼ੂ ਚਰਦੇ', 'ਖੂਹ ਉੱਤੇ', 'ਪੁਰਾਣੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ਾਂ' ਆਦਿ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ। ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਲੋਚਾ, ਕਵੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝਲਕਦੀ ਹੈ :

ਨੇਮਾਂ ਵਾਲੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰਨੀ ਕਾਈ
ਧਰਮਾਂ ਕਰਮਾਂ ਥੀਂ ਨੱਸਣਾ
ਅਨੇਮੀ ਰਹਿਣਾ, ਸੋਚ ਸਾਰੀ ਡੋਬਣਾ
ਹੱਸਣਾ ਤੇ ਰੋਣਾ ਚੀਖਣਾ।
ਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਕਿਨਾਰੇ ਦੌੜਦੇ ਫਿਰਨਾ
ਪਾਗਲ ਜਿਹਾ ਵਹਿਸ਼ੀ ਇਹ ਚਾ ਮੇਰਾ,
ਆਖੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬੱਝਦਾ।

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਿਰੋਲ ਪਿਆਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਲੋਭ-ਲਾਲਚ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਪਿਆਰ ਉਸ ਲਈ ਜੋਗ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਜੋਗੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ-ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਨਾਂ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਭਰਾ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਾਂਝਾ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੋਗੀ ਬਣਿਆ :

ਪਿਆਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ,
ਦਿਲ ਜਾਨ ਵਾਰਨ ਇਹ ਪਿਆਰ 'ਤੇ।
ਸੱਚੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਾਸੀ ਦਾ ਇਹ ਈਮਾਨ ਹੈ।
ਰਾਂਝੇਟੜੇ ਦੇ ਨਿੱਕੇ-ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਸਾਰੇ,
ਬੇਲਿਆਂ ਤੇ ਰੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੂਕਾਂ ਮਾਰਦੇ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ :- ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਕਲਾ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨ੍ਹਿਆ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਪਹਿਲਾ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਛੰਦ, ਤੁਕਾਂਤ ਦੀਆਂ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਤੇ ਰਵਾਇਤੀ

ਕਾਵਿ-ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਛੰਦ-ਰਹਿਤ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੰਗੀਤਕ ਲੈਅ, ਸ਼ਬਦ-ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੇ ਪੱਖ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਉੱਤਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਦੁਨੀਆਂ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਚੰਭਾ ਛੰਡ ਦਿਸਦਾ
ਜੰਗਲ਼, ਬਾਗ਼ ਤੇ ਬੀਆਬਾਨ ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਖਿਡੌਣੇ।
ਸੁੰਦੂਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਮਾਂ ਮੇਰਾ ਪੰਘੂੜਾ
ਤੇ ਤਾਰੇ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਝਾਤ-ਝਾਤ ਕਰਦੇ।

ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ, ਸਰਲ, ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਵਿਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਛੰਦ-ਰਹਿਤ, ਤੁਕਾਂਤ-ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਕਾਵਿ-ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ।

4. ਬਾਬੂ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ 'ਸ਼ਰਫ਼'

(1898-1955 ਈ:)

ਜੀਵਨ :- ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ ਸ਼ਰਫ਼ ਦਾ ਜਨਮ 1898 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਤੋਲਾ ਨੰਗਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀਰੂ ਖ਼ਾਨ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਰੇਲਵੇ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਸੀ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਠ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮਾਇਕ ਔਕੜਾਂ ਕਾਰਨ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕੁ ਜਮਾਤਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹ ਨਾ ਸਕਿਆ ਪਰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਤੀਖਣ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਨੇ 14 ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੇ ਜੀਵਨ-ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਜ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲਹਿਰਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਸਨ। 'ਸ਼ਰਫ਼' ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੁੱਗ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ ਜਾਂ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਨੇ ਵੀ ਸਟੇਜੀ ਢੰਗ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੀ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਦਾ ਉਸਤਾਦ 'ਹਮਦਮ' ਸੀ। 'ਸ਼ਰਫ਼' ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 11 ਮਾਰਚ, 1955 ਈ: ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਅਧਰੰਗ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ :- ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੀਰਨੇ, ਨੂਰੀ ਦਰਸ਼ਨ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਲੀਆਂ, ਨੂਰਾਨੀ ਕਿਰਨਾਂ, ਸੀਹਰਫੀ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸ਼ਹੀਦ, ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਫੁੱਲ, ਸ਼ਰਫ਼ ਹੁਲਾਰੇ, ਸ਼ਰਫ਼ ਨਜ਼ਾਰੇ, ਸ਼ਰਫ਼ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਸ਼ਰਫ਼ ਉਡਾਰੀ, ਸ਼ਰਫ਼ ਦੇ ਗੀਤ, ਜੋਗਣ, ਸ਼ਰਫ਼ ਸੁਨੇਹੇ, ਲਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਆਦਿ ਹਨ।

'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ 'ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕੀਰਨੇ' ਇੱਕ ਦੇਸ-ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੁਰਮ ਬਦਲੇ ਸ਼ਰਫ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਸ-

ਪਿਆਰ, ਸੰਪਰਦਾਇਕ ਏਕਤਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਮੋਹ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਆਦਿ ਵਿਸ਼ੇ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। 'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੀ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਕਾਰਦਿਆਂ ਪੰਜਾਬੀ ਮਹਿਕਮਾ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1953 ਈ: ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਰਮਣੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਵਜੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਲੀਆਂ' ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ 750 ਰੁਪਏ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ।

'ਸ਼ਰਫ਼' ਪੰਜਾਬੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਧਨੀ ਰਾਮ 'ਚਾੜ੍ਹਕ' ਵਾਂਗ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਉਸ ਲਈ ਮਾਂ ਸਮਾਨ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ :

ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਨੁੱਕਰੇ ਰਹਾਂ ਬੈਠੀ,
ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਰਬਾਬ ਰਬਾਬੀਆਂ ਦੀ।
ਪੁੱਛੀ ਸਾਰ ਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਮੇਰੀ
ਵੇ ਮੈਂ ਬੋਲੀ ਆਂ ਉਹਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੀ।

ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਸੇਵਕ ਅਖਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਫ਼ਖ਼ਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ :

ਰਵਾਂ ਏਥੇ ਤੇ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਕਰਾਂ ਗੱਲਾਂ
ਐਸੀ ਅਕਲ ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ 'ਤੇ ਟੰਗਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਸੇਵਕ,
ਸਦਾ ਮੈਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਦੀਨ 'ਸ਼ਰਫ਼' ਆਪ ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਉਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹਾ ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਲੇਖਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। 'ਸਿੱਖੀ ਇਤਫ਼ਾਕ', 'ਪੰਥ ਸੰਦੇਸ਼', 'ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਆਨ', 'ਨਨਕਾਣੇ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ', 'ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਦਾਸਤਾਨ' ਆਦਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਰਫ਼ ਦੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤਿ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਫ਼ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੋਧੀ ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਰਫ਼ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਉਹ ਸੱਚੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਸ਼-ਭਗਤ ਤੇ ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਕਵੀ ਸੀ।

ਹਸ਼ਰ ਤੀਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੈਣੀਆਂ ਨੇ,
ਤੇਰੇ ਡਾਇਰ ਉਡਵਾਇਰ ਨੇ ਵੈਰ ਕੀਤੇ।
ਫੁੰਨ ਸੁੱਟਿਆ ਬੱਚਿਆਂ, ਬੁੱਢਿਆਂ ਨੂੰ,
ਦਿਲ ਬੋਹਲ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਡੈਰ ਕੀਤੇ।
ਏਸ ਜੁਲਮ ਬੇਹੱਦ ਤੇ ਕਹਿਣ ਜ਼ਾਲਮ,
ਖ਼ਬਰਦਾਰ! ਨਾ ਕਦੀ ਫਰਯਾਦ ਹੋਵੇ।
ਕਰੋ ਹਿੰਦੀਓਂ ਹਲ ਕੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਐਸਾ,
ਸਾਡੀ ਮਾਦਰਿ-ਵਤਨ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ :- 'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਸਟੇਜੀ ਰੰਗ ਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਛੰਦ ਵਰਤੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ: ਕਬਿੱਤ, ਕੌਰੜਾ, ਦਵੱਈਆ, ਦੋਹਿਰਾ, ਡਿਉਢ ਅਤੇ ਬੈਂਤ। ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਈ ਕਾਵਿ-ਭੇਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: ਗਜ਼ਲ, ਰੁਬਾਈ, ਵਾਰ ਤੇ ਗੀਤ ਆਦਿ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਖੂਬੀਆਂ ਨਾਲ਼ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਤੇ ਬੋਲੀ ਮੁਹਾਵਰੇਦਾਰ :

ਕਾਲੀ ਜੁਲਫ਼ ਨਾ ਰਾਤ ਦੀ ਮੁੱਕਦੀ ਸੀ,
ਬੈਠਾ ਸੱਪ ਵਾਂਗੂੰ ਵਿੱਸ ਘੋਲਦਾ ਸਾਂ।

'ਸ਼ਰਫ਼' ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਵੀਨਤਾ ਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸੁਮੇਲ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਗ-ਪਗ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਵੀਨ ਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣ-ਢੰਗ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਹੈ।

5. ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ

(1905-1978 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 30 ਸਤੰਬਰ, 1905 ਈ: ਨੂੰ ਮਰਦਾਨ, ਸੂਬਾ ਸਰਹੱਦ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ) ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਭਾਗਵੰਤੀ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਡਾ. ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਧਮਿਆਲ ਸੀ। ਧਮਿਆਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੀ ਵਿੱਦਿਆ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਦਸਵੀਂ (1922 ਈ:) ਕੀਤੀ। 1923 ਈ: ਵਿੱਚ ਓਰੀਐਂਟਲ ਕਾਲਜ, ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਮੁਨਸ਼ੀ ਫ਼ਾਜ਼ਿਲ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਾਨੇਵਾਲ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਲੱਗ ਗਿਆ। 1933 ਈ: ਵਿੱਚ ਓਰੀਐਂਟਲ ਕਾਲਜ, ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੀ ਐੱਮ.ਏ. ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਕੀਤੀ। 1933-39 ਈ: ਵਿੱਚ ਉਹ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਲੈਕਚਰਾਰ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ 1939 ਤੋਂ 46 ਈ: ਤੱਕ ਸਿੱਖ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਲਜ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਅਧਿਆਪਨ ਕੀਤਾ। ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1967-1971 ਈ: ਤੱਕ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਐੱਮ.ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ) ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। 1971 ਤੋਂ 1978 ਈ: ਤੱਕ ਖੇਤੀ-ਬਾੜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋ. ਐਮੇਰਿਟਸ ਦੀ ਪਦਵੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਅਧਿਆਪਨ-ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ 'ਹਿੰਦ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ' ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੈੱਸ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ-ਸੰਸਥਾ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 3 ਮਈ, 1978 ਈ: ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ।

ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਲੇਖ ਵੀ ਲਿਖੇ ਤੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਵੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਸਾਵੇ ਪੱਤਰ, ਕਸ਼ੁੰਡੜਾ, ਅਧਵਾਟੇ, ਕੱਚ ਸੱਚ, ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਜੰਦਰੇ, ਜੇਮੀਰ, ਬੂਹੇ, ਨਾਨਕਾਇਣ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਮਹਾਂਕਾਵਿ) ਤੇ ਏਸ਼ੀਆ ਦਾ ਚਾਨਣ (ਇਹ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਵਿਸ਼ਵ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕ ਐਡਵਿਨ ਆਰਨਲਡ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਦੀ ਲਾਈਟ ਆਫ਼ ਏਸ਼ੀਆ' ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ)।

ਪੁਸਤਕ 'ਵੱਡਾ ਵੇਲਾ' ਲਈ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ 1959 ਈ: ਦਾ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ। 1953-54 ਈ: ਵਿੱਚ ਮਹਿਕਮਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪੇਪਰਜ਼ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਰਮਣੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ। 1968 ਈ: ਵਿੱਚ 'ਜੈ ਮੀਰ' ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ 'ਸੋਵੀਅਤ ਲੈਂਡ ਨਹਿਰੂ ਅਮਨ ਪੁਰਸਕਾਰ' (ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ) ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਮਨ ਸੰਬੰਧੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ ਤੇ ਇਹ ਹਿੰਦ-ਰੂਸ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੋਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-ਜੈ (ਹਿੰਦੀ), ਮੀਰ (ਰੂਸੀ)-ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਮਨ। 1972 ਈ: ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਨਾਨਕਾਇਣ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ।

ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਰੰਭਿਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਰੀ-ਮਰਦ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਆਪ ਆਪਣੇ ਕਵੀ ਬਣਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਤਨੀ ਬਸੰਤ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। 'ਸਾਵੇ ਪੱਤਰ' ਵਿਚਲੀ ਕਵਿਤਾ 'ਬਸੰਤ' ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਸੰਤ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਹੀ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ:

ਮੋਹਨ ਕਿੰਝ ਬਣਦਾ ਤੂੰ ਸ਼ਾਇਰ

ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨਾ ਮਰਦੀ।

ਪਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਤੇ ਰਵਾਇਤੀ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਲੋਕ-ਪਿਆਰ ਤੱਕ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਪਿਆਰ ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗ਼ਮਾਂ-ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸਮੂਹਿਕ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਬੋਧ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ। 1935-36 ਈ: ਵਿੱਚ ਚੱਲੀ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਸਾਹਿਤਕ ਲਹਿਰ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਮਨ ਲਹਿਰ ਨੇ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਮਾਜਿਕ ਨਾਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਇਸ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਵਰਗ-ਸੰਘਰਸ਼ ਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਧੀਆ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ

ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਘੋਲ ਯਾਰੋ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਜੋਕਾਂ ਦਾ

ਹੋਵਣਾ ਨਿਬੇੜਾ ਅੱਜ ਮਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਢੋਕਾਂ ਦਾ

ਜਾਗ ਕਿਰਤੀਆ ਜਾਗ ਕਿਸਾਨਾ, ਸਿਰ ਤੋਂ ਆਲਸ ਛੱਡ ਓ ਯਾਰ।

ਦਾਤੀਆਂ, ਕਲਮਾਂ ਅਤੇ ਹਥੌੜੇ, 'ਕੱਠੇ ਕਰ ਲਉ ਸੰਦ ਓ ਯਾਰ।

ਤਗੜੀ ਇੱਕ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂਲ ਬਣਾਓ, ਯੁੱਧ ਕਰੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਓ ਯਾਰ।

ਇਹ ਚਾਹੁਣ ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਰਚਣਾ ਹੁਣ,

ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪਲਚਣਾ ਹੁਣ,

ਚੜ੍ਹ ਸੁਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨੱਚਣਾ ਹੁਣ,

ਮੇਰੇ ਮਰਨੋਂ ਨਾ ਘਬਰਾਉਣ ਗੀਤ।

ਇਸ ਮਾਨਵ-ਪੱਖੀ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਾਨਵ-ਵਿਰੋਧੀ ਜੰਗਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਤੇ ਅਮਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਝਟ ਅਮਨ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਜੁੜੋ
ਨਹੀਂ ਬਚਣਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ
ਕਦ ਦਰ ਦੋਸ਼ਣ ਦੇ ਖੋਹਲ ਦੇਣ
ਜੰਗਬਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ।

ਇਉਂ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਅਤਿ ਉੱਤਮ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਤੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਰੂਪਕ-ਪੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਕਵਿਤਾ ਹੈ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਉਸਤਾਦ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਤੇ ਨਵੀਨ ਦੋਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਪੂਰੀ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਰੰਭਿਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ ਦੀਆਂ ਵਧੀਆ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ : ਰੱਬ, ਬਸੰਤ, ਨੂਰ ਜਹਾਂ, ਅਨਾਰਕਲੀ ਆਦਿ। ਇਹਨਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੱਸਾ-ਕਾਵਿ ਦਾ ਲੋਕ-ਪਿਆਰਾ ਛੰਦ, ਬੈਂਤ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਨਵੀਨ ਢੰਗ ਦੀ ਬੜੀ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਗੀਤ, ਗਜ਼ਲ, ਰੁਬਾਈ, ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਤੇ ਕਥਾ-ਕਾਵਿ ਵਰਗੇ ਕਾਵਿ-ਭੇਦ ਅਪਣਾਏ। ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਬਿੰਬ ਤੇ ਅਲੰਕਾਰ ਬੜੇ ਸਜੀਵ ਹਨ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬੋਲੀ ਦਾ ਮਾਹਰ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਲਾਕਾਈ ਭਾਸ਼ਾ ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਲਿਖੇ ਹਨ ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਿਆਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਸ ਤੋੜੀ ਵਿੱਚ ਚਾੜ੍ਹੇ ਹੋਸਨ
ਕਿਸੇ ਸਵਾਣੀ ਜੌਲੇ।

ਇੱਥੇ 'ਤੋੜੀ' ਸ਼ਬਦ ਮਲਵਈ ਦਾ ਤੇ ਜੌਲੇ (ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਵੱਟੀਆਂ ਜੌ-ਸੋਂਵੀਆਂ) ਪੋਠੋਹਾਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤਕਤਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

6. ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ (1915-1972 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਦਾ ਜਨਮ 1915 ਈ: ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਨੇਸ਼ਟਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਠਾਕਰ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਬਲਵੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸੋਂ ਹੀ ਉਰਦੂ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਰਸਮੀ ਵਿੱਦਿਆ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਕਾਲਜ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਬਲਵੰਤ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੰਘੀ ਤੇ ਜੀਵਨ-ਨਿਰਬਾਹ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿੱਕੇ-ਮੋਟੇ ਧੰਦੇ ਕਰਨੇ ਪਏ। 1972 ਈ: ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਨੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ 'ਸ਼ੇਰੇ-ਹਿੰਦ' ਸ਼ਹੀਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਵਾਰਤਕ ਲਿਖੀ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਮਹਾਂ ਨਾਚ, ਅਮਰ ਗੀਤ, ਜੁਆਲਾ ਮੁਖੀ, ਬੰਦਰਗਾਹ ਅਤੇ ਸੁਗੰਧ ਸਮੀਰ।

ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਤੇ ਬੌਧਿਕ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਗਰਗਾਮੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਹਿਰਦਤਾ ਨਾਲ ਅਪਣਾਇਆ ਤੇ ਮੱਧ-ਕਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਰਥਾਤ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਚੇਤਨ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਵਾ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਹਿਤ, ਧਰਮ, ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਮਿਥਿਹਾਸ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਸੀ ਤੇ ਜੀਵਨ, ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਤਿ ਉਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਸੀ। ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਕਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਚੇਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵੰਨ-ਸਵੰਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁਢਲੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। 'ਸਾਗਰ ਕਿ ਪਿਆਲੀ', 'ਕੌਣ ਆਇਆ', 'ਮਜ਼ਬੂਰੀ', 'ਤੇਰਾ ਇੱਕ ਦਿਲ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋ' ਆਦਿ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ, ਅਮਨ, ਜੰਗ, ਕਲਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਇੱਕ ਲੋਕ-ਪੱਖੀ ਤੇ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਹ ਪ੍ਰਜੀਪਤੀਆਂ ਦੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਟਾ ਦੇ ਨਵੀਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ,
ਤੇ ਤਹਿ-ਤੇਗ਼ ਕਰਦੇ ਇਹ ਸਰਮਾਇਆਦਾਰੀ,
ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ ਫੁਕਾਅਤ ਕਰ ਦੇ,
ਤੂੰ ਅਰਬਾਂ ਦੀ ਬਿਜਲੀ ਹਥੇੜੇ 'ਚ ਡਰ ਦੇ।

ਬਾਵਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜੀਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਨਿੱਜੀ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਸਰਦਾਰੀ ਦਾ ਸਮਾਜ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ, ਰੱਬ, ਸੂਰਗ ਆਦਿ ਦੇ ਲਾਹੇ ਲਾ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਧਰਮ ਦਾ ਕੱਟੜ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ :

ਇਹ ਈਸ਼ਵਰ ਪਖੰਡ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਪਖੰਡ
ਹੈ ਆਦਮੀ ਦਾ ਅਸਲ 'ਚ ਦਾਰੂ ਹੀ ਆਦਮੀ।

ਬਾਵਾ ਅਮਨ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ ਹਾਮੀ ਹੈ ਪਰ ਦੋਸਾਂ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਲੀਡਰਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਹਵਾਸ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲੜੇ ਜਾਂਦੇ ਯੁੱਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਯੁੱਧ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦੁੱਭਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ :

ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਹੈ ਜਦ ਤੱਕ ਜਹਾਨ 'ਤੇ
ਹਰਦਮ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨੇ ਖ਼ਲਕਤ ਦੀ ਜਾਨ 'ਤੇ।

ਦੇਸ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬਾਵਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਾਂਝ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ-ਜਿਹੀ ਹੈ :

ਅਸੀਂ-ਤੁਸੀਂ ਹਾਂ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ

ਸਾਡੇ ਖੇਤ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਾਵੇਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਲਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ਾ ਇਕਸੁਰ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਉੱਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਰਦੂ-ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਜਨ-ਸਧਾਰਨ ਤੋਂ ਉੱਚੇਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਮਿਥਿਹਾਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਸ ਦੀ ਰੋਚਕਤਾ ਵੀ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਬਿੰਬ-ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਅਲੰਕਾਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਲਿਕਤਾ ਤੇ ਪਕੇਰੀ ਕਲਾ-ਸੂਝ ਦੇ ਸੂਚਕ ਹਨ। ਪੰਨਵਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਤੜਪ ਨੂੰ ਬਾਵੇਂ ਨੇ 'ਰੋਜ਼ ਉਸ ਦਾ ਹਾਰ' ਤੇ 'ਰਾਤ ਰਾਣੀ ਦੀ ਸੁਗੰਧ' ਨਾਮੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਮੌਲਿਕ ਤੇ ਜੀਵਨ-ਬਿੰਬਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ:

ਰੋਜ਼ ਉਸ ਦਾ ਹਾਰ ਟੁੱਟ ਜਾਇਆ ਕਰੇ,
ਮੁਸਕਰਾਂਦੀ ਆ ਕੇ ਬਣਵਾਇਆ ਕਰੇ।
ਮੇਰੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਕਿ ਟੁੱਟਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ?
ਪਾ ਕੇ ਵਲ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਾਇਆ ਕਰੇ।
ਜਾਂ

ਰਾਤ ਰਾਣੀ ਦੀ ਸੁਗੰਧ
ਆ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਏ, ਚਾਹੇ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦਰ ਬੰਦ।

ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਨੇ ਗੀਤ, ਗਜ਼ਲ ਤੇ ਲੈਅਮਈ ਆਧੁਨਿਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਸਰਬੋਤਮ ਤੱਤ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

7. ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ (1919-2005 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਜਨਮ 31 ਅਗਸਤ, 1919 ਈ: ਨੂੰ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ ਵਿਖੇ ਸ. ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ 'ਹਿਤਕਾਰੀ' ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਦਸ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ 'ਹਿਤਕਾਰੀ' ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਰੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ 15-16 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਦਸਵੀਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਨਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੌਰ ਸੀ। ਸ੍ਰ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਉਪਨਾਮ ਵਜੋਂ ਜੋੜ ਲਿਆ। ਜੁਲਾਈ, 1948 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੇ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਅਨਾਊਂਸਰ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਜ-ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਸਿਕ ਪੱਤਰ 'ਨਾਗਮਣੀ' ਕੱਢਦੀ ਰਹੀ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਲਹਿਰਾਂ, ਜੀਉਂਦਾ ਜੀਵਨ, ਤਰੇਲ ਧੌਤੇ ਫੁੱਲ, ਓ ਗੀਤਾਂ ਵਾਲਿਆ, ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੰਝ ਦੀ ਲਾਲੀ, ਲੋਕ ਪੀੜ, ਪੱਥਰ ਗੀਟੇ, ਲੰਮੀਆਂ ਵਾਟਾਂ, ਮੈਂ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਹਾਂ ਹਿੰਦ ਦੀ, ਸਰਘੀ ਵੇਲਾ, ਸੁਨੇਹੜੇ, ਅਸ਼ੋਕਾ ਚੇਤੀ, ਕਸਤੂਰੀ, ਨਾਗਮਣੀ, ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ, ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ।

ਕਵਿਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੇ ਨਾਵਲ, ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਵਾਰਤਕ ਵੀ ਲਿਖੀ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਕਵਿਤਰੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਸੁਨੇਹੜੇ' ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਸਾਲ 1956 ਈ: ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ। 1982 ਈ: ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੂੰ 'ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਕੈਨਵਸ' ਉੱਤੇ ਗਿਆਨਪੀਠ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲਿਆ। ਗਿਆਨਪੀਠ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਲੇਖਕਾ ਹੈ। 2000 ਈ: ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਅਕਾਦਮੀ, ਦਿੱਲੀ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ 'ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ' ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 2004 ਈ: ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 'ਪਦਮ ਵਿਭੂਸ਼ਨ' ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵੀ ਮੌਰਨ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗ ਰੁਮਾਂਟਿਕ-ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪਿਆਰ, ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ, ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਰਗ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਤੇ ਅਮਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਅਰੰਭਿਕ ਕਵਿਤਾ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭਾਵਕ ਜਿਹੀ ਕਵਿਤਾ ਸੀ ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋੜ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਦਸ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਕਵਿਤਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਪਿਆਰ ਤੇ ਔਰਤ-ਮਰਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਬੜੀਆਂ ਭਾਵਪੂਰਤ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ। ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾ, ਵਹਿਮ ਤੇ ਪਖੰਡ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਲੁੱਟ-ਖਸ਼ੂਟ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ :

ਵੇ ਮੈਂ ਕੀ ਆਖਾਂ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਵਰਜਿਤ ਨਵੀਂ ਵਿਚਾਰ।

ਜਿੱਥੇ ਵਹਿਮ ਪੜ੍ਹਾਂਦੇ ਇਲਮ ਨੂੰ, ਰੱਬ ਵੇਚਨ ਠੇਕੇਦਾਰ।

ਜਿੱਥੇ ਮਿਹਨਤ ਸੌਂਦੀ ਭੁੱਖਿਆਂ ਤੇ ਵਿਹਲ ਸੋਨੇ ਵਿਚਕਾਰ।

ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਉਹ ਚੇਤਨ ਸੀ। ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ 'ਐਨ-ਦਾਤਾ' ਵਰਗੀ

ਵਿਅੰਗ-ਭਰਪੂਰ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ :

ਅੰਨ ਦਾਤਾ !

ਮੇਰੀ ਜੀਰ 'ਤੇ — ਤੇਰਾ ਲੂਣ ਏ

ਤੇਰਾ ਨਾਂ-ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਦਿਆਂ ਹੋਰਾਂ 'ਤੇ,

ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲਾਂ

ਮੇਰੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲ ਪੈਂਦੇ ਤੇਰਾ ਅੰਨ।

1947 ਈ: ਦੀ ਵੰਡ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੇ ਭਿਆਨਕ ਦੁਖਾਂਤ ਬਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੇ ਉੱਤਮ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। 'ਮੈਂ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਹਾਂ ਹਿੰਦ ਦੀ', 'ਕਣਕਾਂ ਦਾ ਗੀਤ', 'ਅੱਜ ਆਖਾਂ ਵਾਰਿਸ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ' ਵਰਗੀਆਂ ਦਰਦਨਾਕ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿ. ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਨੇ 'ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਅਵਾਜ਼' ਕਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਮਨ ਲਈ ਲਿਖਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਤੇ 'ਸੁਨੇਹੜੇ' ਨਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਾਥੀ ਕਲਾਕਾਰਾਂ, ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਅਮਨ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਰਲਾ ਕੀਤਾ :

ਨਵੀਂ ਰੁੱਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ

ਏਸ ਕਾਨੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਵੇ।

ਬੂਰ ਪਵੇ ਜੁ ਜ਼ਿੰਮੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ

ਟਾਹਣੀ ਅਮਨ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਆਹਲਣਾ ਵੇ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਰੂਪਕ ਪੱਖੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵੰਨ-ਸਵੰਨੀ ਤੇ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਛੰਦਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ੀਲ ਕਵਿਤਾ ਤੱਕ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ, ਤੁਕਾਤਬੱਧ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤ ਵੀ ਲਿਖੇ। ਉਸ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗੀਤਿਕ ਲੈਅ, ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਸੁਹਜ ਤੇ ਨਵੀਨ ਬਿੰਬ-ਵਿਧਾਨ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਕਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਾਹਿਤਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਉੱਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦੇ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਦੀ ਛਾਪ ਹੈ।

ਚਿੱਟੀਆਂ ਚਾਂਦੀ ਚੰਬੇ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਤੇ ਹਰਿਆ ਬੂਟਾ ਮੇਰੇ ਅੰਡਣਾ,

ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਵੰਞਣਾ, ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਵੰਞਣਾ ਹੋ,

ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜਾਣੀ ਹੋ, ਚੰਨਾ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜਾਣਾ ਹੋ।

8. ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ

(1920-2002 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 18 ਅਗਸਤ, 1920 ਈ: ਨੂੰ ਲਮਡਿੰਗ (ਆਸਾਮ) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸ: ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਕਰਮ ਕੌਰ ਸੀ। ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਤਾ ਤੇ ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਬਚਪਨ ਤੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਕਾਫ਼ੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਘੇ।

ਉਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐੱਮ.ਏ. (ਹਿੰਦੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ) ਪੀ-ਐਚ.ਡੀ. (ਹਿੰਦੀ ਹੈ)। ਐੱਮ.ਏ. ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਹਿੰਦੀ ਦਾ ਲੈਕਚਰਾਰ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਇਆ। 1968 ਈ: ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਤੇ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਇਆ। 1985 ਈ: ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਮੇਰਿਟਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 21 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਈ: ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।

ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਆਲੋਚਕ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸਾਹਿਤਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਤੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ—ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਪੁਰਸਕਾਰ (1969 ਈ:), ਸੋਵੀਅਤ ਲੈਂਡ ਨਹਿਰੂ ਅਮਨ ਪੁਰਸਕਾਰ (1980 ਈ:), ਕਬੀਰ ਸਨਮਾਨ (ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ) ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ (1993 ਈ:)। ਸਰਸਵਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲੇਖਕ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ 'ਨਾ ਧੁੱਪੇ ਨਾ ਛਾਂਵੇ' ਲਈ ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ 'ਰੁੱਖ ਤੇ ਰਿਸ਼ੀ' ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਮਿਲਿਆ।

ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਬਹੁਪੱਖੀ ਲੇਖਕ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਵਿਤਾ, ਵਾਰਤਕ ਸਮੀਖਿਆ ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਲਾਸਾਂ, ਤਾਰ-ਤੁਪਕਾ, ਅਧਰੋਣੀ, ਨਾ ਧੁੱਪੇ ਨਾ ਛਾਂਵੇ, ਸੜਕ ਦੇ ਸੜੇ ਉੱਤੇ, ਮੈਂ ਜੋ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਲਫ਼ ਦੁਪਹਿਰ, ਟੁੱਕੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਵਾਲੇ, ਮੱਥਾ ਦੀਵੇ ਵਾਲਾ, ਅਲਵਿਦਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਵਾਂ ਧੀਆਂ ਤੇ ਨਿੱਕ-ਸੁੱਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ 'ਮੇਰੀ ਕਾਵਿ-ਯਾਤਰਾ' ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਵੀ ਛਪ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਦੋ ਕਾਵਿ-ਪੁਸਤਕਾਂ (ਚੌਥੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਤੇ ਰੁੱਖ ਤੇ ਰਿਸ਼ੀ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ।

ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਯੁੱਗ-ਬੋਧ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਯੁੱਗ ਦੀ ਨਵੀਨ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਪੁਸਤਕ 'ਲਾਸਾਂ' ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਵੀਂ ਚੇਤਨਾ ਵਾਲੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਵੀ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਲ ਨੂੰ 'ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਾਲ' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :

ਨਾ ਅਰਬ ਤਾਰਾ, ਨਾ ਫ਼ਰਸ਼ ਦੀਵਾ

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚਮਕਣ ਦਾ ਕਾਲ ਆਇਆ।

ਉਸ ਦੀ ਲੰਮੀ ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾ 'ਤਾਰ-ਤੁਪਕਾ' ਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਮਾਰੂ ਕਾਢਾਂ ਬਾਰੇ

ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈਡਰੋਜਨ ਬੰਬ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਾਇੰਸਦਾਨ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹਾਲਤ ਤੇ ਇਸ ਮਾਰੂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉੱਪਰ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਦੁਰਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੋਖੀ ਕਾਵਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਚਮਕਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਖੁਲਸ ਜਾਣਗੇ ਸਾਰੇ,
ਜਿਉਂ ਮਹਾਂ ਲਾਟ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੁੱਕ ਪੀਲੇ ਪੱਤੇ।
ਇਹ ਮਹਾਂ ਅਗਨ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਛਾਈਂ ਮਾਈਂ,
ਹੋਵੇਗੀ ਜੀਕਣ ਤੱਤੇ ਤਵੇ 'ਤੇ ਪਾਣੀ।

ਮਾਰੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਕਾਢ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਬਾਰੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕੋ- ਇੱਕ ਰਚਨਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ੀਲ ਲਹਿਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ੀਲ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ 'ਨਾ ਧੁੱਪ ਨਾ ਛਾਂਵੇ' ਤੇ 'ਸੜਕ ਦੇ ਸਫੇ ਉੱਤੇ' ਇਸੇ ਭੁਕਾਅ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੋਕੇ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬੈਂਟੋਪਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ-ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੂੜਾ-ਕਰਕਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ।

ਮੇਰੀ ਘਰਵਾਲੀ ਘਰ ਦਾ ਕੂੜਾ ਹੂਝ
ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ
ਮੇਰੀ ਘਰਵਾਲੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਵੇਖ ਲਵੇ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਰੂਪਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ 'ਸੁਹਜਵਾਦੀ ਕਵੀ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਬਿੰਬ-ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਸੁਹਜ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਉਰਦੂ ਕਵਿਤਾ ਵਰਗੀ ਨਜ਼ਾਕਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਲੋਕ-ਕਾਵਿ ਵਰਗੀ ਸਾਦਗੀ ਹੈ। ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਭਾਵਪੂਰਤ ਗਜ਼ਲ ਵੀ ਤੇ ਸੁਹਜੀਲੇ ਗੀਤ ਵੀ। ਉਸ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਵਰਗੀ ਮਿਠਾਸ ਤੇ ਰਵਾਨੀ ਹੈ। 'ਅਧਰੈਣੀ' ਪੁਸਤਕ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰੇ ਗੀਤ ਆਪਣੀ ਸੰਗੀਤਾਤਮਿਕਤਾ ਤੇ ਕਾਵਿ-ਸੁਹਜ ਪੱਖੋਂ ਸਲਾਹੁਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ :

ਵੇ ਮੈਂ ਭਰੀ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਪੌਣ
ਸਜਨ ਤੇਰੇ ਬੂਹੇ।
ਤੇ ਤੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਤੱਕ ਲੈ ਕੌਣ
ਸਜਨ ਤੇਰੇ ਬੂਹੇ।

9. ਗੁਰਚਰਨ ਰਾਮਪੁਰੀ

(1929 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਗੁਰਚਰਨ ਰਾਮਪੁਰੀ ਦਾ ਜਨਮ 23 ਜਨਵਰੀ, 1929 ਈ: ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਰਾਮਪੁਰ (ਦੇਰਾਹਾ ਨੇੜੇ), ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸ: ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਕਨੇਡਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਕਣਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੋ, ਕੋਲ ਕਰਾਰ, ਕਿਰਨਾਂ ਦਾ ਆਲ੍ਹਣਾ, ਅੰਨ੍ਹੀ ਗਲੀ, ਕਤਲਗਾਹ, ਅਗਨਾਰ, ਕੰਚਨੀ ਆਦਿ।

ਗੁਰਚਰਨ ਰਾਮਪੁਰੀ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ਾਇਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਰਤੀ-ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪ੍ਰਜੀਵਾਦੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੇਕਾਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ-ਅਮਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਵਰਗ-ਸੰਘਰਸ਼ ਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ ਪੱਖ ਵੀ ਪੂਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੇ ਧਰਮ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਬੰਦਾ ਸਿਰਜੇ ਧਰਮ, ਸਿਆਸਤ, ਰੱਬ ਫਲਸਫ਼ਾ

ਪਰ ਇਹ ਘੋੜੇ ਅੱਜ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉੱਤੇ ਕਾਠੀ ਪਾਈ

ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਬਕ ਮਾਰ ਰਹੇ ਨੇ।

ਰਾਮਪੁਰੀ ਨੇ ਪਰਵਾਸੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਵਧੀਆ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਸਾਂ-ਕੌਮਾਂ ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਂਝ ਬਾਰੇ ਵੀ :

ਚੰਨ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਵਿੱਥ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਲੰਘ ਬੈਠਾ ਮਨੁੱਖ

ਲੀਕ ਦੋਸਾਂ ਦੀ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਟੱਪਿਆ।

10. ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ

(1929 - 1993 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਤੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਕਾਲ 1929 ਈ:-1993 ਈ: ਤੱਕ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਆਬੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਹੁਕੜਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦਾ ਜੰਮ-ਪਲ ਸੀ ਪਰ ਲਗ-ਪਗ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦਿੱਲੀ ਰਿਹਾ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਸਿੰਮਦੇ ਪੱਥਰ, ਮੇਘਲੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ, ਸੂਰਜ ਦਾ ਲੈਟਰ ਬਕਸ, ਨਾਥ ਬਾਣੀ, ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ। 'ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ' ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਮਾਨਵਵਾਦੀ, ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਤੇ ਬੌਧਿਕ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਆਰਥਿਕਤਾ, ਪਿਆਰ ਤੇ

ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਨ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀ-ਘੋਲ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਮੀਰੀ ਗੁਣ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਰਸਿਕਤਾ, ਬਿੰਬਾਤਮਿਕ ਸੁਹਜ ਤੇ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਿੰਬ ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਵੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨਵੇਂਕਲੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ
ਕੁੱਲ ਏਨਾ ਚਿਰ ਮਿਲਿਆ
ਜੇਠ-ਹਾਡ ਦੀ ਰੁੱਤੇ
ਜਿਉਂ ਬਲ ਭੁੱਜਦੇ ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ
ਇੱਕ ਕਿਣਕੇ ਦੇ ਉੱਤੇ
ਅੱਕ-ਕੁੱਕੜੀ ਦਾ ਫੰਬਾ ਉੱਡਦਾ
ਪਲ-ਛਿਣ ਛਾਂ ਕਰ ਜਾਵੇ।

ਜਾਂ
ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ
ਝਿੰਮਣੀ ਇੰਝ ਅਡੋਲ।
ਜਿਉਂ ਕੋਈ ਟਾਹਣੀ ਤੁਪਕਿਆਂ-ਲੱਦੀ
ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਏ ਝੋਲ।

11. ਸ. ਸ. ਮੀਸ਼ਾ

(1934-1986 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਮੀਸ਼ਾ ਉਰਫ਼ ਸ.ਸ. ਮੀਸ਼ਾ ਦਾ ਜਨਮ 1934 ਈ: ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ ਭੇਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਸ. ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐੱਮ. ਏ. (ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ) ਸੀ। ਮੀਸ਼ਾ ਕੁਝ ਵਰ੍ਹੇ ਕਾਲਜ-ਅਧਿਆਪਕ ਰਿਹਾ ਤੇ ਫਿਰ ਜਲੰਧਰ ਰੇਡੀਓ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। 1986 ਈ: ਵਿੱਚ ਜਲੰਧਰ ਨੇੜੇ ਵੇਈ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ-ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਚੁਰਸਤਾ, ਦਸਤਕ, ਕੱਚ ਦੇ ਵਸਤਰ। 'ਕੱਚ ਦੇ ਵਸਤਰ' ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਮੀਸ਼ਾ ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਦਾ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਅਜੋਕੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੇ ਬੌਧਿਕ ਗੁੰਝਲਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕਾਵਿ-ਸ਼ੁਕਾਅ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੇਕ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਿਕ ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਮੱਧ-ਵਰਗ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੀਸ਼ਾ ਬੜਾ ਮਾਹਰ ਹੈ। 'ਚੀਕ ਬੁਲਬੁਲੀ', 'ਖੁੱਡ ਇਛਾਵਾਂ',

‘ਲੀਕ’ ਆਦਿ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਬੜੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਨਿੱਕੀਆਂ, ਨਿਗੂਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਦੋੜ-ਭੱਜ ਹੀ ਇਸ ਵਰਗ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੇ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ :

ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਨੂੰ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣੇਂ
ਬਿਜਲੀ, ਪਾਣੀ, ਦੁੱਧ, ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਖੰਡ, ਸਬਜ਼ੀ ਤੇ ਆਟਾ
ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਘਾਟਾ
ਘਰ ਤੋਂ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਦਫ਼ਤਰੋਂ ਘਰ ਨੂੰ
ਰੋਜ਼ ਸੁਵਖਤੇ ਖੋਸ਼ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। (ਸੁੱਭ ਇਛਾਵਾਂ)

ਅਜੋਕਾ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜੀਵਨ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਤੇ ਬੇਮੁਹਾਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਹਮਦਰਦੀ ਤੋਂ ਵੀ ਕੋਰਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਹਨੇਰੀ, ਠੰਢੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਚੁਰਸਤੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ :

ਭੇਤ ਨਾ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਾ
ਅਹਿਸਾਸ
ਠੰਢਾ ਹੋ ਰਿਹਾ
ਸੁੰਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਚੇਤਨਾ
ਚੋਹੀਂ ਪਾਸੀਂ ਰਾਤ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸੀਤ ਹੈ।

.....
ਸੱਚ ਤੇ ਪਰਦਾ ਸਿਆਹ
ਤੇ ਸੂਝ ਦੀ ਹੋਈ ਬੇਵਾਹ।

ਪਰ ਮੀਸ਼ੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵਖਰੇਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬੜੀਆਂ ਭਾਵਪੂਰਤ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ :

ਇਹ ਧਰਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੱਟ ਸਜਾ ਕੇ
ਕੀ ਵੱਟਿਆ ਹੈ ?
ਵਿਤਕਰਿਆਂ ਦੇ ਵਣਜੋਂ ਕੀ ਖੱਟਿਆ ਹੈ ?

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਮੀਸ਼ਾ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸਾਦੀ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਟਾਖਸ਼ ਦੀ ਸੁਰ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਮ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ। ਸ਼ੈਲੀ ਕਥਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤੀਆਂ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਜਾਂ ਬਿੰਬਾਤਮਿਕ ਗੁੰਝਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸਗੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

12. ਡਾ: ਜਗਤਾਰ (1935-2010 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਡਾ. ਜਗਤਾਰ ਦਾ ਜਨਮ 23 ਮਾਰਚ, 1935 ਈ: ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਰਾਜਗੋਮਾਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐੱਮ. ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ, ਉਰਦੂ ਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ) ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਪਕੀ ਤੇ ਫਿਰ ਕਾਲਜ-ਅਧਿਆਪਕੀ ਕੀਤੀ। 30 ਮਾਰਚ, 2010 ਨੂੰ ਆਪ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਦੁੱਧ ਪੱਥਰੀ, ਲਹੂ ਦੇ ਨਕਸ਼, ਅਧੂਰਾ ਆਦਮੀ, ਛਾਂਗਿਆ ਰੁੱਖ, ਤਲਖੀਆਂ-ਰੰਗੀਨੀਆਂ, ਰੁੱਤਾਂ ਰਾਂਗਲੀਆਂ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਜੰਗਲ, ਜਜ਼ੀਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਸਮੁੰਦਰ, ਚਨੁਕਰੀ ਸ਼ਾਮ, 'ਜੁਗਨੂੰ, ਦੀਵਾ ਤੇ ਦਰਿਆ'। 'ਜੁਗਨੂੰ, ਦੀਵਾ ਤੇ ਦਰਿਆ' ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਿਆ।

ਜਗਤਾਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਕਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਕਾਲੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਨਵ-ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਜੀਵਾਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਬਾਹਰਲੀ ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਚਮਕ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਸੀ। ਪੈਸੇ, ਗਹਿਣਿਆਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਓਪਰਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਸੁਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਤੇ ਜਬਰ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੈਵੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ:

ਸੜ ਰਹੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਲਈ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ
ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ।
ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੰਡੀ ਨੇ ਆਉਣਾ
ਦਾਨਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਸਹਾਈ।

.....
ਸਾਰਿਆਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬੱਸ ਕਲਿਆਣ
ਹੁਣ ਸੰਗਰਾਮ ਹੈ।

ਜਗਤਾਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੇਤੰਨ ਕਵੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉੱਪਰ ਉਸ ਨੇ ਭਾਵਪੂਰਤ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ:

ਹੁਣ ਚਿੜੀ ਚੂਕੇ, ਨਾ ਹੁਣ ਪਾਧੀ ਤੁਰੇ ਮੂੰਹ ਝਾਖਰੇ
ਹੀਰ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ ਖਾ ਗਈ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਜਗਤਾਰ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਗ਼ਜ਼ਲ ਦੋਹਾਂ ਕਾਵਿ-ਰੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਰੂਪ ਪੱਖੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਰਤਾਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਉਸ ਦੀ ਨਵੀਂ ਪੁਸਤਕ 'ਜੁਗਨੂੰ, ਦੀਵਾ ਤੇ ਦਰਿਆ' ਵਿਚਲੀਆਂ ਗਜ਼ਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬਿੰਬ-
ਵਿਧਾਨ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾਈ ਸੁੰਦਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹਨ :

ਸੜੇ ਘਰ ਨਾਲ ਮੋਹ ਦਾ ਵੇਖ ਗਿਬਤਾ,

ਪਰਿੰਦਾ ਰਾਖ ਗਲ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਹੈ।

13. ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ

(1937-1973 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਜਨਮ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1937 ਈ: ਨੂੰ ਸਿਆਲਕੋਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ 'ਬੜਾ ਪਿੰਡ ਲੋਹਟੀਆਂ' ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਪਰ 1947 ਈ: ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਟਾਲਾ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ) ਆ ਵੱਸਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਕਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਸਨ। ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਪਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਛੱਡ ਕੇ ਬੈਜਨਾਥ ਵਿਖੇ ਓਵਰਸੀਅਰੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਪਰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾ ਲੱਗਿਆ ਤੇ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਫਿਰ 'ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ', ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਕਲਰਕ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮਿਰਤੂ 6 ਮਈ, 1973 ਈ: ਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਕਾਰਨ ਲੱਗੇ ਰੋਗਾਂ ਹੱਥੋਂ ਹੋਈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਪਰਾਗਾ, ਲਾਜਵੰਤੀ, ਲੂਣਾ, ਆਟੇ ਦੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ, ਦਰਦਮੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਆਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰੋ, ਸੋਗ, ਮੈਂ ਤੇ ਮੈਂ, ਆਰਤੀ, ਅਲਵਿਦਾ, ਆਦਿ। 'ਲੂਣਾ' ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ 1967 ਈ: ਦਾ ਭਾਰਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਵ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ 'ਬਿਰਹੋ' ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਅਕਤੀਵਾਦੀ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸੁਰ ਵਧੇਰੇ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: ਪੀੜਾਂ ਦਾ ਪਰਾਗਾ, ਦਰਦ ਮੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਆਹੀਂ, ਸੋਗ, ਅਲਵਿਦਾ ਆਦਿ। ਇਸ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਕਾਰਨ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੌਤ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੌਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਸਾਧਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਬਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਂ ਵਰਗੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ :

ਕਬਰਾਂ ਉਡੀਕਦੀਆਂ, ਜਿਉਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਂਵਾਂ।

ਇਸੇ ਲਈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਆਤਮਘਾਤੀ ਸੁਰ ਵੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ :

ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਜੋਬਨ ਰੁੱਤੇ ਮਰਨਾ,

ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਅਸਾਂ ਭਰੇ ਭਰਾਏ।

ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਵਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕਿਉਂਕਿ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤਿਕ ਜਗਤ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ 'ਜੀ ਚਾਹੇ ਪੰਛੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ'

ਵਰਗੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਦੀ 'ਪਸ਼ੂ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋਚਾ' (ਦੇਖ-ਦੇਖ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਲੋਚਾ ਮੈਂ ਪਸ਼ੂ ਬੀਣ ਨੂੰ) ਵਰਗੀ ਇੱਛਾ ਝਲਕਦੀ ਹੈ। ਰੁੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਲੱਗਦੇ ਹਨ:

ਕੁਝ ਰੁੱਖ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਲੱਗਦੇ,
ਕੁਝ ਲੱਗਦੇ ਨੇ ਮਾਂਵਾਂ।

ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਲੰਮੀ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਚਨਾ 'ਲੂਣਾ' ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਲੋਕ-ਕਥਾ 'ਪੂਰਨ ਭਗਤ' ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੇ ਸਮੁੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਲੂਣਾ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੂਣਾ ਮੱਧ-ਕਾਲੀ, ਜਾਗੀਰਦਾਰੀ ਯੁੱਗ ਦੀ ਉਹ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਨੇ ਧੱਕਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਾਣੀ, ਰਾਜੇ ਸਲਵਾਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪੂਰਨ ਵੱਲ ਝੁਕੀ। ਸ਼ਿਵ ਉਸ ਦੇ ਕਰਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ :

ਪਿਤਾ ਜੇ ਧੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੰਢਾਵੇ
ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ ਨਾ ਆਵੇ।
ਜੇ ਲੂਣਾ ਪੂਰਨ ਨੂੰ ਚਾਹਵੇ
ਚਰਿਤਰਹੀਣ ਕਹੇ ਕਿਉਂ, ਜੀਭ ਜਹਾਨ ਦੀ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਕਾਵਿ-ਕਲਾ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਸਰੋਦੀ-ਕਾਵਿ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਗੀਤ-ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਸੰਗੀਤਿਕ ਪੱਖ ਬੜਾ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਖੂਬੀਆਂ ਤੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿੰਬਾਵਲੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸ਼ਿਵ-ਕਾਵਿ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤਿਕ ਅੰਸ਼ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। 'ਲੂਣਾ' ਵਿੱਚ ਚੰਬੇ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ, ਸੰਗੀਤਿਕ ਤੇ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ :

ਇਹ ਕਵਨ ਸੁ ਦੇਸ ਸੁਹਾਵੜਾ
ਤੇ ਕਵਨ ਸੁ ਇਹ ਦਰਿਆ
ਜੋ ਰਾਤ ਨਿਮੋਘੀ ਚੰਨ ਦੀ, ਵਿੱਚ ਦੂਰੋਂ ਡਲੁਕ ਰਿਹਾ।
ਕਈ ਵਿੰਗ-ਵਲੇਵੇਂ ਮਾਰਦਾ, ਕੋਈ ਅੱਗ ਦਾ ਸੱਪ ਜਿਹਾ।
ਜੋ ਕੱਢ ਦੁਸਾਘੀ ਜੀਭ ਨੂੰ, ਵਾਦੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਕ ਰਿਹਾ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਆਟੇ ਦੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ' ਵਿਚਲੀ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ 'ਪਹਾੜੀ ਬਸਤੀ' ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ :

ਚਾਨਣੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਬਸਤੀ
ਕਸਮ ਤੇਰੀ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਬੜੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ

ਜਿਉਂ ਕਾਲਾ-ਹਾਰੀ ਦੀ ਹਬਸ਼ਣ ਨੇ
ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ਦੀ ਝੁੰਬ ਮਾਰੀ ਹੈ।

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਕਾਵਿ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਸਿਖਰ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਨੇ ਏਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ।

14. ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ (1939-1986 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤਾਰੀਖ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1939 ਈ. ਹੈ। ਉਹ ਬਰਨਾਲਾ ਨੇੜੇ ਰਾਏਸਰ ਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 'ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ' ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ 1961 ਈ. ਵਿੱਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਰਨਾਲਾ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਤੇ ਨਕਸਲਬਾੜੀ ਸਿਆਸਤ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 1986 ਈ. ਵਿੱਚ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਵੀ-ਦਰਬਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਿਆਂ ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਲਹੂ ਭਿੱਜੇ ਬੋਲ, ਸੈਨਤਾਂ, ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਿਹੜਾ, ਚੌਨੁਕਰੀਆਂ ਸੀਖਾਂ ਆਦਿ।

ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ ਇੱਕ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੇ ਦਲਿਤ ਵਰਗ ਦੀਆਂ ਮਾਇਕ ਔਕੜਾਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਕਰਕੇ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਲੋਕ-ਕਵੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਰੂਪ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਵਰਗੇ ਹਨ। ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਰਗ ਤੇ ਨਿਮਨ ਕਿਸਾਨੀ ਦੀ ਮੰਦਹਾਲੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਵਕਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਗਲ ਲੱਗ ਕੇ ਸੀਰੀ ਦੇ ਜੱਟ ਰੋਵੇ

ਬੋਹਲਾਂ, ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਰ ਵਗਿਆ।

ਲਿਆ ਤੰਗਲੀ ਨਸੀਬਾਂ ਨੂੰ ਫਰੋਲੀਏ

ਤੂੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁੱਤ ਜੋਗਿਆ।

ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਅਜੇ ਨ ਆਈ ਮੰਜ਼ਲ ਤੇਰੀ, ਅਜੇ ਵਡੇਰਾ ਪਾੜਾ ਏ।

ਹਿੰਮਤ ਕਰ ਅਲਬੇਲੇ ਰਾਹੀ, ਅਜੇ ਹਨੇਰਾ ਗਾੜਾ ਏ।

15. ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ (1942-1999 ਈ.)

ਜੀਵਨ :- ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ ਦੇ ਪਿੰਡ, ਕਾਨ੍ਹਕੇ ਵਿਖੇ 1942 ਈ. ਨੂੰ ਸ੍ਰ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਐਮ. ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ) ਹੈ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਕੂਲ ਸਿੱਖਿਆ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਿਹਾਂਤ 20 ਜਨਵਰੀ, 1999 ਈ. ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ :- ਅਲਵਿਦਾ ਖੁਸ਼ਆਮਦੀਦ, ਆਪਣੀ ਮਿੱਟੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿੰ, ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਪੱਕੀ ਮਿੱਟੀ।

ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ, ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਕਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਜਿਕ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੇਤਨ ਬੁਧੀਜੀਵੀ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਜੋਕੇ ਪੂੰਜੀਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਆਰਥਿਕ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਤੇ ਮਾਨਵੀ ਸੰਕਟਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁੱਤਿਆਂ, ਬਘਿਆੜਾਂ, ਸ਼ੇਰਾਂ ਤੇ ਕੀੜਿਆਂ-ਮਕੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਸਾਨ ਹਨ :

ਕੁੱਤੇ, ਬਘਿਆੜ ਤੇ ਸ਼ੇਰ।

ਕੁੱਤੇ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਬਘਿਆੜ ਪਾੜ ਖਾਂਦੇ ਹਨ

ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਨਿਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੀੜੇ-ਮਕੋੜੇ ਹਨ।

ਖੇਤੀ-ਬਾੜੀ ਦੇ ਮਸ਼ੀਨੀਕਰਨ ਤੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰੀ ਢਾਂਚੇ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਖੋਰਾ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 'ਅਲਵਿਦਾ-ਖੁਸ਼ਆਮਦੀਦ' ਦੀ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ 'ਇੱਕ ਖੇਤ' ਵਿੱਚੋਂ ਬਖ਼ੂਬੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸੋਚ-ਉਕਸਾਊ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸੁਰ ਧੀਮੀ ਹੈ ਤੇ ਲਹਿਜਾ ਗੱਲ-ਬਾਤੀ। ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਿੱਗਰ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਬਾਕੀ ਹੈ। 'ਆਪਣੀ ਮਿੱਟੀ' ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਤਜਰਬਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਜਰਬਾ ਹੈ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਾਵਿ-ਰੋਖਾ ਚਿੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਧਾਰਨ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਭਾਵਪੂਰਤ ਕਾਵਿ-ਚਿੱਤਰ ਹਨ।

16. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ

(1945 ਈ.)

ਜੀਵਨ : ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਦਾ ਜਨਮ 1945 ਈ: ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਪੱਤੜ ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ: ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ। ਅਰੰਭਿਕ ਵਿੱਦਿਆ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦਸਵੀਂ ਖ਼ਾਲਸਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਖਹਿਰਾ ਮੱਝਾ ਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਐੱਮ.ਏ. (ਪੰਜਾਬੀ) ਕੀਤੀ। ਉਹ ਖੇਤੀ-ਬਾੜੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਸਮਕਾਲੀਨ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਕਵੀ ਹੈ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹਰਫ਼, ਬਿਰਖ ਅਰਜ਼ ਕਰੋ ਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਲਗਦੀ ਵਰਣਮਾਲਾ।

‘ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਲਗਦੀ ਵਰਣਮਾਲਾ’ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ 1993 ਈ: ਦਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਕਟ-ਗ੍ਰਸਤ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਤੇ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ ਕੁ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਾਹੌਲ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਾਜਨੀਤੀ, ਡੂੰਘੇ ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਿਕ ਸੰਕਟਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਕਵੀਆਂ-ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਹ ਘੁੱਟਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਾਤਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਯੁੱਗ ਦੀ ਲੋਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵਿਅੰਗਾਤਮਿਕ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਤੋਰਾ ਵੀ ਨਾਮ ਰੱਖਾਂਗੇ
ਤੋਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਮੰਜਰ ਜਾਂ ਤਰਮਾ ਧਰ ਦਿਆਂਗੇ
ਜੀਣ ਜੋਗਾ ਤਾਂ ਹੋ
ਤੋਰੀ ਵੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ।

ਇਸ ਲੋਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਵੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅਖੌਤੀ ਲੋਕ-ਰਾਜੀ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਪਾਵੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉੱਪਰ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਹਨ :

ਡੂੰਘੇ ਵੋਟਾਂ ਦਾ ਕੀ ਮਿਣਨਾ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਪਾਵੇ ਮਿਣੀਏ,
ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਲਾਸ਼ਾਂ ਗਿਣਦੇ ਨੇ ਆਪਾਂ ਵੋਟਾਂ ਗਿਣੀਏ।

ਦੇਸ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਚੋਰ ਤੇ ਕੁੱਤੀ ਕਿਵੇਂ ਰਲ਼ੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਾਤਰ ਇਉਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ —

ਸੀਟੀ ਮਾਰੀ ਚੋਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਕੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੇ।
ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਵੱਡੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ।
ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਕਵੀਆਂ ਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹੈ :
ਕੁਛ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਜਰੋਗਾ ਕਿਵੇਂ,
ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਸ਼ਮ੍ਹਾਦਾਨ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ।

ਪਰ ਪਾਤਰ ਕਵੀਆਂ ਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਤੇ ਯਥਾਰਥਿਕ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਮਲੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਜ਼ੁਲਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ :

ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਜ਼ਖ਼ਮ ਲਿਖੋ, ਖ਼ਾਹ-ਮਖ਼ਾਹ ਕੰਵਲ ਨਾ ਲਿਖੋ।
ਸਿਤਮ ਹਟਾਓ, ਸਿਤਮ ਤੇ ਨਿਰੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਨਾ ਲਿਖੋ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ — ਪਾਤਰ ਨੇ ਗੀਤ, ਗ਼ਜ਼ਲ ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਛੰਦ-ਰਹਿਤ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅੰਗ ਤੇ ਕਟਾਖ਼ਸ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਬੋਲੀ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ ਤੇ ਬੋਲੀ ਬੋਧਿਕ ਤੇ ਸਾਹਿਤਿਕ। ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚਲੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ

ਤੇ ਮਿਥਿਹਾਸਿਕ ਹਵਾਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁ-ਅਰਥੀ ਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ :
 ਕਿਤੇ ਨੂਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਾਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕਟਾਰ ਨੂੰ
 ਜਾਈ ਦੂਰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਪੂਰਨਾ! ਤੇਰੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਹੈ।

17. ਪਾਸ਼ (1950-1988 ਈ:)

ਜੀਵਨ : ਪਾਸ਼ ਦਾ ਜਨਮ 9 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਈ: ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਸਲੋਮ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਸੰਧੂ ਭਾਰਤੀ ਫ਼ੌਜ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਾਸ਼ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਪਾਸ਼ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਂ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੀ। 'ਪਾਸ਼' ਉਸ ਦਾ ਕਲਮੀ ਨਾਂ ਹੈ। ਪਾਸ਼ ਦੀ ਸਕੂਲੀ ਵਿੱਦਿਆ ਬਹੁਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਤੀਖਣ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਕਾਵਿਕ ਰੁਚੀਆਂ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ 15 ਕੁ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ 'ਨੌਜਵਾਨ ਸਭਾ' ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਘੋਲ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ 1967 ਈ: ਵਿੱਚ ਚੱਲੀ ਨਕਸਲਬਾਜ਼ੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ 1969 ਈ: ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਮਲੀ ਚੁਰਮ ਤੋਂ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਦਾ ਰਿਹਾ। 1971 ਈ: ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਸਰਗਰਮ ਸਾਹਿਤਕ ਰਾਜਸੀ ਜੀਵਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ 1978 ਈ: ਵਿੱਚ ਰਾਜਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਧੂਰੀ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਪਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਇਕ ਅੰਕੜਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। 1986 ਈ: ਵਿੱਚ ਪਾਸ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਰਚੇ ਐਂਟੀ-47 ਵਿੱਚ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 1988 ਈ: ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਭਾਰਤ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਾਲੇ ਦਿਹਾੜੇ, 23 ਮਾਰਚ, 1988 ਈ: ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕਾਵਿ-ਰਚਨਾਵਾਂ : ਲੋਹ-ਕਥਾ, ਉਡਦੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਮਗਰ, ਸਾਡੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਲੜਾਂਗੇ ਸਾਥੀ, ਖਿਲਰੇ ਹੋਏ ਵਰਕੇ।

ਪਾਸ਼ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਜੁਝਾਰਵਾਦੀ ਖ਼ੁਕਾਅ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਰਕੱਢ ਸ਼ਾਇਰ ਸੀ। ਉਹ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦਾ ਹਾਮੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਮਜ਼ਦੂਰ-ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰਵਾਦ, ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਆਦਿ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਸ਼ ਨੇ ਜਿਸ ਸਿਧਾਂਤਿਕ ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ-ਭਾਂਤ ਸਾਮਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ। ਪਾਸ਼ ਸਾਮਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਬੱਧ ਕਵੀ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਲੀਡਰਾਂ ਦੇ ਫੌਕੇ ਲਾਰਿਆਂ ਤੇ ਲੋਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਨੀਤਿਆਂ ਦਾ ਕੱਟੜ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ :

ਅਸੀਂ ਐਵੇਂ ਮੁੱਚੀਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ

ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸੱਚੀ-ਮੁੱਚੀ ਦਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਸਮਾਜਵਾਦ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਰ।

ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤੀ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਲੁੱਟ, ਸਰਮਾਏਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਲੁੰਬੜ-ਚਾਲਾਂ ਤੇ
ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਭੁੰਘਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਬੇਬਾਕ ਹੋ ਕੇ ਇਸ
ਲੁੱਟ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ :

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਣੀ ਹੋਵੋ
ਗੰਭ 'ਚ ਜੰਮਦੇ ਗੁੜ ਦੀ ਮਹਿਕ
ਤੇ ਤੱਕਿਆ ਹੋਵੇ ਸੁਹਾਗੀ ਹੋਈ ਵੱਤਰ ਭੋਂ ਦਾ
ਚੰਨ-ਚਾਨਣੀ 'ਚ ਚਮਕਣਾ
ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਰਾ ਕਰੋ
ਹਾਬੜੀ ਹੋਈ ਉਸ ਵੋਟ ਦੀ ਪਰਚੀ ਦਾ
ਜੋ ਲਾਲਾਂ ਸੁੱਟ ਰਹੀ ਹੈ
ਸਾਡੇ ਖੂਹ ਦੀ ਹਰਿਆਲੀ 'ਤੇ

ਉਹ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਪ੍ਰਤਿ ਰੁਮਾਂਟਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ
ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:

ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕੋਈ ਦਾਅਵਤ ਨਹੀਂ, ਨੁਮਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ
ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਵਗਦਾ ਦਰਿਆ ਨਹੀਂ
ਵਰਗਾਂ ਦਾ, ਰੁਚੀਆਂ ਦਾ ਦਰਿੰਦਾਨਾ ਭਿੜਨਾ ਹੈ।
ਮਾਰਨਾ ਹੈ, ਮਰਨਾ ਹੈ
ਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚਲੀ ਹਿੰਸਾ ਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੰਘਰਸ਼ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ
ਕੀਤਾ ਅਜਿਹਾ ਯੁੱਧ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਜੀਵਨ-ਦਾਤਾ ਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਅਮਨ-ਸਥਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ:

ਯੁੱਧ ਜੀਣ ਦੇ ਨਿੱਘ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ।
ਯੁੱਧ ਅਮਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ।

ਰੂਪਕ ਪੱਖ : ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਰੂਪਕ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਬਲਵਾਨ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ੇ
ਪੱਖੋਂ। ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਰਲ, ਪੇਂਡੂ ਤੇ ਖੜਕਵੀਂ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਿੰਨੀ ਹੀ
ਬਲਵਾਨ ਹੈ। ਪਾਸ਼ ਦੀ ਖੂਬੀ ਨਵੇਂ ਤੇ ਸੱਜਰੇ ਬਿੰਬ ਘੜਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲਗ-ਪਗ ਸਾਰੇ
ਬਿੰਬ ਭਾਵੇਂ ਪੇਂਡੂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ
ਇੱਕ ਸੱਜਰਾਪਣ ਹੈ। ਪਾਸ਼ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਬਿੰਬਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਨ ਅਰਥ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਚਿੜੀਆਂ ਦਾ ਚੰਬਾ ਉੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ
ਐਥੇ ਹੀ ਕਿਤੇ ਉਰੇ-ਪਰੇ ਬੰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘਾਹ ਖੋਤੇਗਾ।

ਜਾਂ

ਦੁਸਹਿਰੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਅੰਦਰ
ਖੁੱਸੀ ਹੋਈ ਸੀਤਾ, ਨਹੀਂ। ਬੱਸ ਤੇਲ ਦੀ ਕੋਨੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ
ਰਾਵਣ ਸਾਡੇ ਹੀ ਬੁਝਿਆਂ ਨੇ ਬਣਨਾ ਸੀ।

ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਸੰਬੰਧਨੀ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਸੰਬੰਧਨ ਕਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ
ਲੋਕ-ਵਿਰੋਧੀ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ਼ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚਲਾ ਸੁਹਜ, ਜੀਵਨ ਦੇ
ਸੁਹਜ ਵਰਗਾ ਸਬੂਲ ਹੈ।

ਅਭਿਆਸ

1. ਆਧੁਨਿਕ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭੁਕਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਲਿਖੋ।
2. ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿੱਸਾਕਾਰੀ ਤੇ ਸਟੇਜੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਓ।
3. ਰੁਮਾਂਸਵਾਦੀ ਭੁਕਾਅ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਵਿਕ ਲੱਛਣਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।
4. ਪ੍ਰਗਤੀਵਾਦੀ ਭੁਕਾਅ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਕੀ ਹਨ?
5. ਪ੍ਰਯੋਗਵਾਦੀ ਕਾਵਿ-ਭੁਕਾਅ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਓ।
6. ਚੁਤਾਰਵਾਦੀ ਭੁਕਾਅ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ?
7. ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਵਿ-ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੇ ਵਸੀਲਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਓ।
8. ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜ-ਸੁਧਾਰਕ ਲਹਿਰਾਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਵਿਤਾ ਉੱਤੇ ਪਏ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖੋ।
9. ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਓ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ?
10. ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: 'ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ' ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਖੇਪ ਨੋਟ ਲਿਖੋ।
11. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਬਾਰੇ ਨੋਟ ਲਿਖੋ—
(ੳ) ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾੜ੍ਹਕ (ਅ) ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ
12. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਵੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾ ਬਾਰੇ ਵਰਨਣ ਕਰੋ :
(ੳ) ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ (ਅ) ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ (ੲ) ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ
13. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਨੋਟ ਲਿਖੋ :
(ੳ) ਡਾ. ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ (ਅ) ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ

